

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

1986
86ste jaargang
Nummer 2

Verslag van de 155ste algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
Toespraken en verloop van de vergaderingen op 5 en 6 oktober 1985 in de tabernakel op Temple Square te Salt Lake City (Utah)

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

Verslag van de 155ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Asay, Carlos E. 38
Ashton, Marvin J. 59
Backman, Robert L. 10
Ballard, M. Russell 57
Benson, Ezra Taft 4, 31
Burton, Theodore M. 54
Cuthbert, Derek A. 22
Dunn, Loren C. 8
Faust, James E. 6
Hales, Robert D. 17
Hinckley, Gordon B. 3, 44,
47, 62, 73
Hunter, Howard W. 63

Larsen, Dean L. 57
Lee, Georg P. 20
Lind, Don 33
Maxwell, Neal A. 13
Monson, Thomas S. 29
Nelson, Russell M. 26
Oaks, Dallin H. 51
Packer, Boyd K. 70
Perry, L. Tom 41
Pinegar, Rex D. 35
Rector, Hartman, Jr. 55
Reeve, Rex C., Sr. 68
Wells, Robert E. 24

1986
86ste jaargang
Nummer 2

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard

Adviseurs: Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar,
George P. Lee, James M. Paramore

Redacteur: Carlos E. Asay

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Kinderster: Lois Richardson
Vormgeving: C. Kimball Bott

De Ster

Vertaling en nieuwsredactie:

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau,
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestraße 21
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 06172/710334

© 1986 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Fl. 23,10 storten op Citibank Amsterdam,
rekeningnummer 266 041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
Bfr. 420 storten op Citibank Antwerpen,
rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

Versijnt acht maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 155ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagochtendbijeekomst

- 3 Door liefde en geloof verenigd, *Gordon B. Hinckley*
4 Uit God geboren, *Ezra Taft Benson*
6 Het overvloedige leven, *James E. Faust*
8 Het evangelie van liefde, *Loren C. Dunn*
10 „Gelijk Ik u liefgehad heb,” *Robert L. Backman*
13 Het voorsterfelijk leven: een heerlijke werkelijkheid, *Neal A. Maxwell*

Zaterdagmiddagbijeekomst

- 17 Lessen, uit de verzoening, die helpen tot het einde toe te volharderen, *Robert D. Hales*
20 „Kan iets goeds uit Nazaret komen?” *George P. Lee*
22 „Is er verschil?” *Derek A. Cuthbert*
24 De avonturen van de Geest, *Robert E. Wells*
26 Zelfbeheersing, *Russell M. Nelson*
29 Zij die Jezus liefhebben, *Thomas S. Monson*

Priesterschapsbijeekomst

- 31 Waardige vaders, waardige zoons, *Ezra Taft Benson*
33 „De hemelen vertellen Gods eer,” *Don Lind*
35 De reddingslijn van het evangelie, *Rex D. Pinegar*
38 De eed en het verbond van het priesterschap, *Carlos E. Asay*
41 „Aan u verleen ik het priesterschap van Aäron,” *L. Tom Perry*
44 De zaak van de Heer, *Gordon B. Hinckley*

Zondagochtendbijeekomst

- 47 Verheug u in dit grootse tijdperk van tempelbouw, *Gordon B. Hinckley*
51 Spiritualiteit, *Dallin H. Oaks*
54 Laat gerechtigheid door barmhartigheid getemperd worden, *Theodore M. Burton*
57 „Aan hun vruchten zult gij hen kennen,” *Dean L. Larsen*
59 Vrede – een overwinning van beginselen, *Marvin J. Ashton*

Zondagochtendbijeekomst

- 62 Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk, *Gordon B. Hinckley*
63 De vastendag, *Howard W. Hunter*
65 Het evangelie, *Hartman Rector*
67 Reactie op de roeping, *M. Russell Ballard*
68 De profeet Joseph Smith, *Rex C. Reeve*
70 De enige ware kerk, *Boyd K. Packer*
73 „Laten wij dit werk voortgang doen vinden,” *Gordon B. Hinckley*

Vedere deelneming: In de zaterdagochtendbijeekomst werden de gebeden uitgesproken door ouderling J. Thomas Fyans en ouderling John H. Groberg; in de zaterdagmiddagbijeekomst door ouderling Marion D. Hanks en ouderling Royden G. Derrick; in de priesterschapsbijeekomst door ouderling Adney Y. Komatsu en ouderling F. Enzio Busche; in de zondagochtendbijeekomst door ouderling Charles Didier en ouderling Angel Abrea en in de zondagmiddagbijeekomst door ouderling William R. Bradford en ouderling John K. Carmack.

Foto's in dit nummer: Church Audiovisual Planning and Development Department, afdeling fotografie: hoofdfotograaf Eldon Linschoten, Michael M. McConkie en Marty Mayo

Verslag van de 155ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en gang van zaken op 5 en 6 oktober 1985
in de tabernakel op Temple Square in Salt Lake City*

Wij leven in één van de meest veelbetekenende en belangrijkste tijdvakken in de geschiedenis van de kerk én in de geschiedenis van Gods werk onder zijn volk. Wat betreft het bouwen van tempels leven wij in het geweldigste tijdperk waarover ooit is getuigd," zei president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium in zijn toespraak op zondagochtend 6 oktober tijdens de algemene bijeenkomst van de 155ste oktoberconferentie van de kerk.

"Het bouwen en inwijden van tempels heeft de afgelopen paar jaar in zo'n hoog tempo plaatsgevonden, dat sommigen er maar weinig aandacht aan schenken en weinig besef hebben van de grote betekenis ervan. De tegenstander is zich echter terdege bewust van wat er gaande is . . .

In ruim tweeënhalf jaar hebben wij zestien nieuwe tempels ingewijd en de gerestau-

reerde Manti-tempel opnieuw ingewijd. Voor het eind van het jaar wordt er nog minstens één tempel ingewijd, met het gevolg dat er zes in 1983, zes in 1984 en zes in 1985 ingewijd zullen zijn.

Deze geweldige impuls tot het bouwen van tempels is gegeven door president Kimball, die daarvoor openbaring heeft ontvangen van de Heer, wiens werk dit is," zei president Hinckley.

De twee dagen durende algemene conferentie werd gepresideerd door president Spencer W. Kimball, die de vier algemene bijeenkomsten op zaterdag en zondag 5 en 6 oktober heeft bijgewoond. De bijeenkomsten werden geleid door president Hinckley en door president Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf. Niet aanwezig waren president Marion G. Romney, eerste raadgever in het Eerste Presidium en ouderling David B. Haight van het

Quorum der Twaalf, die thuis herstellende waren.

De bestuurlijke zaken van de conferentie werden afgehandeld tijdens de algemene zondagmiddagbijeenkomst. Ouderling M. Russell Ballard van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig is gesteund als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, waarmee hij de lege plaats inneemt die op 19 april 1985 is ontstaan ten gevolge van het overlijden van ouderling Bruce R. McConkie.

Ook ontheven van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig is ouderling J. Thomas Fyans, senior-president van het voornoemde presidium, die door het Eerste Presidium is geroepen het gebied Zuid-Amerika-Zuid te presideren, waarvan het hoofdkwartier zich in Buenos Aires, Argentinië bevindt. Ouderling Fyans volgt hiermee ouderling A. Theodore Tuttle op, die een opdracht heeft gekregen op het hoofdkantoor van de kerk. Opvolger van ouderling Fyans als senior-president van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig is ouderling Carlos E. Asay. De twee open plaatsen in het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig zijn opgevuld met de steunverlening aan ouderling Jack H. Goaslind jr. en ouderling Robert L. Backman, beiden lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Televisiebeelden van de conferentiebijeenkomsten zijn per satelliet uitgezonden naar meer dan duizend vergaderingen van kerkleden in wijkgebouwen en ringcentra over heel de Verenigde Staten en Canada.

De algemene vergadering voor de zusters van de kerk is op 28 september, een week voor de algemene conferentie, gehouden. Ook deze vergadering is per satelliet naar vele ontvangstoppunten in de Verenigde Staten en Canada uitgezonden.

Door liefde en geloof verenigd

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Wanneer wij als volk bereid zijn het evangelie van Jezus Christus na te leven, is er geen macht ter wereld die de voortgang van dit werk in de weg kan staan.“

Het is een enorm voorrecht en een grootse zegen in deze grote conferentie met u samen te zijn. Buiten ons, hier in de tabernakel, nemen veel meer mensen aan deze conferentie deel. Waar u ook bent en onder welke omstandigheden u ook verkeert, wij heten u van harte welkom. Toen deze tabernakel in aanbouw was, nu meer dan een eeuw geleden, en wij met nog betrekkelijk weinigen bijeen waren, zeiden de autoriteiten dat er geen denken aan was dat wij ooit een gebouw konden optrekken dat groot genoeg zou zijn om alle heiligen der laatste dagen te herbergen. Als dat toen al waar was, hoeveel te meer is het dat nu. Het ledental van de kerk nadert nu de zes miljoen.

Door de wonderen van de techniek en de macht van de Geest zijn wij allen in een grote, wereldwijde conferentie verenigd. Wij danken u voor uw belangstelling en uw aanwezigheid. Wij danken u voor uw grote ge-

loof en uw getrouwheid. Wanneer wij als volk bereid zijn het evangelie van Jezus Christus na te leven, is er geen macht ter wereld die de voortgang van dit werk in de weg kan staan.

Ik ben zo blij dat wij vanmorgen president Kimball in ons midden hebben. Hij is nu negtig, maar heeft hij zich toch de moeite ge-

troost om hier bij u te komen. Van harte zou ik wensen dat hij ons zou kunnen toespreken, maar het is duidelijk dat dat niet gaat. Hij heeft ons gevraagd u zijn liefde en zegen over te brengen. Hij is onze profeet, onze ziener, onze openbaarder. Door de God des hemels is hij op die plaats gesteld, en door diezelfde macht is hij daar tot nu toe gebleven. Hij zal zolang bij ons blijven als dat de Heer behaagt. Zijn aanwezigheid hier is een grote zegen voor ons.

In deze conferentie zullen wij de krachtige stem van ouderling Bruce R. McConkie niet missen; hij is 19 april jongstleden van ons heengegaan. Toen hij op de laatste aprilconferentie tot ons sprak, gaf hij ons zijn laatste getuigenis van de waarachtigheid van dit werk. Hij was een toegewijd geleerde in het evangelie en een onbevreesd pleitbezorger van de boodschap daarvan. Door de logica van zijn lessen en de oprechtheid van zijn woorden werd ons leven verrijkt en ons begrip vergroot. Hij sprak waarlijk als een apostel, een bijzondere getuige van Christus.

Wij zijn dankbaar voor de blijvende kracht en vitaliteit van president Ezra Taft Benson, president van de Raad der Twaalf Apostelen. Hij zal vanochtend onze eerste spreker zijn. □

President Spencer W. Kimball begroet president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, met een kus. Links D. Arthur Haycock, president Kimballs secretaris.

Uit God geboren

President Ezra Taft Benson
van de Raad der Twaalf

„De Heer werkt van binnenuit. De wereld daarentegen werkt op de mens in. De wereld haalt de mens uit het slop. Het evangelie haalt het slop uit de mens, waardoor hij zichzelf daarna uit het slop haalt.”

Wat dunkt u van de Christus?" (Matteüs 22:42.) Dat is een door onze Heer gestelde vraag, die al eeuwenlang een uitdaging voor de wereld is geweest.

Wat een geluk voor ons dat God ons hedendaagse schriftuur heeft gegeven, een andere getuige, het Boek van Mormon, om de wereld ervan te overtuigen dat Jezus werkelijk de Christus is. Iedereen die bereid is het Boek van Mormon te lezen en dan de proef op de som te nemen zoals Moroni heeft aanbevolen (Moroni 10:3-5), zal overtuigd worden dat Jezus inderdaad de Christus is. Wanneer we daar eenmaal van overtuigd zijn, volgt logischerwijs de vraag: „Zijn wij nu ook bereid Hem te volgen?" De duivels geloven dat Jezus de Christus is, maar zij gaven er de voorkeur aan om Lucifer te volgen (zie Jakobus 2:19; Marcus 5:7).

Door alle eeuwen heen hebben profeten de mensheid aangespoord om een besluit te nemen. „Kiest dan heden, wie gij dienen zult" pleitte Jozua (Jozua 24:15).

Met donderende stem zei Elia: „Hoelang zult gij aan beide zijden mank gaan? Indien de Here God is, volgt Hem na" (1 Koningen 18:21).

Als u verkijst Christus te volgen, kiest u de weg, de waarheid, het leven – de juiste

weg, de waarheid die redt, het overvloedige leven (zie Johannes 14:6).

„En nu wil ik u aansporen deze Jezus te zoeken," zegt Moroni (Ether 12:41).

Wanneer u de wil heeft om Jezus te volgen, heeft u de wil om zich te veranderen.

President McKay heeft eens gezegd: „Niemand kan oprecht het besluit nemen om de leringen van Jezus van Nazaret in zijn dagelijks leven toe te passen, zonder dat hij daarbij een verandering in zijn aard voelt komen. De woorden 'opnieuw geboren worden' hebben een veel diepere betekenis dan velen daaraan hechten. Deze veranderde gevoelens kunnen misschien dan wel niet omschreven worden, maar zij zijn wel reëel" (Conference Report van april 1962, blz. 7).

Kan een menselijk hart veranderen? Natuurlijk wel. In het grote zendingswerk van de kerk gebeurt het elke dag. Het is één van de meest verspreide wonderen van Christus in deze tijd. Als u dat nog niet gebeurd is – het zou toch wel zo moeten zijn.

De Heer zei tot Nikodemus: „... Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien" (Johannes 3:3). „Dit is het eenvoudige, alles omvattende antwoord op de allerbelangrijkste vraag. ... Om het eeuwige leven te kunnen beërven moet er een wedergeboorte plaatsvinden, een verandering" (President Spencer W. Kimball, Conference Report van april 1958, blz. 14). President McKay heeft gezegd dat Christus vroeg om „een volledige revolutie" van het innerlijk van Nikodemus. „Zijn denkwijze, zijn gevoelens en optreden met betrekking tot geestelijke zaken zou een fundamentele en permanente verandering moeten ondergaan" (Conference Report van april 1960, blz. 26).

Toen in een algemene conferentie het grote correlatieplan van de kerk werd geïntroduceerd, vroeg de president van de kerk: „Wat is het eind van dit alles?" Zijn antwoord was: „Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien" (Conference Report van oktober 1961, blz. 8).

Naast de fysieke verordeningen van de doop en het opleggen der handen, moet ie-

mand geestelijk wedergeboren worden om verheering en het eeuwige leven te kunnen beërven.

Alma heeft eens gezegd:

„En de Here zeide tot mij: Verwonder u niet, dat heel het mensdom, mannen en vrouwen, alle natiën, geslachten, talen en volkeren moeten worden wedergeboren; ja, geboren uit God, van hun zinnelijke en gevallen staat tot een staat van rechtvaardigheid overgegaan zijnde, en door God verlost, worden zij Zijn zonen en dochteren.

„Aldus worden zij nieuwe schepselen; en als zij dit niet doen, kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven" (Mosiah 27:25-26).

Deze „verandering van hart" en dit „wederom geboren worden" staan het beste beschreven in de hoeksteen van onze godsdienst, het Boek van Mormon.

Zij die, na het horen van de woorden van koning Benjamin, wederom geboren waren, hadden in hun hart een geweldige verandering ondergaan. Zij „hadden geen lust meer om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen" (Mosiah 5:2).

In het vierde hoofdstuk van Alma staat een periode in de Nephitische geschiedenis beschreven waarin „de kerk geen vooruitgang meer maakte" (Alma 4:10). Alma's reactie op deze uitdagende situatie was het opgeven van de rechterstoel, waarna hij zichzelf geheel „bepaalde ... tot het ambt van hogepriester van de heilige orde Gods", zijn feitelijke verantwoordelijkheid (zie Alma 4:20).

Hij „kwam met een zuiver getuigenis tegen hen op" (zie Alma 4:19), en in het vijfde hoofdstuk van Alma lezen we hoe hij meer dan veertig essentiële vragen stelt.

In een openhartige toespraak aan de kerkleden zei hij: „En ziet, ik vraag u, mijn broeders der kerk. Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij Zijn beeld in uw gelaat ontvangen? Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden?" (Alma 5:14.)

Vervolgens zei hij: „Indien gij een verandering van hart hebt ondervonden en zijt bewogen het gezang van verlossende liefde te zingen, zou ik u willen vragen: Kunt gij nu zo gevoelen?" (Alma 5:26.)

Zou de vooruitgang van de kerk in deze tijd niet op dramatische wijze toenemen als het aantal van hen die geestelijk wedergeboren zijn steeds toeneemt? Kunt u zich voorstellen wat er bij ons thuis zou gaan gebeuren? Kunt u zich voorstellen wat er zou gaan gebeuren wanneer steeds meer exemplaren van het Boek van Mormon in handen komen van steeds meer zendelingen die weten hoe zij dat boek gebruiken moeten en die uit God zijn geboren? Wanneer dat gebeurt, zullen wij inderdaad oogsten zoals president Kimball heeft voorzien. Het was de „uit God geboren" Alma die als zending in staat was

het woord zodanig te prediken, dat ook vele anderen uit God geboren werden (zie Alma 36:23-26).

De Heer werkt van binnenuit. De wereld daarentegen werkt op de mens in. De wereld haalt de mens uit het slop. Het evangelie haalt het slop uit de mens, waardoor hij zichzelf daarna uit het slop haalt.

De wereld tracht de mens te vormen door zijn omgeving te veranderen. Christus verandert de mens die dan daarna zijn omgeving verandert. De wereld tracht het gedragspatroon van de mens te vormen, maar Christus kan de aard van de mens veranderen.

President McKay heeft eens gezegd: „De aard van de mens kan wel degelijk veranderd worden, hier en nu.“ En dan citeert hij:

„U kunt de aard van de mens veranderen. Niemand die de Geest van Christus ook maar een halve minuut lang in zich gevoeld heeft, kan deze waarheid ontkennen . . .

„Wanneer u zich aan Christus overgeeft, verandert u daadwerkelijk uw aard, uw eigen menselijke aard. De menselijke aard kan wel degelijk veranderd worden, hier en nu. Het is in het verleden eerder gedaan. In de toekomst moet de menselijke natuur op enorme schaal veranderd worden als we niet wil dat de wereld in haar eigen bloed verdrinkt. En alleen Christus kan die verandering teweegbrengen.

„Negentienhonderd jaar geleden waren er twaalf mannen die er veel aan gedaan hebben om de wereld te veranderen. Twaalf eenvoudige mannen.“ (Citaat Beverly Nichols, *Stepping Stones to an Abundant Life*, comp. Llewelyn R. McKay, Salt Lake City: Deseret Book, 1971, blz. 23, 127.)

Ja, Christus verandert de mens, en een veranderd mens kan de wereld veranderen. Iemand die zich tot Christus gewend heeft zal ook door Christus geleid worden. Net als Paulus zal hij vragen: „Here, wat wilt Gij dat ik doen zal?“ (Handelingen 9:6, SV.) Petrus heeft gezegd dat zij „in zijn voetstappen zullen willen treden“ (1 Petrus 2:21). Johannes heeft gezegd dat zij zullen „wandelen, als Hij gewandeld heeft“ (1 Johannes 2:6).

Tenslotte zal hij, die door Christus geleid wordt, geheel in Christus opgaan. Ik paraphraseer wat president Lee eens gezegd heeft: „Hij ontsteekt een vuur bij een ander omdat hij zelf in brand staat“ (*Stand Ye in Holy Places*, blz. 192).

Zijn wil is in de wil van de Heer opgenomen (zie Johannes 5:30). Hij doet altijd wat de Heer aangenaam is (zie Johannes 8:29).

Hij wil niet alleen voor de Heer sterven maar, wat nog veel belangrijker is, hij wil voor Hem leven.

Ga zijn huis binnen en de schilderijen aan de muur, de boeken in zijn kast, zijn grammofoonplaten, zijn woorden en daden veranderen allemaal of hij een waar christen is.

President Spencer W. Kimball en president Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf laten hun genegenheid blijken bij hun begroeting voor een van de conferentiebijeenkomsten.

Hij staat te allen tijde als getuige van God, in alle dingen en in alle plaatsen (zie Mosiah 18:9). Bij iedere gedachte blikken zij tot Hem op (zie LV 6:36).

De toegenegenheid van zijn hart is voor eeuwig aan de Heer gewijd (zie Alma 37:36).

Hij neemt nagenoeg wekelijks deel aan het avondmaal en getuigt daar dan opnieuw tot zijn Eeuwige Vader dat hij gewillig is de naam van zijn Zoon op zich te nemen en Hem en zijn geboden immer indachtig te zijn (zie Moroni 4:3).

Om in de taal van het Boek van Mormon te spreken, hij „verheugt zich in Christus' woorden“ (zie 2 Nephi 32:3), „spreekt van Christus“ (zie 2 Nephi 25:26), „is in Christus levend gemaakt“ (zie 2 Nephi 25:25) en „hij roemt in zijn Jezus“ (zie 2 Nephi 33:6).

Kortom: hij verliest zichzelf in Christus en vindt het eeuwige leven (zie Lucas 17:33).

President David O. McKay heeft eens verteld over iets bijzonders dat hem overkomen was. Hij was in slaap gevallen, vertelde hij, en toen „zag hij in een visioen iets van oneindige pracht“. Hij zag een prachtige stad, een grote menigte mensen die allemaal in het wit waren gekleed, en de Heiland.

„Ik begreep dat dit zijn stad was. Het was de eeuwige stad; en zij die Hem daar volgden zouden daar in vrede en eeuwig geluk bij Hem verblijven.

„Maar wie waren dat?

„Alsof de Heiland mijn gedachten geraaden had, wees Hij op een gouden halve cirkel die boven hen verschenen was en waarop in gouden letters stond geschreven:

„Dit zijn zij die de wereld overwonnen hebben – die in waarachtigheid wederom geboren zijn:’

„Toen ik wakker werd begon het juist licht te worden“ (*Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, blz. 59-60).

Wanneer wij ontwaken en uit God geboren zijn, zal er een nieuwe dag aanbreken en zal Zion verlost worden.

Mogen wij er werkelijk van overtuigd zijn dat Jezus de Christus is; neem u voor Hem te volgen, verander u voor Hem, laat u door Hem leiden, ga helemaal in Hem op en moge u wederom geboren worden, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het overvloedige leven

Ouderling James E. Faust
van de Raad der Twaalf

„Ik getuig tot u dat de kerk waardig is om haar ons volle vertrouwen te schenken. Er bestaat geen inconsequentie tussen waarheid en geloof.”

Vanmorgen gaat mijn boodschap over het zoeken naar het overvloedige leven. Zonder ook maar iemand te willen kwetsen, wil ik oprecht proberen dit zoeken op iedereen van toepassing te brengen, zo ook die kerkleden en anderen die zichzelf graag als „liefdevolle critici” van de kerk willen zien. Dit doe ik niet zozeer uit angst dat enige kritiek of tegenstand schadelijk voor de kerk zou kunnen zijn, maar meer uit oprechte bezorgdheid voor de critici zelf. Kritiek kan heel opbouwend zijn wanneer die uit de juiste motieven voortkomt en hen die de beslissingen nemen bereikt; vaak is het echter het symptoom van een moeilijkheid waar de critici zelf mee te kampen hebben. Ik denk dat zij die erop uit zijn om fouten te vinden, verbaasd zouden staan als zij wisten hoe vaak de leiders van de kerk voor hen bidden. In die geest zou ik vandaag tot u willen spreken.

President Gordon B. Hinckley heeft eens gezegd: „Als kerk moedigen wij het bestuderen van het evangelie en het zoeken naar waarheid sterk aan. De individuele vrijheid om te onderzoeken, te denken en zich te uiten, is de grondslag van onze theologie. Opbouwende discussie is een voorrecht van iedere heilige der laatste dagen” (*Ensign* van september 1985, blz. 5).

De Heiland heeft eens gezegd: „Ik ben ge-

komen, opdat zij leven hebben en overvloed” (Johannes 10:10). Hoe kan dit overvloedige leven worden verkregen? Het overvloedige leven houdt een eindeloze jacht op kennis, licht en waarheid in. President Hugh B. Brown heeft eens gezegd: „God wil dat wij leren, leren en nog eens leren, maar dat betekent ook dat wij bepaalde dingen moeten afleren. Zoals om Zeke eens heeft gezegd: ‘Het is niet mijn onwetendheid die mij de das heeft omgedaan, maar de dingen die ik wel wist maar die niet juist waren.’ Het grootste kwaad is om niet open te staan voor waarheid waardoor de aderen van het intellect verkalken” (Promotietoespraak aan de Utah State University te Logan, gehouden op 4 juni 1965).

Wij verkrijgen onze kennis uit twee bronnen. De ene is de goddelijke en de andere de wereldlijke. Rex E. Lee heeft ze de „rationele ontwikkeling” en de „extra-rationele ontwikkeling” genoemd (*Brigham Young University 1981/1982 Fireside and Devotional Speeches*, Provo, Brigham Young University, 1982, blz. 131).

Wij weten allemaal wel wat de rationele ontwikkeling is, een proces dat wij ons op school en door het studeren dat we ons leven lang hebben gedaan, eigen hebben gemaakt. De extra-rationele ontwikkeling, ofwel die uit een goddelijke bron, is minder algemeen. De betrouwbaarheid ervan is echter veel groter. Beide bronnen staan ons ter beschikking. Gelukkig behoeven we daar niet een van uit te zoeken met uitsluiting van de andere. Broeder Lee zegt verder: „Wij behoren ons in de tempel net zo thuis te voelen als op de academie. Wij behoren beide als leercentrum te beschouwen” (*Speeches*, blz. 132).

Wij maken blijbaar deel uit van een uitdijend heelal. De wereldlijke kennis neemt zeer snel toe. Onze kennis van evangeliewaarheid neemt ook toe. Nog steeds spreken de profeten. Het is ook mogelijk een steeds beter begrip van de Schriften te verkrijgen. En zodoende worden onze mogelijkheden voor een overvloedig leven door ons zoeken naar waarheid en kennis steeds groter.

In het nimmer eindigende proces van aan-

vaarden en verworpen van informatie bij ons zoeken naar licht, waarheid en kennis, heeft iedereen op zijn tijd wat te vragen. Dat is inherent aan het leerproces. Velen zijn als die vader in de Bijbel van het kind met „de stomme geest” die de Heiland smeekte: „(Heer), ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp” (Marcus 9:24).

De kerk heeft zich niet over alle bestaande vraagpunten uitgesproken, en behoort dat naar mijn idee ook niet te doen. Maar ik kan niet anders doen dan mij afvragen of een kerklid zichzelf geestelijk niet in groot gevaar brengt, wanneer hij zich in het openbaar geringschattend uitslaat over de profetische roeping van Joseph Smith of diens opvolgers, of een van de fundamentele, gevestigde leringen van de kerk.

Wanneer een lid blijk geeft van zijn persoonlijke twijfels of ongeloof als een openbare aanval op de leiders of op de leringen van de kerk, of als een confrontatie met hen die het eeuwige licht zoeken, heeft hij zich op heilig terrein begeven. Zij die over de leiders of de leringen van de kerk klagen, maar niet zelf het geloof of verlangen kunnen opbrengen om Gods geboden te onderhouden, lopen ernstig gevaar zich van de goddelijke bron waaruit wij kunnen leren, af te snijden. Zij hebben niet diezelfde geestelijke rijkdom die zij zouden kunnen genieten als zij hun oprechte liefde voor God toonden, door in nederigheid voor zijn aangezicht te wandelen, door zijn geboden te onderhouden en door hen, die Hij geroepen heeft om de kerk te leiden, te ondersteunen.

Wij kgen van hen die nu zoveel kritiek hebben, hebben in het verleden dat vredige, geestelijk geruste gevoel gehad dat een ieder heeft wanneer hij leeft in harmonie met het evangelie, zoals dat door Joseph Smith is hersteld. Mogelijkerwijs zijn zij kwijtgeraakt en vergeten door hen die zorgzamer dienen te zijn.

Er is geen stenen muur die de kerkleden afschermt van alle wereldse verledingen. Net als ieder ander wordt een kerklid overladen met misleidingen, uitdagingen en verzoeken. Voor hen echter die in geloof volharden, die hun oordeel en gevoel voor onderscheid zuiver houden, is er een onzichtbare muur die zij verkiezen nooit te doorbreken. Zij die aan de veilige kant van deze muur staan, zijn niet slaafs, maar een en al ootmoed, volkomen bereid het oppergezag van God te aanvaarden en zich geheel te verlaten op de Schriften en de aanwijzingen van zijn dienstknechten, de leiders van de kerk. Deze kerkleiders zijn mannen met menselijke zwakheden en onvolmaakt in hun wijsheid en oordeel. Een volmaakt mens is op aarde niet te vinden. Maar vrijwel zonder enige uitzondering tonen deze leiders, naar hun beste vermogen, in alle oprechtheid, nederigheid en met veel ge-

bed, een grote en toegewijde christelijke dienstbaarheid. Wat nog belangrijker is, zij hebben een goddelijke volmacht en opdracht, waardoor zij die hen ondersteunen en volgen grote en eeuwige zegeningen ontvangen. Het zijn Gods dienstknechten.

Wat moeten wij aanhangen om juist en rechtmatig in de leer te zijn? Wat zijn de vaste beginselen waar een getrouw lidmaatschap op is gebaseerd? Naar mijn gevoel zijn dat de volgende:

Ten eerste, het Vaderschap van God, de Eeuwige Vader.

Ten tweede, de goddelijkheid van Jezus Christus als Zaligmaker van de wereld.

Ten derde, de zending van Joseph Smith als profeet van God en de hersteller van de volheid van het evangelie.

Ten vierde, de ononderbroken opvolging van de priesterschapslijnen en van het gezag vanaf Joseph Smith tot op president Spencer W. Kimball, die in deze tijd de profeet, zien-er en openbaarder op aarde is.

Misschien zijn er enkelen die niet goed begrijpen wat de werkelijke verplichtingen van een getrouw lid zijn. Een criticus schreef kort geleden, bijvoorbeeld, dat gehoorzaamheid aan geboden zoals het betalen van tiende, verplicht is. Om bepaalde zegeningen te kunnen verkrijgen, is gehoorzaamheid zeker verplicht, maar het aan een bepaald gebod voldoen is op zich nooit verplicht, dat wil zeggen, het wordt niet afgedwongen. Niets in deze kerk is verplicht. De vrije wilbeschikking is een kardinaal beginsel van gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid komt voort uit liefde voor God en toewijding aan zijn werk. De enige straf die op een ernstige overtreding of afval staat, is het afsnijden van een lid van de gemeenschap der kerk (zie Leer en Verbonden 134:10).

Is zelfgenoegzaamheid één van de oorzaken dat iemand niet genoeg geloof heeft? Sommigen schijnen bevreesd te zijn om buiten de algemeen aanvaarde bronnen kennis en wijsheid te zoeken. Zij verlaten zich uitsluitend op de wereldlijke bronnen.

Een klein aantal beweert misschien dat het zich verbonden voelt met de kerk en trouw is, maar vindt het toch wel flink, intellectueel of modern om een beetje opstandig, een beetje onafhankelijk te zijn en zich wat geringschattend uit te laten over enkele van de traditionele leerstellingen die van de profeet Joseph Smith, en zijn opvolgers afkomstig zijn. Waarschijnlijk is dat het gevolg van een gebrek aan goddelijke kennis. Toen ik nog een jongen was moest het woord van wijsheid het vaak ontgelden. Sommigen voelden zich gekwetst wanneer kerkleiders dit gebod onderwezen. Nu is door wetenschappelijke bewijzen die in mijn jeugd nog onbekend waren, vast komen te staan dat het woord van wijsheid een belangrijke wet voor de lichamelijke gezondheid is, hoewel

naar mijn gevoel de grootste zegeningen ervan van geestelijke aard zijn.

Ik heb iemand weleens horen zeggen: „Wel, ik kan alle openbaringen geloven, op één na.“ Het is moeilijk een dergelijke logica te begrijpen. Wanneer men wel gelooft dat openbaringen van een goddelijke bron afkomstig zijn, hoe kan men dan zelf uitmaken welke men wil accepteren en welke niet? Het evangelie dient volledig, absoluut en met hart en ziel aanvaard te worden.

Sommigen trachten voor hun kritiek rechtvaardiging te vinden door te zeggen: „Maar het is waar.“ Dan antwoord ik altijd: „Hoe weet je dat zo zeker?“ Geestelijke waarheden kunnen alleen in geloof en gerechtigheid volkomen begrepen worden. De apostel Paulus heeft ons gewaarschuwd dat het misbruiken van waarheid deze in een leugen verandert (zie Romeinen 1:18-25).

Sedert de herstelling van de kerk is er veel tegenstand en kritiek geweest, zowel van binnen als van buiten de kerk. Wat zijn de gevolgen van al deze kritiek en tegenstand geweest? Sommige geestelijk onvolwassenen, wat zwakkelingen en ongeloovigen zijn afgevallen. De kerk zelf daarentegen overleeft dit alles niet alleen, maar groeit en wordt sterker. In sommige opzichten is er niets ter wereld dat met dit werk vergeleken kan worden. Ondanks het feit dat die snelle groei vele problemen met zich meebrengt, zijn er toch duidelijke indicaties dat het geloof in een groot deel van de wereld is toegenomen. Er zijn, bijvoorbeeld, nooit zoveel tempels gebouwd als in deze tijd.

Ik geloof niet dat dit werk door hen die het belasteren tegengehouden kan worden of ernstige schade kan worden toegebracht. Er bestaan vele profetische uitspraken die op het tegendeel wijzen. Uit de geschiedenis is duidelijk gebleken dat de kerk ondanks ver-

volging toch is gegroeid; ondanks kritiek voorspoedig is geweest. Het is nutteloos tijdverlies en een nutteloze inspanning om naar fouten in de leringen, in de handelingen of bij de leiders te zoeken. Zij die in de wateren van de doop zijn gewassen, brengen hun eeuwige ziel ernstig in gevaar door onachtzaam alleen maar wereldlijke bronnen van kennis aan te boren. Wij geloven dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de volheid van het evangelie van Jezus Christus bezit, welk evangelie de kern van alle waarheid en eeuwig licht is. Wij stellen dat het grote legaat van deze kerk is, dat zij als enige alle middelen en mogelijkheden bevat om het eeuwige leven te kunnen beërven.

Aan wie is het om de leer van de kerk te verkondigen? Door openbaring en toepassing daarvan is komen vast te staan dat de hedendaagse president van de kerk en zijn raadgevers de sleutels dragen om de leer van de kerk te verkondigen. Dit gezag is door openbaring op het bevestigd. Het presidium vormt „een quorum . . . om de woorden Gods voor de ganse kerk te ontvangen“ (Leer en Verbonden 124:126). Over dit gezag heeft president Stephen L. Richards het volgende gezegd: „Zij (het presidium) vormen het hoogste rechtscollege bij de vertolking van de wet van God.“

„De uitvoering van hun taak en gedelegeerde macht is vastgelegd in een constitutie, die gedeeltelijk op schrift staat en gedeeltelijk niet. Het op schrift staande gedeelte bestaat uit de authentieke oude en hedendaagse Schriftuur en op schrift gestelde uitspraken van onze eigentijdse profeten. Het ongeschreven deel is de geest van openbaring en goddelijke inspiratie die bij hun roeping behoren.

Bij het formuleren van hun interpretaties

en besluiten raadplegen zij altijd de Raad der Twaalf Apostelen, die bij openbaring is groepen hen in het bestuur van de kerk bij te staan. Wanneer dus eenmaal door deze functionarissen een oordeel is gevormd en bekendgemaakt, wordt dit bindend voor alle kerkleden, ondanks eventuele individuele daarvan afwijkende ideeën. Gods koninkrijk is een koninkrijk van wet en orde" (*Conference Report* van oktober 1938, blz. 115-116.)

Wij willen niet dat mensen met vragen de oprechtheid van hun gevoelens bewijzen door de kerk te verlaten. Dat willen we zeker niet. Wij hopen juist dat zij hun oprechtheid zullen manifesteren door voort te bouwen op de gevoelens die hen voorheen altijd in de kerk hebben gehouden. Hun geloof kan versterkt worden door hun intuïtieve oordeel en de zuiverste en edelste gevoelens van hun eigen ziel te volgen. Door te vertrouwen op een hogere bron dan zichzelf, kunnen zij een antwoord op hun vragen krijgen uit een goddelijke bron. Er is altijd een weg terug wanneer er vergissingen zijn gemaakt. De deuren staan wijd open; vele armen zijn tot een welkom uitgestrekt. Er is voor iedereen plaats; iedereen kan het zijne of hare bijdragen.

In de geest van de brief van Wilford Woodruff aan Lyman Wight, een apostel die uit de leiding van de kerk verwijderd werd, zeggen wij tot allen: „Keer terug naar Zion, voeg u onder ons, belijdt uw zonden en laat deze verder na en doe wat goed is, zoals iedereen moet doen om Gods welgevallen te genieten, om de gave van de Heilige Geest te verkrijgen en om tot de gemeenschap der heiligen te behoren. . . .

Uw welzijn gaat ons allen ter harte; u heeft hier geen vijanden; hoe langer u van ons weg blijft, hoe meer u in uw gevoelens van ons vervreemdt" (Citaat uit Ronald G. Watt, „A Dialogue between Wilford Woodruff and Lyman Wight", *Brigham Young University Studies*, herfst 1976, blz. 113).

De kerkleiders zullen altijd bidden voor hun critici, hun vijanden en hen die trachten de kerk schade te berokkenen.

Ik geloof dat er weinig zaken in het leven zijn die iemand volste vertrouwen verdienen. Ik getuig u dat de kerk ons volle vertrouwen waardig is. Er bestaat geen inconsequentie tussen waarheid en geloof. Ik weet dat iedereen die oprecht en in alle rechtshedenheid dit te weten wil komen, daar een geestelijke bevestiging van kan verkrijgen. Mogen wij dan ons verstand, ons hart en onze geest openstellen voor de goddelijke bron van waarheid. Mogen wij dan boven onszelf en onze wereldlijke zorgen uitzijzen en alle kennis van waarheid, en van het overvloedige leven die onze Heer en Zaligmaker ons beloofd heeft, beëerven. Dat dit moge gebeuren, bid ik in zijn heilige naam. Amen. □

Het evangelie van liefde

Ouderling Loren C. Dunn
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Niemand beweert volmaakt te zijn, maar er is een geest in dit werk en onder deze mensen die hen beter maakt dan zij anders zouden zijn."

Er is een lofzang, die erg populair is onder de heiligen der laatste dagen en die uit de tijd van de pioniers stamt. Er wordt ook gezegd dat het één van de lievelingslofzangen van de profeet Joseph Smith was en gezongen werd tijdens de beslissende uren vlak voor zijn marteldood werd gezongen.

De woorden van het eerste vers luiden als volgt:

*Een arme zwerver, moed' en mat,
kwam op mijn weg vaak voor mij staan
die dan zo need' rig „help mij” bad,
dat ik zijn wens niet af kon slaan.*

*Hoevel ik nooit zijn naam vernam,
waarheen hij ging, vanwaar hij kwam,
won iets, dat in zijn ogen glom,
mijn liefd', al wist ik niet waarom.
(HL 69)*

De andere verzen van deze lofzang wijzen erop dat de liefde voor onze naasten inderdaad een uitdrukking van onze liefde voor God is.

De grootste blij van liefde van onze Vader in de hemel voor de mensheid is waarschijnlijk wel de oneindige verzoening van de Heiland.

„Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven

heeft, opdat een ieder, die in Hem geloof, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe." (Johannes 3:16.)

De edelste uitdrukking van liefde door de mens is „de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. . . . Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf." (Matteüs 22:37, 39.)

Liefde voor onze naaste is een goddelijke eigenschap die vele vormen kan nemen.

Op de dag dat niemand in de buurt „Hanse", zoals zij genoemd werd, had gezien, belden ongeruste burens bij haar aan, echter tevergeefs. Zij maakten zich zorgen om deze lieve en hoffelijke weduwe, die een plaatsje in hun hart had veroverd. Zij beschouwden haar als iemand die bij hen behoorde.

Tenslotte forceerde een lid van de bisschop de deur en daar, in de slaapkamer, lag Marie Woodruff Hansen; zij zag eruit alsof ze in slaap was gevallen, maar dan een slaap waaruit zij in dit leven niet meer zou ontwaken.

Toen het lid van de bisschop zo peinzend naar dit droeve maar vredige tafereel stond te kijken, schrok hij ineens op toen hij achter zich hoorde zeggen: „Ik hou van je." Wetend dat Marie helemaal alleen woonde, draaide hij zich om en zag toen in de hoek een vogelkooi. Weer zei de vogel: „Ik hou van je."

Het was net alsof Marie zelf op de scheidingslijn van dood en leven zich even had omgekeerd om nog één laatste boodschap terug te sturen alvorens die nieuwe dag in te gaan.

Achter haar lag een buurt van vrienden, jong en oud. Zij kende hen allemaal. Het was alsof zij tot haar gezin behoorden. Marie's baksels vonden vaak hun weg naar de verschillende huizen en zij zorgden voor haar als voor een lievelingstante of een grootmoeder. Het huisonderwijs en huisbezoek waren slechts het begin toen de gehele buurt in deze liefdesaffaire werd betrokken. Kinderen waren altijd welkom in haar huis. Zij wisten wel dat er stevast versgabken koekjes waren. Er heerste in dat huisje een warme sfeer die een weerspiegeling was van Marie's hele leven. Vele gebeden waren hier

opgezonden; gebeden van dankbaarheid en van dankzegging.

De woorden die zij haar huisvogel had geleerd waren haar eigen levensmotto. Zelfs na haar dood echoden deze nog na in de oren van hen die zij achterliet. Vóór Marie was er nu een echtgenoot die haar, veel te lang geleiden, was voorgedaan. Zij had een vol leven geleid en liet een afscheidsboodschap na in de woorden die zij het beste kende: „Ik hou van je.”

Marie Hansen liet een grote nalatenschap achter, waarschijnlijk groter dan zij zich ooit gerealiseerd heeft. Had de Heiland immers niet gezegd: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt” (Johannes 13:34).

Er zijn er die ons beter willen leren kennen, die ons als godsdienst, als kerk beter willen gaan begrijpen. Er zijn er die over ons schrijven en ons bestuderen. Maar mag ik hier opmerken dat, tenzij zij met deze geest van liefde rekening gaan houden, zij ons nooit werkelijk zullen begrijpen. Onze kern is een oprechte liefde voor God en onze naaste.

Op dit moment, bijvoorbeeld, bevinden er zich heden ten dage talloze HLD-zendingen in vele landen over de gehele wereld. Zij kunnen door hun kleding en manieren gemakkelijk herkend worden. Er zijn vele redenen waarom zij op zending gaan: plichtsgevoel, dienstbetoon, het getuigenis dat zij van hun boodschap hebben. Maar na 18 maanden of twee jaar een eervolle zending te hebben verricht, vatten zij vrijwel allemaal een diepgaande liefde op voor het volk waaronder zij werken. Eén zending bracht dit eens als volgt onder woorden: „Hoewel het moeilijk was, ben ik toch heel dankbaar voor de ervaringen die ik hier heb opgedaan. Zij hadden wel gelijk over het zendingsveld: het is de beste plaats om waarachtige christelijkheid in praktijk te brengen, en het is ook de beste tijd van je leven.” Een andere zegt: „Ik dank de Heer van ganser harte dat Hij mij de gelegenheid heeft gegeven om Hem te dienen. Ik hou van dit fijne land, en ik hou van dit volk.”

In Cali, Colombia (Zuid-Amerika) bezocht de zendingspresident een paar dagen geleden één van onze kerkvergaderingen. Toen de dienst begon kwam er een zevenjarig jongetje het podium op en ging naast hem zitten. Hij stond niet op het programma; hij wilde alleen maar daar zijn. Toen de dienst bijna voorbij was liep hij naar het spreekgestoelte en gaf zijn getuigenis. Na dat gedaan te hebben ging hij weer naast de president zitten. De twee keken elkaar eens aan. De zendingspresident gaf hem een goedkeurende glimlach. Het jochie glimlachte terug. In die donkere ogen stond een boodschap van liefde en geborgenheid te lezen.

Hij was iemand die wist dat hij er ook echt bij hoorde.

Wat later bleek dat het jongetje zijn jonge leven als wees was begonnen. Een echtpaar in de wijk had hem in hun gezin opgenomen en bracht hem als hun eigen kind groot. De gehele wijze was zijn thuis en hij bloeide helemaal op in die gastvrije sfeer van aanvaarding.

„In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.)

Enige jaren geleden, toen president Kimball nog lid van het Quorum der Twaalf was, maakte hij met zuster Kimball een rondreis langs een aantal zendingsgebieden. Door een verandering in het vluchtschema van hun luchtvaartmaatschappij kwamen zij, laat in de avond, te samen met een zendingspresident en diens vrouw, in een koude en tochtige wachtkamer van een luchthaven terecht, waar zij verder nergens heen konden en niets anders konden doen dan maar wachten op de eerste vlucht die volgende ochtend.

Zuster Kimball had een mantel aan, maar de vrouw van de zendingspresident niet. President Kimball wilde haar zijn jas geven, maar daar wilde zij niet van horen. Toen zij zo geleidelijk aan op die harde banken in slaap vielen stond president Kimball weer op en legde zachtjes zijn jas over de slapende echtgenote van de zendingspresident heen. Deze onzelfzuchtige zorg voor anderen is een typisch voorbeeld van hoe president Kimball zijn leven lang is geweest. Dit is de leider die wij heden ten dage steunen als profeet, ziener en openbaarder. Dit is de man die God geroepen heeft bijna 6 miljoen heiligen der laatste dagen te leiden.

Hij heeft, bij wijze van spreken, zijn gehele leven niets anders gedaan dan zijn jas uittrekken en die om de schouders heen leggen van hen waarvan hij meende dat zij deze meer nodig hadden dan hijzelf; mensen van alle rassen en alle geloofsrichtingen; mannen, vrouwen en kinderen. Dat heeft voor hem nooit iets uitgemaakt. Zij zijn allemaal zijn broeders. Zij zijn allemaal zijn zusters.

„En naastenliefde is lankmoedig en vriendelijk, niet afgunstig, en niet opgeblazen, zoekt zichzelf niet, is niet lichtgeraakt, denk geen kwaad, verheugt zich niet in ongerechtigheid, doch verheugt zich in de waarheid, verdraagt alle dingen, gelooft alle dingen, hoopt alle dingen en duldt alle dingen. . . . Naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig.” (Moroni 7:45, 47; zie ook 1 Korintiërs 13.)

Niet zo lang geleden woonde zuster Dunn en ik een ringconferentie in Marília in Brazilië bij. Marília is een prachtige stad met ongeveer 100.000 inwoners in het zuidoosten van het land. De zondagse bijeenkomst was net afgelopen. Het thema was de verzoen-

ing van Christus en hoe Hij de Zaligmaker van de gehele wereld is.

Sommigen hadden meer dan drie uur geleid om deze vergadering te kunnen meemaken. Terwijl wij zo verscheidene handen drukten, kwam er een jonge vrouw op ons af. Zij ging eerst even naar de zendingspresident toe en vroeg hem hoe je in het Engels „Ik hou van je” moest zeggen. Daarna kwam zij met, met een brede glimlach op haar gezicht, voor ons staan en zei op volkomen oprechte toon: „Ik hou van u.” Het leek maar een kleinigheidje, maar het trof ons diep. Dit was een nederige volgeling van Christus die probeerde haar gevoelens tot uitdrukking te brengen. Deze boodschap had in elke taal gegeven en begrepen kunnen worden.

De geest van liefde gaat over alle taalbarrières heen. Hij heeft een zielverheffende zuiverheid die ons allen doet beseffen dat wij kinderen van dezelfde God zijn.

Er loopt duidelijk een draad door dit alles heen: Marie Hansen; een weesjongetje in Colombia, de jonge vrouw in Brazilië, en onze geliefde president, Spencer W. Kimball.

Niemand beweert volmaakt te zijn, maar er is een geest in dit werk en onder deze mensen die hen beter maakt dan zij anders geweest zouden zijn. Het is de geest van liefde die op de vleugels van het herstelde evangelie van Jezus Christus wordt gedragen. Deze komt van een God van liefde. Daardoor reikt de kerk tot in het leven van iedereen, waar zij ook mogen zijn.

Wij willen niet beweren dat wij de enigen zijn die onze naasten liefhebben. Wij weten heel goed dat er vele goede en behoorlijke mensen zijn. Wij hebben respect voor hen en bewonderen hen en de rechtvaardige dingen die zij nastreven. Wij onderwijzen het evangelie van Jezus Christus. Het is een evangelie van zaligheid en verhoging. Het is een evangelie van liefde: liefde van en voor God en liefde voor onze naasten.

Het laatste vers van de lofzang die ik aan het begin van mijn toespraak heb aangehaald, luidt als volgt:

*„Toen heeft Hij in een ogenblik
Al zijn vermomming afgedaan,
Die word' in elke hand kend' ik –
Ik zag de Heiland voor mij staan!*

*Tot mij, ja, zelfs tot mij, sprak Hij:
'Gij hebt u nooit geschaamd voor Mij,
Uw daden kunnen niet vergaan,
Vrees niet, gij hebt z'aan Mij gedaan.' ”*

Mag ik hier mijn getuigenis geven van mijn liefde voor mijn Vader in de hemel, voor zijn Zoon Jezus Christus, voor u allen, waar u zich ook bevindt en voor deze mijn broeders en medewerkers, de algemene autoriteiten.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Gelijk Ik u liefgehad heb”

Ouderling Robert L. Backman
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Het vergt een volwassen liefde als die van Christus om iemand de hand te reiken met het risico daarmee je eigen populariteit op het spel te zetten.”

Fern zat op school in een klein stadje. Ze was een van die aardige maar onopvallende meisjes, die niet méér worden dan een gezicht op de klasfotografie en een naam op de leerlingenlijst. Haar ouders, die het niet breed hadden, woonden een eindje buiten het plaatsje. Ze maakte geen deel uit van het 'clubje' op school, en als haar naam een enkele keer ter sprake kwam, was dat op die honende, sarcastische toon die zo grappig lijkt wanneer je jong en onzeker bent en er behoefte aan hebt een ander belachelijk te maken om de aandacht van jezelf af te leiden. Haar naam werd dan ook een synoniem voor alles wat dom of uit de tijd was. Als iets onaantvaardbaar of idioot werd geacht, werd het door de leerlingen afgedaan met „ferny”.

Jonge mensen kunnen zo intens wreed zijn.

Er bestond een traditie op die school om ieder jaar hulde te brengen aan de leerling die op school de beste blij had gegeven van gemeenschapszin en die de sportteams van de school het meest enthousiast had gesteund. Toen het moment daar was, werd, zoals verwacht, de naam van een van de meest populaire meisjes van de school bekendgemaakt. Lachend en wuivend baande zij zich een weg naar voren. Maar toen gebeurde er een

wonder: zodra zij op het podium verscheen, zei ze: „Ik kan deze onderscheiding niet aannemen. Natuurlijk heb ik mij voor de teams ingezet en heb ik ze bij iedere wedstrijd aangevuurd en toegejuicht. Maar Fern was ook bij iedere wedstrijd, en terwijl ik in een mooie, warme auto, gezellig samen met mijn vrienden en vriendinnen naar de wedstrijden toekwam, kwam zij helemaal alleen en te voet – vier kilometer heen en vier kilometer terug – soms in de regen of de sneeuw. Daarbij moest ze altijd alleen zitten. Maar ik ken niemand die zo geestdriftig de spelers aanvuurd als Fern. Daarom wil ik haar graag voordragen als meest enthousiaste leerling van de school.”

Fern werd onder een spontane staande ovatie van haar medeleerlingen naar het podium gebracht.

Jonge mensen kunnen zo geweldig zijn.

Fern is onderhand een volwassen vrouw met de nodige grijze haren. Vele dingen hebben eraan bijgedragen haar leven te vormen, maar niets is belangrijker geweest dan die enorme blij van aanvaarding door en waardering van haar leeftijdgenoten op die gedenkwaardige dag.

En er zijn volwassen mensen die zich werkelijk niet meer kunnen herinneren hoeveel wedstrijden hun teams dat jaar wonnen of verloren, maar die nooit het warme gevoel hebben vergeten dat hen overspoelde toen zij opsprongen om Fern toe te juichen en haar welkom te heten in hun vriendenkring.

Het was op een ringconferentie in de Ring Lancaster Californië dat ik een knap lauwermeisje, Marianne Mortensen, dit verhaal hoorde vertellen bij het ontwikkelen van haar thema: liefde laten blijken voor onze leeftijdgenoten.

Jezelf openstellen voor anderen is geen eenvoudige opgave, vooral wanneer je jong bent. Het vergt een volwassen liefde als die van Christus om iemand de hand te reiken met het risico daarmee je eigen populariteit op het spel te zetten. Onze Verlosser maakte echter geen enkel onderscheid tussen jong en oud toen Hij zei: „Gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt” (Johannes 13:34). Wat hebben we in de wereld van van-

daag toch een wanhopige behoefte aan dat soort liefde!

Jonge mensen krijgen aan alle kanten rechtstreekse en subtiel aanvallende verdueren op hun geloof, hun idealen, hun normbesef, hun zelfvertrouwen en zelfs hun identiteit. De tiener van vandaag wordt afgebeeld als lid van de „ik,-generatie: zelfzuchtig, egocentrisch, ongevoelig voor anderen en op zoek naar onmiddellijke bevrediging van al hun verlangens. Hoewel deze beschrijving op sommige jonge mensen wel van toepassing is en vele anderen vergeefs in het levensgevecht strijden, leveren anderen opzienbarende prestaties. Jongelui presteren in deze tijd dingen waar vroeger, volgens ons, een heel leven voor nodig was. Op het terrein van de wetenschap, literatuur, beeldende kunst, maatschappelijk en geestelijk werk kunnen wij met gepaste trots op miljoenen begaafde tieners wijzen, die hoge doelen hebben gesteld en werken om die te bereiken.

De vraag is: Hoe kunnen wij de mensen helpen die proberen in te haken bij hen die een en al zelfvertrouwen uitstralend op de weg des levens voortschrijden?

De „positieve invloed van leeftijdgenoten”, zoals de sociale wetenschappers dat noemen, zou weleens de redding kunnen zijn van het huidige geslacht. Als dat inderdaad waar is, bedenken dan eens hoe geweldig onze Aäronische priesterschapsquorums en jonge-vrouwenklassen afgestemd zijn op het verlenen van een dergelijk zinvol dienstbetoon.

Marianne zei in haar toespraak:

„De meesten van ons vinden het knap moeilijk om afstand te bewaren van hen die echt van ons houden. Zulke mensen hebben de neiging belangrijk voor ons te worden, omdat we weten dat wij echt belangrijk zijn voor hen. Waar jonge mensen van vandaag naar snakken, is de oprechte belangstelling van en zinvolle betrekkingen met leeftijdgenoten. . . En wanneer ik spreek over zinvolle betrekkingen, denk ik gelijk aan de gulden regel: 'Gelijk gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun evenzo.’

Dat is een moeilijke opgave voor tieners. Menslievendheid voor personen die zich buiten onze vriendenkring bevinden is moeilijk te begrijpen wanneer we ons zo behaaglijk voelen binnen dat eigen kringetje. Maar als wij naar het leven van onze Heiland kijken, zien we dat Hij zijn kring, de apostelen, of de vrienden waarmee Hij omgeven werd, niet verliet. Hij hield alleen zijn armen open voor allen die bereid waren naar Hem te luisteren. Hij vergrootte zijn kudde. Zo hoeven ook wij ons kringetje niet te verlaten om te leren geven om de gevoelens van onze leeftijdgenoten. Wij moeten alleen maar onze armen open spreiden en onze vriendenkring vergroten.”

Marianne Mortensen had met haar toespraak doel getroffen.

Er is een andere kant aan deze zaak van dienstbetoen, waarmee ik niet alleen leeftijdgenoten bedoel, dat te maken heeft met mensen onder ons die moeite hebben de juiste weg te vinden.

Als jongeman streefde ik, volgens de formule van de wereld, naar geluk. Ik wilde geaccepteerd zijn, ik wilde status, roem (in 't bijzonder op sportgebied) en geld. Al deze dingen ontbraken mij. Ik was heel ongelukkig en dacht dat geluk even ongrijpbaar was als een schaduw.

Pas toen ik op zending ging, ontdekte ik de ware sleutel tot geluk. Tot mijn grote verbazing was ik gelukkig, ondanks de ontmoediging, de teleurstellingen en het ronduit harde werken dat met het werk in het zendingsveld gepaard gaat. Dat was het moment waarop ik ontdekte dat geluk gepaard gaat met dienstbetoen. Naarmate ik mijn eigen verlangens en zwakheden vergat door op te gaan in mijn zendingswerk, begon ik het diepzinnige advies van koning Benjamin aan zijn volk te begrijpen: „En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt le-

ren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt” (Mosiah 2:17).

Daarom kan een zending terugkeren van de moeilijkste momenten die hij ooit beleefde en toch zeggen: „Dit zijn de gelukkigste jaren van mijn leven geweest!”

Een leven dat naar binnen is gekeerd kan nooit gelukkig zijn. Als u dus op dit moment ongelukkig bent, vergeet dan uw moeilijkheden. Stap de deur uit en ga op zoek naar iemand die uw aandacht nodig heeft.

Wilt u gelukkig zijn? Zoek manieren om te dienen. Uw geluk zal evenredig zijn aan uw dienstbetoen.

Denkt u zich eens in hoezeer die vreugde kan groeien naarmate wij onze liefde en ons dienstbetoen naar steeds meer mensen uitbreiden.

Ga het geluk eens na dat in de volgende voorbeelden van dienstbetoen bij zowel de gever als de ontvanger geproduceerd werd.

1. Jongemannen van de Ring Meridian Idaho Oost namen onlangs deel aan een dienstbetoenproject ten behoeve van de gehele gemeenschap getiteld „Schilder er maar op los”. Honderdvierenzestig jonge-

mannen werden onderverdeeld in vijf teams en elk team schilderde in een tijdsbestek van zeven uur het huis van een bejaarde.

2. Een goede bisschop in Bountiful, die bezorgd was over de jeugd van zijn wijk, daagde de jongelui uit om het zoete van waarlijk dienstbetoen te proeven. Aanvankelijk met enige tegenzin legden zij hun eigen spel toch opzij. Eén project was het maken van quilts (dekbedden) voor geestelijk gehandicapten aan het opleidingsinstituut van American Fork. Toen de quilts af waren, gingen de meisjes ze zelf brengen. Ze kwamen net op tijd om het personeel te helpen de „kinderen” hun avondeten te voeren. Het was een hele ervaring. Toen zij weer naar huis gingen, met aardappelpuree, jus en een assortiment groenten in hun haar en op hun kleding, zei een van de meisjes, die getroffen was door de uitstraling van het „kind” dat zij te eten had gegeven: „Ik zal Billie nooit vergeten.”

In een ingezonden brief aan een krant las ik eens: „We krijgen voortdurend te horen over die 'afgrijpselijke tieners' met hun aanstootgevende kleding en hun slechte gedrag. Wat was het dus heerlijk om eens een

heel andere ervaring te hebben met – ja, vier tieners.

„Op een avond had ik een bijzondere gast uit New York bij me. Wij wandelden over ons fraaie Temple Square en bewonderden het gedenkteken met de zeemeeuw toen er vier tieners op ons afstapten. Ik was mij onmiddellijk bewust van de gespannenheid van mijn gast – een heer – toen een van de groep zich als spreekbuis ontpopte en zei: 'Mevrouw, wij willen u graag deze roos overhandigen en de wens uitspreken dat u een prettige avond zult hebben.'

In zijn knuist hield hij een schitterende, dieprode, langstelige roos met een tak venushaar, tezamen kunstzinnig in cellofaan verpakt.

'We hebben deze roos gekocht om aan iemand cadeau te doen, en toen we u zagen, dachten we dat u de juiste persoon was.'

Toen zij weer wilden vertrekken, vroeg ik hen vlug naar hun namen en trachtte hen te overtuigen van mijn grote dankbaarheid en bewondering voor hun buitengewone vriendelijkheid, van het feit dat ik werkelijk getroffen was door de gedachte dat vier tieners het verlangen hadden zoiets vriendelijks te doen, en dat niemand er meer waardering voor zou hebben dan ik, een klein grootmoedertje. En ondertussen gaf ik ieder van hen een stevige pakkerd" (Irene E. Staples, *Deseret News*, 22 september 1985).

4. Wetende dat haar broertje aan leukemie leed, ging Michelle verdrietig naar school.

Ouderling Eldred G. Smith, patriarch van de kerk.

Zij worstelde zich door de dag heen en was dankbaar toen de bel een eind aan de schooldag maakte. Juist toen zij haar boeken bij elkaar stond te zoeken, kwam een vriendin haar vragen: „Michelle, kom je even mee naar het muziekklokaal?" Wat onwillig volgde zij het meisje. Toen ze binnenstapte vond ze daar tot haar grote verbazing het gehele a capellakoor. Op de rechtstreekse manier van de jeugd vertelden ze Michelle dat ze voor haar broertje hadden gevast en dat zij haar er graag bij hadden voor het gebed om de vasten te besluiten.

Emerson vatte het goed samen: „Dien, en gij zult worden gediend. Als u de mensen liefhebt en dient, zult u zich op geen enkele wijze, noch door u te verstoppen, noch door enige list, aan de beloning kunnen onttrekken" („The Sovereignty of Ethics," uit *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York: Wm. H. Wise & Co., 1929, blz. 1004).

Wij houden van de mensen die wij dienen. Wij ontdekken dat veel van een ander te houden een van de meest vreugdevolle gevoelens is waartoe wij in staat zijn, waardoor wij enig begrip beginnen te krijgen van de overvloedige liefde die onze Hemelse Vader jegens ons koestert.

Het volgende ontroerende verhaal is van D. Brent Collette:

„Ronny was niet alleen verlegen, hij was ronduit achterlijk. Als zeventienjarige had hij op school nog nooit een echte goede vriend gehad of iets gedaan waar anderen aan te pas kwamen. Hij stond bekend om zijn schuchterheid en deed zijn mond tegen niemand open, zelfs niet tegen de leerkrachten. Een blik was voldoende om een diagnose te stellen: een minderwaardigheidscomplex. Hij zat altijd voorover gebogen alsof hij zijn gezicht wilde verbergen, en keek steevast naar zijn voeten. Hij zat onveranderlijk achterin de klas en deed nergens aan mee ...

Juist vanwege die schuchterheid was ik zo verbaasd Ronny in mijn zondagsschoolklas te zien verschijnen ...

Zijn aanwezigheid was het gevolg van de persoonlijke inspanningen van een medeleerling, Brandon Craig, die zich er sinds kort op toe had gelegd om met Ronny bevriend te raken. Lieve deugd, als er ooit een stel niet bij elkaar paste, waren zij het wel. Brandon was op school een van de populairste leerlingen. Hij was lang – Ronny kwam nauwelijks tot aan zijn schouder – en daarbij de nummer één van ons sportprogramma. Brandon deed aan alles mee en alles lukte hem ... Kortom, een prima knul.

Welnu, Brandon zette zich helemaal voor de kleine Ronny in. Het klasgebeuren was kennelijk moeilijk voor Ronny, maar Brandon beschermde hem alsof hij de lijfwacht van de koning was. Ik hield me op de achter-

grond, stelde geen vragen en beperkte me tot een vriendelijk knikje en één keer een schouderklopje. Het verstrijken van de tijd scheen te helpen, maar ik vroeg me wel af of Brandon en co (de rest van de klas deed stilzwijgend mee) er ooit in zou slagen het ijs te breken. Ik schrok dus toen Brian, de klaspresident, op een zondag doodleuk aankondigde dat Ronny het openingsgebed uit zou spreken.

Even aarzelde hij, maar toen stond Ronny langzaam op. Stug naar zijn voeten kijkend kwam hij naar voren en vouwde zijn armen (zijn hoofd was al gebogen). De klas zat er als bevroren bij. Ik dacht bij mezelf: 'Als hij het werkelijk doet, zullen we allemaal opgenomen worden.'

Toen hoorde ik, zo zacht dat het welhaast fluisteren was: 'Onze Vader in de hemel, dank u wel voor onze zondagsschoolklas. Toen volgde er stilte – een lang, hard zwijgen! Ronny's lijden was voelbaar. Toen kwam er wat gesnuif en een onderdructe snik.

'O, nee,' dacht ik, 'zat ik er maar vlak bij om hem op de een of andere manier te helpen.'

Wij ledden allemaal met hem mee. Ik deed één oog open en keek op met de bedoeling naar Ronny toe te gaan, maar Brandon was me voor. Ik keek hoe de haast twee meter lange Brandon zijn arm om zijn vriend heensloeg, voorover boog en met zijn kin op Ronny's schouder hem de woorden influissterde van een kort, ontroerend gebed. Ronny vocht om zelfbeheersing en slaagde erin de woorden na te zeggen.

Na het gebed hield Ronny zijn hoofd gebogen en voegde eraan toe: 'Dank u wel voor Brandon. Amen.' Toen draaide hij zich om, keek op naar zijn grote vriend en zei, hard genoeg dat wij het allemaal konden horen: 'Ik hou van je, Brandon.'

Een Brandon, die nog steeds zijn arm om hem heen had, antwoordde: 'En ik hou ook van jou, Ronny. Het was geweldij.'

'En dat was het ook – voor ons allemaal' (New Era, mei 1983, blz. 18).

Onze jeugdwerkkinderen zingen dat heerlijke lied:

*As I have loved you, Love one another.
This new commandment – Love one another.
By this shall men know ye are my disciples,
If ye have love one to another.
(Hymns 1985, nr. 308.)*

(Gelijk Ik u liefgehad heb, heb elkander lief, Dit nieuwe gebod: heb elkander lief, Daaraan zal men weten dat jullie mijn discipelen zijn, Als jullie elkander liefhebben.)

En daarin ligt het geluk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het voorsterfelijk leven: een heerlijke werkelijkheid

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Zonder deze waarheid, zegeviëren existentiële jammerklachten over hoe de mens zichzelf zijn leven lang tracht te bewijzen dat zijn bestaan niet absurd is.”

Voor het geval u het niet had opgemerkt, in de laatste dagen moet het volgelingenchap in *crescendo* worden geleefd. Onze tegenslagen en benauwenissen zullen slechts de enorme eenvoud en de geruststellende realiteiten van het evangelie naar voren brengen. Zo ook zullen uitdagingen aan het adres van fundamentele geloofspunten, evenals bepaalde bezoeken, bijdragen aan de ontwikkeling van een zelfs nog grotere overtuiging aangaande deze fundamentele geloofspunten. Hoewel de aanval op de sleutelleerstellingen gericht zullen zijn, zullen het, nadat het opgewaarde stof van deze bedeling weer tot rust is gekomen, ook de sleutelleerstellingen zijn die gezegevierd hebben.

Aan het begin van de herstelling verschenen er kort na elkaar talrijke duidelijke en waardevolle waarheden, zowel door middel van vertaling als door openbaring. Dit geschiedde door middel van Joseph Smith, de „uitverkoren ziener” (2 Nephi 3:6). Zoals wanneer gasten, die voor het eten uitgenodigd zijn zo goed als tegelijk op de stoep

staan, zo ontving en verwelkomde Joseph als gastheer iedere waarheid en tekende haar stipt op. Pas later was er tijd en het gerepte inzicht om hun onderlinge verband te onderkennen, alsmede de grote ouderdom van hun geloofsbrieven.

Een van die duidelijke en waardevolle waarheden was de leerstelling van het voorsterfelijke bestaan van de mensen (zie 1 Nephi 13:39, 40). Reeds aan het begin ontving Joseph het nodige over deze waarheid, maar net zoals de openbaringen erover in toenemende mate gegeven werden, zo ook nam Josephs begrip in toenemende mate toe.

Als een van de „duidelijkste en hoogst waardevolle delen”, die lang geleden waren „achtergehouden” en „er uit genomen” waren (1 Nephi 13:34, 40), bereikte deze hoogst belangrijke waarheid de Bijbel slechts in afgezwakte vorm, maar zij is er wel degelijk in te vinden (zie Jeremia 1:5; Efeziërs 1:4–5; 2 Timoteüs 1:9). Zij was een korte tijd bekend na de oorspronkelijke apostelen, maar, helaas, zoals Paulus had voorzien, het duurde niet lang voordat de mensen geen „gezonde leer” meer konden verdragen, met inbegrip van deze (zie 2 Timoteüs 4:3).

Met de latere afkeuring van de verschillende raden die gehouden werden, bleek dat de leerstelling van het voorsterfelijke bestaan van de mens aantoonbaar niet een leerstelling was die door louter onderzoek opnieuw kon zijn ingevoerd. De leerstelling doet de logica geen geweld aan, want „waarheid is gezond verstand”, in het bijzonder eeuwige waarheid, maar zij is meer dan hetgeen door louter logica kan worden gestaafd (zie *Hymns* 1985, nr. 292). Zij kon slechts worden teruggegeven door middel van hedendaagse openbaring. Zij was stellig niet bekend in Amerika voordat Joseph Smith erover sprak.

Bevondien was er zoveel gebeurd in de ge-

schiedenis van het mensdom waardoor de herstelling van deze sleutelwaarheid noodzakelijk was geworden. Zij was noodzakelijk om de valse leerstelling te niet te doen van een mensheid die *ex nihilo* – uit het niets – was geschapen (zie 2 Nephi 3:12). „Het ‘ex nihilo-standpunt’, zei de profeet Joseph, ‘doet de mens in mijn achtend dalen’ (*Words of Joseph Smith*, Andrew F. Ehat and Lyndon W. Cook, comps., Provo: BYU Religious Studies Center, 1980, blz. 359).

Zonder deze waarheid zegeviëren existentiële jammerklachten over hoe de mens zichzelf zijn leven lang tracht te bewijzen dat zijn bestaan niet absurd is. Zelfs gelovigen, als zij in leerstellig opzicht onbevraagd worden, kunnen, volgens Paulus, „door matheid van ziel verslappen”, en toegeven aan de omstandigheden (zie Hebreëren 12:3).

Het feit van het voorsterfelijke bestaan beantwoordt aan de gevoelens die aangeven dat wij hier slechts vreemdelingen zijn. Het is genezend voor het smachten dat in muziek, in dichtwerken en in de literatuur tot uiting wordt gebracht. Er zijn vragen, zoals die welke in de volgende regels worden gesteld:

*Not dulled, nor lulled, supined, secure,
replete does Man create;
But out of stern challenge, in sharp excitement,
with a burning joy;
Man is the hunter still,
Though his quarry be a hope, a mystery,
a dream . . .
From what immortal desire,
what sudden sight of the unknown,
Surges that desire?
What flint of fact, what kindling light of art
or far horizon,
Ignites that spark?
(Nancy Newhall, in *Everest, the West Ridge*
van Thomas F. Horbein, San Francisco:
Sierra Club, 1965, blz. 28, 30.)*

(Niet versuft, noch gesust, lusteloos,
besucht of gevuld schept de mens;
Doch wegens meedogenloze uitdaging,
in hevige opwinding en vurige vreugde;
De mens is nog steeds jager,
Al is zijn prooi een hoop, een raadsel,
een droom . . .

Uit welk onsterfelijk verlangen,
welke glimp van het onbekende
Welt dat verlangen op?
Welk feit als flint, welk ontvlammend
licht van kunst of verre kim
Doet die vonk ontbranden?)

Er zijn overdenkingen zoals deze: „Alles in ons leven vindt plaats alsof wij op aarde zijn gekomen met een lading plichten die wij in een vorig bestaan op ons hebben genomen . . . Verplichtingen, waarvan de sanctie

niet tot dit huidige bestaan behoort, (die) lijen te behoren tot een andere wereld, gebaseerd op vriendelijkheid, scrupules, offervaardigheid, een wereld volkomen anders dan deze, een wereld waar wij uit voortkomen om op deze aarde geboren te worden, alvorens er terug te keren." (Marcel Proust, in *Homo Viator* van Gabriel Marcel, New York: Harper and Row, 1963, blz. 8.)

En ten slotte zijn er deze meer bekende regels:

*Our birth is but a sleep and a forgetting: . . .
But trailing clouds of glory do we come
From God, who is our home.*

(„Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood“) regels 58, 64–65, van William Wordsworth.)

(Onze geboorte is slechts een slapen en een vergeten: . . .

Wolken van heerlijkheid achter ons

aan slepend,

Komen wij van God, die ons thuis is.)

Voor zover wij weten, broeders en zusters, begon de herstelling van deze responsieve leerstelling eind 1829 of begin 1830 met de vertaling door Joseph Smith van enkele verzen in het boek Alma (zie Alma 13:3–5). Op zich zouden die verzen echter niet voldoende zijn geweest. Ouderling Orson Pratt zei: „Deze zelfde leerstelling (het voorsterfelijk bestaan) is in zeer bescheiden mate doorgedragen in het Boek van Mormon, maar ik zou haar vermoedelijk nooit in dat boek hebben bespeurd zonder de hulp van de nieuwe vertaling van de Heilige Schrift" (*Journal of Discourses*, 15:249).

In juni 1840, terwijl hij bezig was teksten uit Genesis onder inspiratie opnieuw te verwoorden, ontving de „uitverkoren ziener" een openbaring die tegenwoordig deel uitmaakt van het boek Mozes. Joseph vertelt het volgende over dat bijzondere moment: „Te midden van alle beproevingen die wij moesten doorstaan, was de Heer, die zich terdege bewust was van onze zwakke, broze toestand, zo goed ons van een krachtbron te voorzien en schonk Hij ons 'regel op regel aan kennis – hier wat en daar wat', waarvan het volgende een kostbaar onderdeel vormt" (*History of the Church* 1:98).

Verwerkt in dat „kostbaar onderdeel" waren de woorden van Mozes, waardoor Josephs begrip van de manier waarop Gods werk ook andere planeten omvat, verder werd vergroott: „Maar Ik spreek tot u slechts van deze aarde en haar inwoners. Want zie, er zijn vele werelden, die door het Woord Mijner macht zijn voorbijgegaan" (Mozes 1:35).

Tevens werden Gods plannen en doelstellingen duidelijker gemaakt: „Want zie, dit is Mijner werk en Mijner heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens

tot stand te brengen" (Mozes 1:39). Aldus weerspiegelt de enorme uitgestrektheid van de ruimte de enorme liefde van God voor al zijn kinderen.

Er volgden spoedig nog meer gedachtenverruimende openbaringen. In mei 1833 verklaarde de verbluffende mededeling, die nu bekend staat als afdeling 93: „De mens was eveneens in den beginne bij God. Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt, en dit kan inderdaad ook niet . . .

Want de mens is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onscheidbaar verbonden, ontvangen een volheid van vreugde" (Leer en Verbonden 93:29, 33).

Er gingen verscheidene jaren voorbij, kennelijk jaren van rijping en voorbereiding, alvorens, volgens de geschiedenis van de kerk, de profeet een aanvang maakte met het openbaar maken van deze waardevolle leerstelling. Toen Joseph in 1839 al mediterend en contemplerend in de gevangenis van Liberty werd vastgehouden, schreef hij een brief waarin hij de leden van de kerk aanspoorde tot beter gedrag, gedrag dat kerkleden betaamde die voor „de grondlegging der wereld geroepen" waren. (*The Personal Writings of Joseph Smith*, Dean C. Jessee, comp., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, blz. 397.)

Joseph ontving tevens openbaring over „hetgeen werd beschikt tijdens de raadsvergadering van de Eeuwige God . . . alvorens deze wereld bestond" (Leer en Verbonden 121:32). Toen hij in gevangenschap verkeerde ontving Joseph de geruststellende mededeling dat zijn dagen bekend waren en zijn jaren „niet (zouden) worden verkort" (Leer en Verbonden 122:9).

Josephs eerste opgetekende openbare toespraak over deze machtige leerstelling werd gehouden kort na zijn vrijlating uit zijn zelfverruimende gevangenschap in Missouri (zie *The Words of Joseph Smith*, blz. 9). Andere toespraken volgden, met als hoogtepunt de verheven leerrede ter gelegenheid van de begrafenis van King Follet in het voorjaar van 1844.

Deze uitspraak tegen Jeremia: „Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder, heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld" (Jeremia 1:5), werd geëvenaard in het boek van Abraham dat in 1842 werd uitgegeven:

„De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond die waren georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten;

„En God . . . zeide: Dezen zal Ik tot Mijne regeerders maken . . . en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen, voordat gij werdt geboren" (Abraham 3:22–23).

Het boek Abraham, afdeling 93 bekrachtigend, gebruikt woorden waarvan de volledige betekenis nog maar nauwelijks tot u en mij is begonnen door te dringen: „ . . . Indien er twee geesten zijn, en de ene intelligentier is dan de andere, hebben deze geesten toch geen begin, niettegenstaande de ene intelligentier is dan de andere; zij bestonden voorheen, zij zullen geen einde hebben . . . want zij zijn . . . eeuwig" (Abraham 3:18).

Samen met de waarheden van de luisterrijke herstelling, kregen bijbelse toespreken op deze verheven leerstelling meer betekenis, waardoor zij grotere geestelijke verlichting schonken (zie Johannes 9:2; zie ook Romeinen 8:29; Efeziërs 1:4; Judas 1:6; Job 38:7).

Aldus werd er een levensgroot struikelblok door middel van openbaring verwijderd. En zoals was geprofeetd, openbaarde Jezus zichzelf ook „in woord", in de laatste dagen (zie 1 Nephi 14:1).

In de tijd van Mozes liet een gulle God zijn leer „druipe als regen" (Deuteronomium 32:2). In de dagen van Eli, echter, wordt er gezegd: „Gezichten waren niet talrijk" (1 Samuël 3:1). Ten tijde van Joseph Smith was er een „uitstorten" van „kennis uit de hemel" (zie Leer en Verbonden 121:33), een cascade van „duidelijke en waardevolle" waarheden, waaronder de cruciale leerstelling van het voorsterfelijk bestaan van de mens (zie 1 Nephi 13:39, 40).

Een aantal zeer oude geschriften, die destijds niet voor Joseph Smith of wie dan ook toegankelijk waren, zijn sinds die tijd aan het licht gekomen. Apocriefe geschriften kunnen waarheid bevatten die te onderscheiden valt, want „een ieder, die door de Geest wordt verlicht, zal hierdoor worden gebaat" (Leer en Verbonden 91:5). Het volgende is een voorbeeld uit de bibliotheek Nag Hammadi. Het apocriefe werk van Jakobus vermeldt dat Jezus tegen een zwaar beproefde Petrus en Jakobus zou hebben gezegd: „Als gij bedenkt hoelang de wereld voor u heeft bestaan, en hoelang zij na u zal bestaan, zult gij inzien dat uw leven slechts een dag is en uw lijden niet meer dan een uur" („The Apocryphon of James," in *The Nag Hammadi Library in English*, ed. James M. Robinson, San Francisco: Harper and Row, 1978, blz. 31).

Hoezeer komt dat niet overeen met hetgeen de lijdende Joseph in de gevangenis van de Heer te horen kreeg: „Mijn zoon, . . . uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn" (Leer en Verbonden 121:7).

Het leven is dus maar kort vergeleken met de eeuwigheid – zoals het door een ouder afgezet worden voor de schooldag. Maar wat voor een dag!

Maar ook nu nog „stoten" velen zich „aan

het woord" (1 Petrus 2:8). Als wij echter, zoals Paulus ons voorhield, „lankmoedigheid en onderrichting" (2 Timoteüs 4:2) combineren, zullen sommigen die „morren" over de omstandigheden van hun sterfelijke bestaan „de leer verstaan" (Jesaja 29:24; 2 Nephi 27:35), door toe te staan dat zij hen als „des hemels dauw, die zachtens op het gras zich 's nachts verspreidt", doet opbloeien, al „vervullend 't oogmerk der Voorzienigheid" (Heilige Lofzangen 14).

Intussen maakt de tegenstander een meedogenloos gebruik van de afwezigheid van deze leerstelling, of 's mensen ongeloof op dat terrein, om het perspectief van de mens te doen krimpen. Een een-dimensionaal wezen met slechts een een-dimensionale blik op de wereld, zal zich stellig concentreren op de moeilijkheden van de wereld en zwichten voor tijdelijke zaken.

Vanzelfsprekend vragen heiligen der laatste dagen anderen niet om deze evangeliewaarheid, of welke andere dan ook, tegen hun wil te aanvaarden. Wij vragen slechts om verdraagzaamheid en verwachten dat

zulke leerstellingen nauwkeurig bekeken zullen worden en zelfs bekritiseerd. Wij verwachten dezelfde mate van vrijheid met betrekking tot andermans overtuigingen – dit alles, echter, in een sfeer van onderlinge welwillendheid.

De leer van het voorsterfelijke bestaan van de mens houdt bepaald niet in dat wij ons verder niet in hoeven te spannen. Ieder van ons moet keuzen maken, keer op keer moeilijke opdrachten vervullen, tegenstrijdigheden en tegenslagen verwerken, tijd goed besteden, en talenten en gaven optimaal aanwenden. Omdat wij toen uitverkoren werden, betekent dat stellig niet dat wij nu onverschillig kunnen zijn. Ongeacht of wij als man of vrouw in het voorbestaan zijn geordend of aangesteld, zij die geroepen en voorbereid zijn, moeten ook bewijzen dat zij gekozen en getrouw zijn (zie Openbaring 17:4; Leer en Verbonden 121:34–36).

Toereikendheid in de eerste staat kan zelfs een moeilijke tweede staat met meer plichten en het ontbreken van immuniteiten tot gevolg hebben!

Verdere instructie en meer lijden schijnt het patroon te zijn voor de meest begaafde leerlingen van de Heer (zie Mosiah 3:19; 1 Petrus 4:19). Ons bestaan is dus een continuüm, dat geëvenaard wordt door Gods zich steeds uitbreidende leerplan.

Deze leerstelling bezorgt ons onweerlegbare identiteit, maar brengt ook zware verantwoordelijkheid in ons leven. Zij onderstreept op werkelijk unieke wijze de daadwerkelijkheid van het vaderschap van God en de verwantschap van alle mensen.

Zij herinnert ons er ook aan dat wij niet over alle gegevens beschikken. Het komt herhaaldelijk voor dat wij ons oordeel op moeten schorten en op God moeten vertrouwen, zelfs te midden van al deze dingen. Slechts met behulp van deze leerstelling kunnen wij eraan beginnen dingen te begrijpen zoals zij werkelijk waren, zoals zij nu zijn, en zoals zij zullen worden (zie Jakob 4:13; Leer en Verbonden 93:24).

Ermee instemmen om deze staat binnen te treden, was dus als het van tevoren toestemming geven voor een narcose – de narcose

van vergetelheid. De narcotiseur brengt een patiënt niet bij midden in hetgeen waarvoor hij eerder toestemming had gegeven om hem te vragen of de narcose moet worden voortgezet. Wij hebben nu eenmaal toegestemd om hierheen te komen en bepaalde ervaringen te ondergaan in bepaalde omstandigheden.

Ouderling Orson Hyde zei eens: „Wij zijn het vergeten! . . . Maar dat vergeten verandert niets aan de feiten” (*Journal of Discourses*, 7:315). Bij tijd en wijle, echter, zijn er vage vermoedens. President Joseph F. Smith merkte op hoe „vaak wij een vonkje (bespeuren) van de ontwaakte herinneringen van de onsterfelijke ziel, dat ons gehele wezen als met de heerlijkheid van onze vroegere woning verlicht” (*Evangelieleer*, blz. 14).

Er kunnen plotselinge opwallingen zijn van *déjà-vu*-ervaringen. Een flits van de spiegel van de herinnering kan ons voorwaarts wenken naar dat verre paleis, vol „eewwigdurende pracht” en verrezen wezens. C. S. Lewis heeft het volgende geschreven: „Wij kunnen ons niet begeven onder de heerlijkheden die wij zien. Maar alle bladzijden van het Nieuwe Testament ritselen met het gerucht dat het niet altijd zo zal zijn” (C. S. Lewis *at the Breakfast Table and Other Reminiscences*, ed. James T. Como, New York: Collier Books, 1985, blz. 34). Dank zij de profeet Jo-

seph Smith ritselen honderden bladzijden Schriftuur meer. Ja, zij ritselen op oorverdovende wijze voor hen die oren hebben om te horen.

Wanneer wij nu zeggen te weten, is dat besef een herontdekken; in wezen zeggen we: „Ik weet het – weer!”

Uit lange ervaring kennen zijn schapen zijn stem en zijn leer. Intussen gaat de ziel, wiens weefproces al zo lang aan de gang is, voort, zoals beschreven wordt in de volgende regels van een onbekende dichter:

*My life is but a weaving
Between my Lord and me;
I cannot choose the colors
He worketh steadily.*

*Oftimes He weaveth sorrow
And I in foolish pride,
Forget that He seeth the upper,
And I the lower side.*

*Not till the loom is silent
And the shuttles cease to fly,
Shall God unroll the canvases
And explain the reason why.*

*The dark threads are as needful
In the Weaver's skillful hand,
As the threads of gold and silver
In the pattern He has planned.*

(Uit *Sourcebook of Poetry*, comp. Al Bryant, Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1968, blz. 664.)

(Mijn leven is slechts een weven
Tussen mijn Heer en ik;
Ik kan de kleuren niet kiezen
Hij werkt er gestaag aan voort.

Vaak weeft Hij er verdriet in
En ik, in dwaze trots,
Vergeet dat Hij de bovenkant
En ik alleen de onderkant zie.

Pas wanneer het weefgetouw stilvalt
En de schietspoelen niet meer heen
en weer vliegen,
Zal God het doek ontrollen
En het waarom bekendmaken.

De donkere draden zijn even nodig
In 's Wevers vaardige hand
Als de draden van goud en zilver
In het patroon dat Hem voor ogen stond.)

Dat wij aldus mogen geloven, mogen vrouwen, ons over mogen geven en ons mogen gedragen, bid ik in de naam van Hem die de „Heer (is) van de smalle poort en het oog van de naald” (C. S. Lewis, *At the Breakfast Table* blz. 15), ja, Jezus Christus. Amen.

□

Lessen, uit de verzoening, die helpen tot het einde toe te volharden

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

„Denken we weleens dat we door God, onze familie of onze medemensen in de steek zijn gelaten? Dat zijn van die momenten waarop we ons tot Jezus Christus moeten wenden en moeten volharden.”

Mijn broeders en zusters, ik geloof in Christus en ik zal voor dat getuigenis verantwoording af moeten leggen. Ik smeek 's Heren zegen af voor deze dag, dat Hij met mijn broeders en mij mag zijn, en voor de leiding van de Geest.

In het evangelie van Jezus Christus komt men op een gegeven moment op een punt dat men zich volledige rekenschap dient te geven van wie men is en wat men voornemens is te worden. In het zoenoffer van Christus is ons een voorbeeld ter navolging gegeven – dat van de oudste Zoon van God de Vader. Vandaag wil ik graag enige minuten wijden aan het zoenoffer en hoe het mij, als bisschop, heeft geholpen om te volharden.

Laat mij beginnen met het Boek van Mormon, waaruit we een duidelijke les leren uit het verslag van een gesprek tussen de Heer

en de broeder van Jared. Veelal als we bedenken geven we de zoveelste opsomming van onze problemen; zo verging het de broeder van Jared ook. Zoals u zich zult herinneren was het hem geboden zijn volk over het water mee te nemen. Hij bouwde schepen, maar deze hadden geen licht, ventilatie, navigatiemiddelen of stuwkracht. Daarom richtte hij zich tot de Heer met de woorden: „Zie, o Here, wilt Gij ons dit grote water in duisternis laten oversteken?” (Ether 2:22.) En de Heer antwoordde: „Wat wilt gij, dat Ik zal doen, opdat gij licht in uw vaartuigen zult hebben?” (Ether 2:23.)

De broeder van Jared was nog maar enkele verzen daarvoor drie uur lang door de Heer bestraft, omdat hij nalatig was geweest Hem aan te roepen. Met dit in gedachten trok de broeder van Jared zich terug om een concreet plan te bedenken. Zodoende verzamelde hij zestien stenen, prachtige kristallen, legde ze voor de Heer op de top van de berg Shelem en vroeg Hem ze met zijn vinger aan te raken.

De les die ik uit dit verhaal onder uw aandacht wil brengen is, dat toen de Heer deze stenen aanraakte, de broeder van Jared zijn vinger zakte. Toen nu de broeder van Jared ter aarde viel, zei de Heer: „Sta op, waarom zijt gij nedergevallen?” (Ether 3:7.)

En de Heer ontving een opmerkelijk antwoord. Toen zei de broeder van Jared, zich verlatend op de Heer: „Ik wist niet dat de Here vlees en bloed had.” (Vers 8.) In vers zestien legt de Heer dan uit: „Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijn geest; en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen.”

Vervolgens vroeg de Heer of hij meer ge-

zien had dan zijn vinger: „Hebt gij meer dan dit gezien?” De broeder van Jared antwoordde: „Neen; Here, toon Uzelf aan mij” (vers 10).

Op de vraag van de Heer of hij zijn woorden geloofde, antwoordde de broeder van Jared: „Ja, Here, ik weet, dat Gij de waarheid spreekt, want Gij zijt een God van waarheid en kunt niet liegen” (vers 12).

En aldus toonde de Heer zichzelf 2500 jaar voordat Hij als baby in Jeruzalem geboren werd. Vervolgens getuigde Hij van het feit dat Hij Jezus de Christus zou zijn, dat Hij voor zijn volk zou komen, en dat Hij het zoenoffer zou zijn waardoor alle mensen zouden leven.

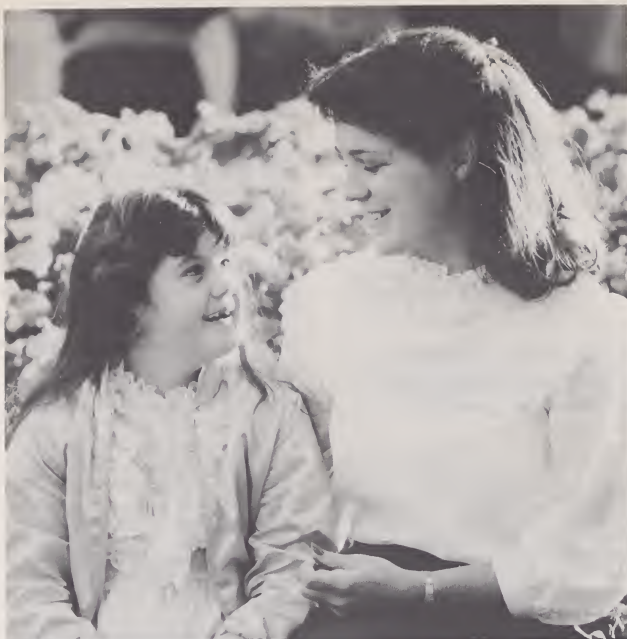
Het moment van het zoenoffer in de hof van Getsemane was nader onder de loep nemend, zien we hoe Christus in Johannes 17 een bemiddelend gebed opzendt: „Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te volindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt ... eer de wereld was” (Johannes 17:4, 5). En Hij vervolgt in vers 24 met de woorden: „Want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld.”

En zo ging Jezus Christus, met de liefde van God de Vader, naar de hof van Getsemane. Hij viel op zijn knieën in gebed, hij zweette zelfs grote druppels bloed. En dan treft Hij, als Hij bij hen terugkeert, zijn discipelen slapende aan. Hij vraagt: „Waart gij lieden zo weinig bij machte één uur met Mij te waken?” (Matteüs 26:40.)

Hoeveren van ons slapen terwijl er mensen om ons heen leed ondergaan en in behoeftige omstandigheden verkeren? Hoeveren van ons getuigen van de Heer, maar schenken geen aandacht aan hetgeen geschreven staat in 1 Johannes 4:20: „Want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben.”

Vervolgens trok de Heer zich weer terug in de hof en bad zijn Vader Hem bij te staan in de uren van beproeving die voor Hem lagen. En voor ons allen is er een heerlijke vertroosting, want „Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem kracht te geven” (Lucas 22:43).

Beseffen we niet dat ook wij momenten in ons leven zullen krijgen dat wij op de knieën worden gedwongen; momenten waarop wij hulp nodig zullen hebben om tot het einde te kunnen volharden? Zelfs Joseph Smith toonde ongeduld toen hij, na maanden in evangenschap te hebben doorgebracht, zich afvroeg waarom hij zijn zending niet kon voortzetten. De Heer zegt dan tegen Joseph Smith: „Dit alles (zal) u ondervinding geven, en (zal) voor uw welzijn wezen” (Leer en Verboden 112:7). Hoe wij onze beproevingen tegemoet treden, bepaalt hoe wij geestelijk en lichamelijk tot volwassenheid zullen komen.

Als bisschop heb ik met betrekking tot het zoenoffer ook een grote les getrokken uit de berechting, waar Pilatus heel goed wist dat de man voor hem onschuldig was, maar om politieke redenen toch het schuldig uitsprak. En daarbij deed Christus er het zwijgen toe. We leren hieruit een goede les voor ons eigen leven, wanneer vijanden tegen ons samenspannen en ons vals beschuldigen. Er zijn tijden waarop men er goed aan doet Christus' voorbeeld te volgen en niet te proberen een tegen ons uitgebrachte beschuldiging te weerleggen.

Er kunnen uit het verslag van de kruisiging vele lessen getrokken worden. Het is goed te weten dat, ondanks zijn lijden, Christus in staat was om van het kruis neer te zien en zich te bekommeren om zijn moeder, en een discipel te vragen zorg aan zijn moeder te wijden. Dit is één van de belangrijkste boodschappen die wij deze conferentie hebben kunnen horen: dat we niet altijd met onze eigen problemen bezig moeten zijn, maar ook aandacht en zorg aan anderen behoren te besteden.

Zelfs uit de allerlaatste momenten van Christus' leven valt nog een grootse les te leren. Met luider stem had Hij uitgeroepen: „Vader, in Uw handen beveel Ik mijn geest” (Lucas 23:46). Het vers vervolgt met de woorden: „En toen Hij dat gezegd had, gaf

Hij de geest” (Lucas 23:46). Jezus Christus had tot het einde toe volhard.

Op aarde was er groot verdriet, en allen die getuigen waren geweest van de kruisiging, sloegen zich op de borst. In de hemel, echter, wachtte een grote schare de komst van de Zoon van God in de geestenwereld af, om hun verlossing van de banden des doods aan te kondigen. Hun slapend stof zou hersteld worden tot zijn volmaakte gestalte. Lichaam en geest zouden weer herenigd worden om nimmermeer te worden gescheiden, opdat zij een volheid van vreugde mochten ontvangen. Terwijl de grote menigte de komst van de Heer afwachtte en zich in het uur van hun bevreiding van de banden des doods begon te verheugen, verscheen de Zoon van God. Hij predikte hun het eeuwige evangelie, de leer van de opstanding en 's mensen verlossing van de val en – op voorwaarde van bekering – van hun eigen zonden (zie Leer en Verbonden 138:16-19).

De les die we hieruit kunnen leren, is, dat wanneer een geliefde sterft, en wij door wanhoop en verdriet worden overstelp, wij toch troost kunnen putten uit de wetenschap dat, dankzij het zoenoffer van Jezus Christus, al onze geliefden weer bij elkaar zullen komen en voort zullen gaan in hun eeuwige vooruitgang.

Gelijktijdig werden er aan weerszijden van Christus nog twee mannen gekruisigd. Voor mij is het, als ik mij dat tafereel voor de geest roep, duidelijk dat de ene Jezus Christus aanvaardde en getuigde dat Hij de Zoon van God was, terwijl de andere Hem verwierp. Dit is typerend voor het mensdom. We zullen allen op zekere dag, hetzij in dit leven, hetzij in het leven hierna, moeten getuigen dat Hij werkelijk de Zoon van God, de Verlosser van het mensdom, Jezus Christus, is.

In zijn laatste momenten aan het kruis stelde Christus zijn Vader een simpele vraag: „Waarom hebt Gij Mij verlaten?” (Matteüs 27:46.) Denken wij weleens dat we door God, onze familie of onze medemensen in de steek zijn gelaten? Dat zijn van die momenten waarop we ons tot Jezus Christus moeten wenden en moeten volhard. We weten dat Christus' lijden een belangrijk doel in zich borg, want het werd uit vrije wil gebracht. Christus had legioenen engelen kunnen oproepen om Hem van het kruis te halen, maar dat deed Hij niet. Hij volhardde tot het einde toe, opdat wij de vruchten van dat offer mochten plukken; opdat er genade in de wereld kon komen; opdat de eisen der gerechtigheid bevredigd konden worden; opdat wij uit het graf op konden staan; en opdat wij door gehoorzaamheid het eeuwige leven mochten verdienen, in tegenwoordigheid van God de Vader en Jezus Christus.

Onlangs overkwam mij iets wat deze beginsen duidelijk illustreerde. Een zeer rijke vader vroeg mij eens met zijn kinderen te praten. Zijn dochter was nog maar pas gescheiden. Ik ging deze vrouw en haar kinderen opzoeken. Haar vader had haar van al haar materiële zorgen kunnen verlossen, maar hij vond dat het tijd voor hen werd om wat bescheidenere maatstaven aan te meten, om wat meer zelfredzaam te worden en meer op zichzelf te staan. Deze ervaring is te vergelijken met de vraag van de Heer aan zijn Vader: „Waarom hebt Gij Mij verlaten?”, want de reactie van het gezin was: „Waarom zou vader dit doen, net nu we zijn hulp zo hard nodig hebben?” Maar weet u, hij bereidde hen er op voor zichzelf te versterken door in hun eigen behoeften te voorzien, opdat zij bij het ontvangen van hun erfenis, in staat zouden zijn tot het einde toe te volhard en onafhankelijk te blijven.

Soms moeten wij, als ouders, in staat zijn onze kinderen los laten, opdat zij zullen leren hun eigen beslissingen te nemen en op eigen benen te staan.

Christus leerde ons vele lessen. Maar voor mij is een van de grootste lessen het moment dat Hij, na te zijn gestorven en opgestaan, uit het graf tevoorschyn kwam. Daar stond Maria – zij herkende Hem niet direct – maar toen zij eenmaal zag wie het was en op Hem

toeliep, zei Christus: „Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader” (Johannes 20:17), in het besef dat Hij naar zijn Hemelse Vader zou gaan om vervolgens naar de aarde terug te keren en zich als opgestaan Wezen aan velen te tonen.

We zijn begonnen met een verhaal uit het Boek van Mormon; om de cirkel rond te maken gaan we verder met 3 Nephi. Ik denk aan Jezus die, na veel verwoesting in het land, zoals Mexico onlangs is overkomen, als opgestaan wezen naar de tempel komt. In het verslag in 3 Nephi richtte het aanwezige volk zijn schreden naar de tempel, waar de Heer verscheen, die als volgt door zijn Vader werd geïntroduceerd: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt” (3 Nephi 11:7). Hun werd gevraagd naar Hem te luisteren en Hij daalde temidden van hen neder. Het meest belangwekkende voorval is dat de circa tweeduizend aanwezigen die bij de tempel bijeen waren de gelegenheid kregen de wonden in de handen en zijden van de Verlosser te betasten, opdat zij zeker zouden weten dat Hij leeft. Als gevolg hiervan was er enkele honderden jaren vrede in het land, en waren allen één.

Ik smeeke de Heer ons te zegenen, opdat wij het belang van het zoenoffer in ons leven mogen inzien, en het zullen onderkennen als de grootste gebeurtenis uit de geschiedenis. Het zoenoffer was zelfs het doel van de komst van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, naar deze aarde. Helaas dwalen we soms af van hetgeen wij weten.

Een paar jaar geleden ging ik als piloot met een instructeur de lucht in. Door het toestel telkens met nog geen twee graden tegelijk te kantelen, slaagde de instructeur erin om heel geleidelijk ondersteboven te gaan vliegen. Doordat de zwaartekracht voor ons aldoor gelijk bleef, had mijn evenwichtsovergaan van de hele handeling niets gemerkt. Toen het toestel aan mij werd overgedragen,

had ik er dus geen idee van dat het ondersteboven vloog. Alles aan het vliegtuig, elk instrument, was prima in orde, met uitzondering van het landingsgestel, dat nu ondersteboven zat en het feit dat iedere handeling die ik ondernam een precies omgekeerde uitwerking had van hetgeen ik verwachtte dat er zou gebeuren. Dit wordt vertigo of wel duizeligheid genoemd, en ik leerde er veel van.

Graag zou ik iets zeggen over geestelijke vertigo. Ondanks het feit dat we bekend zijn met het zoenoffer van Jezus Christus, met zijn gehoorzaamheid, met zijn bereidheid ons te helpen en ons tot voorbeeld te zijn, en met zijn boodschap „kom, volg Mij na”, raken wij toch wel eens natuurlijk met niet meer dan een graadje tegelijk uit de koers, totdat we ongemerkt totaal ondersteboven gekeerd zijn.

Een van de machtigste boodschappen die ik ooit heb ontvangen, was van president Harold B. Lee. Toen ik als jongeman een keer Salt Lake City bezocht, nodigde hij mij op zijn kantoor. Hij wist iets dat ik niet wist – dat iemand mij zou vragen hun organisatie te vertegenwoordigen. Hij legde zijn handen op mijn schouders, keek mij recht in de ogen, en zei: „Wees voorzichtig aan wie je je naam geeft.”

Ik geloof dat de Heer Jezus Christus heel erg voorzichtig is aan wie Hij zijn naam geeft. Als we in de doopvont afdalen, nemen wij zijn naam op ons en beloven we onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. Telkens weer als we van het avondmaal nemen, herinneren we onszelf eraan dat we Hem altijd inachtig zullen zijn, dat we zijn naam op ons zullen nemen, en dat we altijd zijn gebo-

den zullen onderhouden. Ons is verteld dat we vanwege die gehoorzaamheid zijn Geest altijd met ons zullen hebben. We zullen altijd over dat geestelijk tolkompas beschikken, zodat we nimmer aan geestelijke vertigo zullen lijden of uit de koers zullen raken.

Ik vraag de Heer ons allen te zegenen, opdat we bedacht zullen zijn op de kleine koerscorrecties op ons levenspad, de Heer gehoorzaam zullen zijn en zijn voorbeeld van gehoorzaamheid zullen navolgen.

We zien de liefde die God de vader heeft voor zijn Zoon, Jezus Christus, wegens volharden tot het einde toe, toen Hij zei: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.” Ik bid dat ook wij tot het einde toe mogen volharden en door onze Schepper zullen worden begroet met de woorden: „Wèl gedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht.” Ik wil mijn geliefde levensgezellen danken voor haar liefde. De voorzitter van een of andere organisatie vertelde me eens: „Het waardevolste van al wat u hebt is uw vrouw.” Dat is een ware uitspraak.

Ik getuig tot u dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Ik heb geen twijfels dienaangaande. Ik heb hierover ook in mijn jeugd geen twijfels gehad. Ik getuig tot u dat de mannen hier op het podium – het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf – profeten, zieners en openbaarders zijn. Ik getuig dat er een profeet van God onder ons is en wel president Spencer W. Kimball, die bij zijn volharden tot het einde toe ons tot voorbeeld is. Dat wij acht zullen slaan op en geleid mogen worden door zijn daden en liefde is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De presidierende bisschop (van links naar rechts): Henry B. Eyring, eerste raadgever; presidierende bisschop, Robert D. Hales; en Glenn L. Pace, tweede raadgever.

„Kan iets goeds uit Nazaret komen?“

Ouderling George P. Lee
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Totdat de Heer in een wolk van heerlijkheid komt, zal tegenstand onze metgezel en tegenspoed ons lot zijn. Heiligen der laatste dagen, dat is onze erfenis. Wij kunnen erop rekenen.“

Het ware evangelie van de Zoon Gods is altijd bestreden door degenen die in de banden der zonden gevangen zitten. Voor velen is er eenvoudigweg teveel licht, teveel waarheid en teveel intelligentie. Anderen die zich tegen het evangelie verzetten vinden de beginnelen te zuiver, te prachtig en veel te verheven om met hun levensstijl overeen te stemmen. In alle tijdperken van de wereld, sinds de tijd van Adam, heeft het evangelie van Jezus Christus altijd tegenstand ontmoet, waar en wanneer het ook maar verkondigd werd. Zelfs vandaag bestrijdt deze negatieve geest de waarheden Gods, hetgeen zijn dienstknechten met zorg vervult.

Voor heilige mannen uit verschillende tijdperken zijn de hemelen geopend geweest. Iedere keer werd de ontvanger van het visioen door zijn medemensen verworpen. Soms werd zijn leven bedreigd en vond hij geen vrede meer op aarde. Profeten en apostelen, en zelfs de Heer Jezus Christus, hebben aan dergelijke tegenstand en uitdagingen het hoofd moeten bieden. Het ware evangelie van Jezus Christus is zeer populair in de wereld. Als iemand onder de

toehoorders verontrust is over de ogenschijnlijke kritiek die wij zo nu en dan te verduren krijgen, laat mij u dan vertellen dat we een glorieuze reeks voorgangers hebben, die keer op keer tegenstand hebben moeten verdragen.

Het is een bron van vertroosting en beemoediging dat we hierin niet alleen staan. In vroegere tijden zijn de heiligen Gods bestreden en bespot alleen omdat zij de waarheid in haar volheid en zuiverheid predikten en omdat zij heilige, zuivere en door God geopenbaarde beginselen verdedigden. De beprovingen die zij hebben moeten verduren, zijn, in plaats van een bewijs tegen de waarheid van het werk waar zij voor strenden, zelfs een bewijs ten gunste ervan.

De Heer Jezus zei: „Wee u, wanneer alle mensen wel van u spreken „(Lucas 6:26). Hij waarschuwde zijn discipelen voor het gevaar wanneer hun namen geëerd werden en alle mensen goed van hen spraken. In zeer concrete zin worden wij als heiligen der laatste dagen ook gewaarschuwd. Als onze namen geëerd worden en de mensen goed van ons spreken, dienen wij onze nederigheid en toewijding opnieuw onder de loep te nemen. Mijn geliefde heiligen, laat ons de waarschuwing van onze profeten in gedachte houden: „En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in zion (2 Nephi 28:21)“. Als iemand zich in die situatie bevindt is het tijd voor hernieuwde nederigheid en toewijding.

Toen de Heer naar Jeruzalem kwam, werd Hij, vanaf de dag van zijn geboorte tot aan zijn kruisiging op Golgota toe, tot velen verworpen en veracht. Hij sprak en onderwees als nooit iemand tevoren. Hij werkte als niemand tevoren. Hij volbracht wonderen en wonderbaarlijke werken onder de mensen. Maar wat voor behandeling ontving Hij? Hij werd verworpen door degenen die verondersteld werden Hem lief te hebben gehad. Hij werd geslagen, gesegeld, door het gepeupel aangevallen en als een

lam naar de slachtbank gevoerd. Jezus, een wezen in wie geen bedrog school, droeg een ruw bewerkt kruis, een wreed instrument van de dood dat, toen Hij er in doodstrijd aan hing, zijn rug openreet. De schriftgeleerden, Sadduceeërs en Farizeeërs verwelkomden Hem niet met open armen. Ook de geleerden, wijzen en edelen haalden Hem niet geestdriftig binnen. Hoeven wij dan te verwachten dat de wereld ons met open armen zal verwelkomen en omarmen?

Joseph Smith wist en begreep, door de leringen van God en engelen, wat er van hem verwacht werd. Hij werd door de Heer geroepen en voor dit doel werkte. Ook hij was niet populair onder de mensen en de wereld juichte niet over zijn wijsheid. Tot op de dag van zijn dood werd hij om het naeven en onderwijzen van het evangelie vervolgd en beschimpt. Zijn bloed verzegelde zijn getuigenis.

In de dagen van de Heer werd er gezegd: „Kan uit Nazaret iets goeds komen?“ (Johannes 1:46). Evenzo strookten het leven en de leringen van Joseph Smith niet met de wereldse gedachten. De leringen van Joseph kwamen in conflict met door de mensen gemaakte tradities en vooroordelen. De uitroep in de dagen van Joseph Smith was bijna hetzelfde als in de dagen van de Heer: „Kan uit Palmyra iets goeds komen? Kan uit Joseph Smith iets goeds komen?“

Tegenwoordig horen we dezelfde uitroep: „Kan uit de mormonen iets goeds komen?“ Kan er iets goeds door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen teweeg worden gebracht?“ Er worden leugens over de ware heiligen van God verteld. Dat zal voortduren tot de komst van de Zoon van God.

Heiligen in alle tijden hebben 't hoofd weten te bieden aan deze beprovingen. De huidige heiligen bevinden zich in dezelfde positie. Dit zal zo blijven totdat het kwaad gebonden is. Deze erfenis ontvangen de uitverkoren heiligen terwijl zij op aarde zijn. Totdat de Heer in een wolk van heerlijkheid komt, zal tegenstand onze metgezel en tegenspoed ons lot zijn. Heiligen der laatste dagen, dat is onze erfenis. Wij kunnen erop rekenen.

Jezus zei: „Ik heb u uit de wereld uitgekozen, daarom haat u de wereld.“ (Johannes 15:19). „Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben. Indien de wereld u haat, weet dan, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen.“ (Johannes 15:18-20).

Hoe zal het zijn als sommigen van ons alles zal zij bezitten voor het evangelie en het getuigenis van Christus moeten opofferen? In het verleden hebben de heiligen dit gedaan, en ik weet zeker dat ook de heiligen vandaag het geloof en de moed hebben om

alles te doen wat de Heer hun vraagt. Behoren we te klagen of te mopperen als we gevraagd worden een offer te brengen om het ware evangelie van Jezus Christus te behoeven?

De Heer, Jezus, was vanaf de kribbe tot aan het kruis arm. Hij daalde af onder alle dingen, opdat Hij boven alles uit mocht stijgen. Behoren we te klagen als we zelf met uitdagingen geconfronteerd worden? Als persoon, als iemand die zelf het pad van armoede en beproeving bewandeld heeft, begin ik de waarde van dergelijke ervaringen te begrijpen. De Heer is altijd mijn geloof, kracht en moed geweest. Ik wil voor mijn familie en anderen niets anders dan het beste. Ik verlang voor mijn familie en mijn medemensens verlossing en eeuwig leven. Ik zal voor onze vijanden en critici bidden. Ik zal geduldig en lankmoedig jegens hen zijn en met vriendelijkheid, gebed en rechtvaardigheid antwoorden.

Het ware werk van God kan niet tegengehouden worden. Sommige mensen zullen zich eraan storen. De wereld mag het verwerpen. Ze mogen al hun middelen en macht tegen dit werk gebruiken, maar het werk van God zal voortgaan en zal vroeger of later iedere oprechte ziel op aarde vergaren. Wij hebben van God de belofte dat dit zijn werk is en dat het in deze bedeling, de bedeling van de volheid der tijden, nooit meer omvergeworpen zal worden.

Zijn wij, als de heiligen van God, bereid om alle dingen voor het welzijn van de zielen van onze medemensens te doorstaan? Wij zijn van continent naar continent gegaan, van land naar land, van eiland naar eiland, waar er maar een deur openstond om het evangelie te prediken. We hebben onze huizen, families, vrouwen en kinderen verlaten. Sommigen hebben hun leven voor de verlossing van hun medemensens opgeofferd. Sommigen zijn zonder beurs of reiszak vertrokken. Sommigen zijn vernedering, hoon en zelfs vervolging tegemoet getreden. We zullen hiermee doorgaan totdat we dit heerlijke evangelie naar alle einden van de aarde hebben gebracht.

Deze boodschap van verlossing en eeuwig leven is aan ons toevertrouwd. Het gehele mensdom zal de blijde boodschap van verlossing horen. Zij zullen de zegeningen van God of zijn veroordeling ontvangen, afhankelijk van hun gewilligheid het evangelie te aanvaarden of te verwerpen.

Dit werk dat wij op ons hebben genomen, is een werk dat nooit zal ophouden. Het zal pas klaar zijn als deze aarde verlost is, als de macht van satan is bedwongen, als het kwaad van de aarde is verbannen, als Christus, wiens recht het is te regeren, inderdaad regeert en als iedere knie buigt en elke tong belijdt dat Jezus de Christus is, de Zoon van God.

Te zijner tijd zullen allen verlost worden die verlost kunnen worden. God, onze Hemelse Vader, verlangt dat wij lankmoedig en geduldig zijn jegens degenen die ons proberen te treffen en te onderdrukken, net als Hij lankmoedig is jegens al zijn kinderen, ondanks hun goddeloosheid en eigenzinnigheid.

Mannen van God die het heilige priesterschap dragen, zijn het hoofd en het hart van de ware kerk van de Heer. Wij hebben het priesterschap niet voor zelfverheerlijking of om mensen te onderdrukken. Er bestaat geen priesterschap van de Zoon van God dat iemand het recht geeft anderen te onderdrukken of op een of andere manier inbreuk te maken op iemands rechten.

Wij behoren voor iedereen, overal, een broeder en vriend te zijn. Wij mogen er tegenover onze naasten en medemensens geen gevoelens van „Grote Ik“ en „Kleine Jij“ op na houden. Mannen van God die toegankelijk en medelevend zijn, doen het heilige priesterschap van God eer aan.

Als iemand in onze kudde afdwaalt, laten wij hem dan door vriendelijkheid en lankmoedigheid proberen terug te winnen. Indien iemand onder ons een slechte geest heeft, laten wij hem dan een betere geest toenen. Als iemand onder ons niet het goede doet, laten wij dan zelf goed doen en tot hem zeggen: „Kom, volg mij na.“

Vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man van God die in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op een medemens buiten de kerk of een medelid binnen de kerk uitoefent (zie LV 121:37).

Ik bid dat ons gedrag, dag voor dag, zo zal zijn dat het een nauwkeurig onderzoek en de kritische blik van onze medemensens, en ook van onze Hemelse Vader, kan verdragen. Ik bid dat wij in tijd en eeuwigheid trouw zullen zijn aan dit evangelie, dit getuigenis en dit werk van leven en dood.

Ik bid dat iedere heilige der laatste dagen dag en nacht zijn gebeden tot onze Hemelse Vader zal opzenden, hetzij in gezingsgebed hetzij in persoonlijk gebed, dat de Heer zijn leiders en volk zal ondersteunen naar gelang zij ernaar streven Zion op te bouwen en zijn beloften in vervulling te doen gaan. Ik bid dat iedere heilige der laatste dagen voor het Eerste Presidium, voor de apostelen en voor de leiders van deze kerk zal bidden. Laten wij hen ondersteunen door ons geloof, onze hoop en onze werken. De geschiedenis zal eenmaal vermelden dat president Hinckley een van de sterkste raadgevers was die de kerk ooit heeft gehad. Laten wij hem door ons geloof en onze gebeden ondersteunen. President Hinckley torst in deze tijd een enorme last.

Ik geef u mijn getuigenis in de naam van de Heer Jezus Christus dat dit werk waar is.

Ik weet dat geen aardse macht het kan vernietigen, zelfs de vereende strijdkrachten en machten van de gehele wereld kunnen dit werk niet tegenhouden of ophouden, omdat de Grote Elohim en Jehova dit hebben gesproken. Ik geef u mijn getuigenis dat de beginselen van het evangelie voort zullen leven, zelfs al zou de aarde wegwijnen. Er is geen macht onder de hemelen die de voortgang van de waarheid en de verordeningen van God, onze Eeuwige Vader in de Hemel, kan verhinderen, tegenhouden of vernietigen.

Ik geef u mijn getuigenis dat de bestemming van ieder mens, iedere prins, heerser, koning, president, staatsman of regeerder onder de hemel in Gods handen is. Hij heeft de wereld en alles wat zich erop bevindt, geschapen. Zij kunnen niet verder gaan dan de Meester toestaat. Tegenspoed zal Zion reinigen. Tegenstand zal ons sterker in onze moed en krachtiger in ons geloof maken.

Ik geef u mijn getuigenis dat dit werk in kracht en macht over de gehele wereld zal voortgaan, totdat alle dingen die door de profeten zijn voorspeld, vervuld zijn.

Moge de Heer de heiligen van God over de gehele wereld zegenen. Dat Hij het gehele huis Israëls, alle verstrooiden van iedere stam, alle rechtvaardigen, reinen, heiligen en goeden in iedere natie moge zegenen, is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus, Amen. □

„Is er verschil?“

Ouderling Derek A. Cuthbert
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Tien vragen over een aantal onderscheidende kenmerken
van de kerk van de Heer.“

Meer dan negentien eeuwen geleden schreef de apostel Paulus aan de heiligen in Efeze: „Eén Here, één geloof, één doop“ (Efeziërs 4:5). Hoezeer zijn we in de tussenliggende jaren afgedwaald: er zijn nu meer dan duizend kerken die beweren christelijk te zijn.

De eerste vierentwintig jaar van mijn leven was ik actief lid van één van deze vele christelijke kerken, die zeiden het christendom te verbreiden. Ik had echter vele onbeantwoorde vragen, die mij ertoe brachten naar een paar jonge mormoonse zendelingen te luisteren toen zij destijds in Engeland bij ons aanklopten. Er zijn miljoenen mensen die met soortgelijke onbeantwoorde vragen zitten, en die zeggen lid van een kerk te zijn, maar die geen duidelijk begrip hebben van de leringen van de Heiland.

Daarom zou ik tien vragen willen poneren, die gelovigen van welke kerk dan ook aan onze zendelingen of zelfs aan iedere heilige der laatste dagen zouden kunnen stellen. Naarmate wij met de zendelingen spraken, vragen stelden en baden om de waarheid te mogen weten, veranderde mijn leven en dat van mijn lieve vrouw.

Vraag één: Waarom openbaart God zich tegenwoordig niet meer? Mijn vrouw en ik hebben de Tweede Wereldoorlog als tieners meegemaakt, en deze vraag kwam dikwijls bij ons

op. Wij voelden toen, alsook in deze veeleisende en hachelijke tijd, dat wij Gods hulp en leiding hard nodig hadden. Heel vroeger heeft de Heer bij monde van de profeet Amos verklaard: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten“ (Amos 3:7). Ik heb nooit het gevoel gehad dat openbaringen waren opgehouden, alleen omdat de reeds ontvangen openbaringen gebundeld waren.

Pas vijf jaar na de oorlog ontving ik het antwoord. God spreekt weer door profeten en er worden weer openbaringen ontvangen. Toen deze en vele andere heerlijke waarheden ons door de zendelingen onderzonden werden, werd ons verstand verlicht en onze ziel verblijd. Wat is het toch geweldig te weten dat we in de laatste dagen leven, „de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher“ (Handelingen 3:21). Wat heerlijk is het te horen dat er nog een heilig boek, het Boek van Mormon, door middel van een profeet in deze laatste dagen is geopenbaard als tweede getuige van Jezus Christus.

Vraag twee: Wat voor iemand is God? De Heer zelf bad in zijn hogepriesterlijke gebed: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt“ (Johannes 17:3). Wat een contrast met de leringen van de meeste kerken, die leren dat het een verborgenheid is, dat we niet kunnen en dienen te weten hoe God er uit ziet.

Wat heerlijk dat de Almachtige God zich aan ons bekend heeft gemaakt door middel van zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Hij heeft zich geopenbaard als onze Vader in de hemel, die wil dat wij, zijn kinderen, contact met Hem houden terwijl wij weg zijn van ons hemelse thuis. Vraag een klein kind zijn ogen te sluiten, aan God te denken en Hem te beschrijven. Dat hij zeggen dat God een geest is? Welnee! Hij zal een liefdevol persoon met een vriendelijk gezicht in een wit gewaad beschrijven. In zijn brief aan de Hebreëen, beschreef Paulus Jezus, in relatie tot God de Vader, als „de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn gezin“ (He-

breeën 1:3). Ja, de Bijbel bevat het antwoord op de vraag hoe God eruit ziet, maar men heeft zich laten misleiden door onbijbelse leerstellingen en halve waarheden. God zelf is, samen met zijn geliefde Zoon, in een kolom van licht verschenen aan de profeet Joseph Smith om deze eeuwenoude valse overleveringen te corrigeren.

Vraag drie: Wat onderwijst uw kerk over het gezinsleven? De kracht en ruggegraat van een natie ligt in haar gezinnen, en elke kerk die voorgeeft christelijk te zijn, moet het gezinsleven hoog in haar vaandel hebben, beide als een kostbaar, door God gegeven erfgoed en als een beloofde erfenis van onschatbare waarde. Ik zal eeuwig dankbaar zijn dat de zendelingen onze visie op het gezin dermate verruimd. Zij moedigden ons aan onze kinderen 's ochtends en 's avonds bijeen te roepen voor een gezinsgebed. Zij lieten ons ook kennis maken met de gezinsavond, een instelling in elk gezin heiligen der laatste dagen waar ook ter wereld. Het biedt inderdaad enorme steun en houvast om ten minste één avond in de week samen te komen om het toepassen van evangeliebeginselen te bespreken, leuke heilzame activiteiten te ontplooiën, talenten te ontwikkelen en samen te bidden. Wij denken vaak terug aan de gezinsavonden die wij door de jaren heen hebben gehouden. Maar er is iets dat zelfs nog kostbaarder is. Hoewel wij eerder „tot de dood u scheidt“ getrouwd waren, zijn wij sindsdien in een tempel van de Heer voor „tijd en eeuwigheid“ verzegeld. Ons gezin kan eeuwig zijn!

Vraag vier: Hoe kan God nu rechtvaardig zijn als de doop onontbeerlijk is en er velen zonder doop sterven? Ik was als baby besprenkeld, maar ging beseffen dat de doop voor de vergeving van mijn eigen zonden is en niet voor die van Adam of van iemand anders. Het deed mij goed te horen dat kleine kinderen niet gedoopt hoeven te worden, omdat zij onschuldig zijn totdat zij de leeftijd van onderscheid hebben bereikt. Maar hoe zit het dan met hen die dat onderscheid wel hadden, maar stierven zonder te zijn gedoopt? Ik herinner mij een oprecht predikant uit Zuid-Afrika, die mij in Salt Lake City opzocht en vroeg:

„Op welke gronden predikt u de leer van de doop voor doden?“

„Is de doop noodzakelijk?“ vroeg ik.

„Ja,“ was zijn antwoord.

„Geloof u dat God rechtvaardig is?“

„Natuurlijk,“ antwoordde hij.

„Wat gebeurt er dan met hen die zonder doop sterven?“ vroeg ik hem, en hij gaf toe dat hij daar vaak over nagedacht had. Ik vroeg of hij misschien de lering van Paulus over het hoofd had gezien: „Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich

nog voor hen dopen?" (1 Korintiërs 15:29.) De predikant keek mij aan en zei zachtjes: „Bedankt dat u mij deze leer heeft uitgelegd.” Ik was blij dat hij het had begrepen, maar wat jammer dat hij en zoveel anderen het niet eerder hadden ingezien. Ja, onze Vader in de hemel houdt van al zijn kinderen en heeft ervoor gezorgd dat iedereen tot Hem terug kan keren.

Vraag vijf: Waarom waarschuwt God ons niet tegen de gevaren van alcohol, tabak en andere drugs, als Hij zoveel van ons houdt? Zovelen van Gods kinderen verlagen zichzelf door verslaafd te raken. Hij is bezorgd om ons en heeft in het jaar 1833 inderdaad zo'n waarschuwing gegeven door middel van de profeet Joseph Smith. Deze gezondheidswet wordt het woord van wijsheid genoemd. O, wilden de mensen deze raad van de Heer maar aanvaarden, want een groot deel van de misdaad, ziekten en het verdriet in de wereld vindt zijn oorsprong in drugs.

Vraag zes: Hoe zorgt uw kerk voor u en beantwoordt zij aan uw behoeften?

Er is geen betaalde bediening in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en ik ben in de loop der jaren de mogelijkheden tot dienstbetoon in de kerk gaan waarderen. Ieder waardig mannelijk lid van de kerk van twaalf jaar en ouder mag een ambt in het priesterschap dragen. Ook ontvangen de meisjes en de vrouwen van de kerk vele opdrachten om te leiden, te onderwijzen en te dienen. Elk gezin wordt maandelijks bezocht door huisonderwijzers, die letten op het welzijn van het gezin, en door huisbezoekers van de zustershulpvereniging, die het motto „Iediefde faalt nimmer” voert. Wij hebben ook de kans allerlei fysieke, geestelijke en sociale activiteiten bij te wonen en instructie te ontvangen over onderwerpen zoals persoonlijke en gezinsparaatheid, met inbegrip van eigen produktie en voorraadvorming.

Aan hen, die wegens werkloosheid of ziekte in een penibele situatie terecht zijn gekomen, wordt hulp verleend. Deze hulp komt van de leden, die elke maand twee maaltijden overslaan en het aldus uitgespaarde geld afstaan om de noden van de armen en behoeftigen te lenigen. Ja, de Heer zorgt inderdaad voor ons, geeft ons raad en waarschuwt ons door middel van zijn geordende en aangestelde dienstknechten. Deze leringen en geïnspireerde programma's worden nu over de gehele wereld aan Gods kinderen onderwezen.

Vraag zeven: Waarom stuurt u zendelingen over de hele wereld, terwijl de meeste kerken zich richten op landen in de derde wereld? Ik geef toe dat deze vraag ook bij mij opkwam toen de zendelingen bij ons aanklopten. Ik, die het Nieuwe Testament bestudeerd had, had het antwoord kunnen weten, want de Heiland was heel duidelijk toen Hij, net voor zijn he-

melvaart, zijn apostelen instrueerde. „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes” (Matteüs 28:19). Het feit dat de Heer deze opdracht gaf, rechtvaardigt ons doel om het evangelie naar de einden der aarde te brengen. Alle mensen hebben de waarheid en het geluk nodig, die de volheid van het evangelie met zich brengt. Iedereen zou belangstelling moeten hebben voor de waarheid en daarom zeggen wij tot de mensen van alle geloven: behoudt alle waarheid die u heeft; wij zullen eraan toevoegen. Dit is de reden waarom er op dit moment tienduizenden jonge mannen en vrouwen en meer dan duizend gepensioneerde echtparen vrijwillig achttien maanden tot twee jaar van hun leven geven om het herstelde evangelie van Jezus Christus aan de wereld te prediken.

Vraag acht: Wat is het doel van het leven? In de grond van de zaak kan deze vraag als volgt verwoord worden: „Waarom ben ik hier?” In wezen smachten alle mensen naar het antwoord op deze vraag, opdat zij een doelgericht leven kunnen leiden. Zoals alle liefdevolle ouders dat doen, had onze Hemelse Vader een plan voor ons, zijn kinderen, gemaakt, voordat deze aarde zelfs maar bestond. In die periode, welke wij het voorsterfelijk bestaan noemen, woonden wij bij God als zijn geestelijke kinderen. Om verder vooruitgang te kunnen maken was het noodzakelijk voor ons de sterfelijkheid te ervaren door een fysiek lichaam te ontvangen, dat ons door onze aardse ouders zou worden gegeven. Nu wij enige tijd niet meer in de tegenwoordigheid van God zijn, leren wij in geloof te wandelen en eigenschappen te ontwikkelen, die ons uiteindelijk in staat zullen stellen als opgestane wezens naar ons hemelse thuis terug te keren.

De Almachtige God, onze Hemelse Vader, heeft zijn grote doel en plan, voor zijn kinderen als volgt bekendgemaakt: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Mozes 1:39). Zonder deze periode op deze aarde, kunnen wij de onsterfelijkheid noch het eeuwige leven beërven.

Vraag negen: Hoe weet u dat de antwoorden, die u zojuist heeft gegeven, waar zijn? Ik weet dat ze waar zijn door mijn getuigenis, welke van binnenuit komt en toch voortspingt uit een goddelijke bron. Deze fijne zendelingen brachten een bijzonder geschenk, dat ik ontving na gedoopt te zijn.

„Een geschenk zegt u? Wat hebben ze voor u gekocht, dat u zo gelukkig maakt en u zo zeker doet weten dat God en Jezus leven en tot ons spreken door middel van profeten?”

Nee, dit geschenk werd niet gekocht, behalve dan met het zoenbloed van Jezus

Christus. Hij beloofde dat hij een Trooster zou sturen, de Heilige Geest, om ons te leiden, te zegenen, te troosten en van de waarheid te getuigen.

„Bedoelt u dat u de gave van de Heilige Geest heeft ontvangen, dezelfde die beloofd en ontvangen werd in de vroegchristelijke kerk?”

Ja, inderdaad. Nadat ik uit het water opgekomen was, werden mij de handen opgelegd door iemand die dezelfde autoriteit als Jezus bezat en ontving ik de Heilige Geest als voortdurende metgezel. De Heilige Geest getuigt van de waarheid; Hij getuigt van de Vader en de Zoon.

Vraag tien: Hoe kan ik zelf weten dat wat u mij verteld hebt waar is?

Voor allen die deze vraag stellen, is de belofte in het Boek van Mormon van kracht en van eeuwige betekenis.

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken. En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten” (Moroni 10:4-5).

Ja, mijn beste vriend, wij zullen toevoegen aan uw waarheid, want God spreekt weer door profeten. Hij heeft zichzelf weer aan de mens geopenbaard. Het is mogelijk dat gezinnen eeuwig bij elkaar zijn, want God heeft de heilige tempelverordeningen voor de levenden en de doden hersteld. Verder heeft Hij ons een gezondheidswet gegeven, een welzijns- en een zendelingenprogramma. Hij heeft het doel van het leven geopenbaard en ons de Heilige Geest gegeven, opdat wij tot anderen kunnen getuigen en zelf kunnen weten, dat dit de kerk van de levende Christus is en dat Hij tot ons spreekt bij monde van een profeet, president Spencer W. Kimball. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De avonturen van de Geest

Ouderling Robert E. Wells
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De zending heeft zijn eigen ontdekkingstochten in de sferen van de Geest en hij ziet hoe anderen gesicht worden door deze hartverwarmende, vredeschenkende en verheffende geestelijke ontmoetingen.”

Ik houd van de geest van avontuur, maar meer dan dat houd ik van de avonturen van de Geest. De positieve gevoelswaarde van het woord avontuur doet mij prettig aan. Ook staat mij de definitie die Webster van het woord avontuur geeft aan: „Een opwindende of opmerkelijke ervaring”; en van avontuurlijk: „Bereid... het hoofd te bieden aan het onbekende.” (*Webster's Ninth New Collegiate Dictionary.*)

Ik heb in mijn leven vele zogenaamde avonturen beleefd, zoals jagen op groot wild – jaguars, krokodillen; waterskiën op rivieren met vleesetende piranha's; expedities naar de gevaarlijke oerwouden langs de Amazone – op zoek naar gouden platen met daarop een religieuze geschiedenis gegraveerd; lange vluchten in mijn éénmotorige vliegtuigje; zelfs dit jaar van Miss Amerika was een gewindende assepoester-avontuur.

Een bekend filosoof heeft eens gezegd: „Het is een verbazingwekkend avontuur geboren te zijn op dit dolende eiland in de lucht, en het is een avontuur het te verlaten wanneer de dood roept, naar school te gaan, vrienden te maken, te trouwen, kinderen op te voeden, het hoofd te bieden aan snel veranderende omstandigheden, die geen mens een uur van de voren kan voorzien.” (*Vital*

Quotations, comp. Roy Emerson West, Salt Lake City: Bookcraft, 1968, blz. 203–204.)

Ik ben dankbaar dat de Schriften ons ertoe aanmoedigen nieuwe horizons te ontdekken, verstandelijke avonturen te hebben en dingen te bestuderen „in de hemel, op aarde en onder de aarde; dingen, die zijn geweest, die nu zijn, en dingen, die binnenkort moeten geschieden... de verwikkelingen der naties... een kennis van landen en van koninkrijken” (Leer en Verbonden 88:79).

En waarom behoren we een avontuurlijk verstand en een avontuurlijke geest te hebben? De Heer zegt: „Opdat gij in alle dingen moogt zijn voorbereid...” (1) „ter verheerlijking van de roeping, waartoe Ik u heb geroepen” en (2) „van de zending, die Ik u heb opgedragen” (Leer en Verbonden 88:80; cursivering toegevoegd).

Van de vele avonturen die ik in mijn leven beleefd heb, zijn de zielvervoerende zendingsavonturen de geweldigste geweest.

Ik wil graag de getrouwe echtparen, die geen kinderen meer thuis hebben, aanmoedigen om op zending te gaan. De Heer heeft u nodig in het zendingsveld. Laat uw angst varen. Wij verwachten niet dat u hetzelfde doet als de jonge zendingelingen. Toen ik laatst in Idaho was probeerde ik de bedenkingen van enkele hogepriesters te ontzenuwen. Ik zei: „U hoeft echt niet vroeg op te staan om te studeren zoals de jonge zendingelingen, en als het regent of sneeuwt hoeft u niet naar buiten, totdat u voelt dat u daartoe in staat bent...” op dat moment stak iemand in de zaal zijn hand op en zei: „Wanneer kan ik vertrekken? Dat is een beter leven dan ik nu heb!

Joe en Zella Wendel gingen op zending. Zij had last van haar benen en tijdens hun zending gingen die er alleen maar op achteruit. Zij schreef naar huis: „Ik dacht dat we alleen op het zendingskantoor zouden werken, maar nu heb we ook van huis tot huis. Mijn knieën doen zo'n pijn, dat we gewoon

de straat niet op kunnen, dus bidden we nu dat we hier iemand in ons flatgebouw zullen vinden.” In drie maanden hadden ze drie dopelingen – mensen die nieuw waren in die flat! Die zendingelingen waren mijn ouders.

Walter en Ernestine Walser werden op zending geroepen naar Peru. Broeder Walser, een voormalig bisschop, werd al spoedig geroepen als gemeentepresident in een afgelegen plaats in de bergen. Gewapend met zijn gebrekkige Spaans, dat hem was bijgebracht op het opleidingsinstituut voor zendingelingen, moest ouderling Walser raadgevers roepen, vergaderingen beleggen, onderwijzen, trainen, heractiveren, ordenen enzovoort. Door te vasten en te bidden ontving hij ingevingen van de Geest en deed hij zijn werk. Ouderling Walser schreef: „Ik heb geleerd dat, zelfs met het gebrekkige Spaans dat ik machtig ben, er mij, iedere heer dat het nodig was, voldoende woorden werden gegeven om te communiceren en ik weet dat dit van de Heer kwam.”

Behalve de vele avonturen waren er ook beproevingen en opofferingen, maar broeder en zuster Walser zeiden dat die niet opwogen tegen de oprechte liefde en aanhankelijkheid van die fijne Peruvianen en het gevoel nodig te zijn. Zij zijn dankbaar voor het geestelijke avontuur dat zij hebben beleefd met het dienen van de Heer.

Welnu, u jonge ongehuwde zusters van 21 tot 69 jaar, die gezond zijn: u bent niet verplicht om op zending te gaan, maar u bent wel van harte welkom en gewild als de Geest u ertoe aanmoedigt.

Laat mij u vertellen over twee zendingelingszusters, die op een morgen bij een huis aanklopten voordat de echtgenoot naar zijn werk ging. Zij werden binnengelaten en begonnen onmiddellijk over Joseph Smiths eerste visioen te vertellen, over de engel Moroni, de gouden platen en de herstelling van het priesterschap. Toen zei de seniorcollega, die zag dat ze al meer dan vijfenveertig minuten binnen waren: „Wij zouden volgende week graag terug willen komen om u meer te vertellen.” Waarop de echtgenoot uitriep: „Volgende week?” Hij liep naar de deur, draaide deze op slot, stak de sleutel in zijn zak en zei: „U gaat niet weg voordat u ons alles wat u weet over Joseph Smith en dit herstelde evangelie heeft verteld!” Zij bleven er de hele dag. Die avond nog vroeg het gezin of het gedoopt kon worden.

En u, ongetrouwde jongemannen van 19 tot 26 (18 buiten de V.S.), die gezond en waardig bent, de profeten uit deze bedelling hebben herhaaldelijk de nadruk gelegd op een zending als een priesterschapsverantwoordelijkheid van de hoogste prioriteit. En ook wij, vandaag, beklemtongen dat een zending vóór een huwelijk komt, vóór een opleiding, werkgelegenheid, studiebeurzen, sport, auto's of meisjes.

President Kimball heeft gezegd: „Dient iedere jongeman op zending te gaan? De Heer heeft daarop een antwoord gegeven. Het is ja. Iedere jongeman dient op zending te gaan. President Kimball zette daarna het op zending gaan op één lijn met het betalen van tiende, het heiligen van de sabbat of het trouwen in de tempel. (Instructiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, 4 april 1974.)

In 24 maanden zullen jullie 24 jaar aan geestelijke avonturen beleven. Jullie zullen mensen zien veranderen; verzachten; nederiger en gehoorzamer worden; hun gebeden beantwoord zien worden; en er achter zien komen dat onze boodschap waar is.

Laat mij dit illustreren:

Twee ouderlingen ontmoetten en onderwezen een professor, die was afgestudeerd aan de universiteiten van Heidelberg en de Sorbonne. Hij stond niet open voor hun boodschap, maar de man moest geopereerd worden. Terwijl hij in het ziekenhuis lag, veranderde zijn tuin bijkans in een wildernis. De twee zendelingen besloten hun voorbereidingsdag te gebruiken voor het maaien van het gazon, het bijknippen van de heg en het wieden van het onkruid. Zijn vrouw vertelde haar man wat zij gedaan hadden. Hij liet de zendelingen naar het ziekenhuis komen en met tranen in zijn ogen zei hij: „Nog nooit in mijn leven is er ook maar iemand geweest die zich de moeite getroost heeft om mij te helpen.

Zijn gedrag veranderde. Hij luisterde naar de zendelingenlessen. Hoewel hij voorheen sceptisch was geweest, stond hij nu geheel open en werd zichtbaar nederiger. Hij bad voor de eerste keer sinds zijn kinderjaren, en hij ontving een getuigenis en werd gedoopt.

Twee zendelingen vroegen een voor hen nieuw gezin in gebed neer te knielen, waarna de senior-collega – hij wist niet waarom – de echtgenoot vroeg naast zijn vrouw neer te knielen en haar hand te nemen. Hij aarzelde maar de zending zei eenvoudig: „Dat doen mijn vader en moeder ook thuis. Neem uw vrouw alstublieft bij haar hand.” Nadat

zij gedoopt waren, bekenden de man en de vrouw met tranen in hun ogen, dat zij op de rand van een echtscheiding hadden gestaan toen zij de zendelingen ontmoetten. De echtgenoot was het huis al uitgegaan. Hij was daar met om de kinderen te bezoeken toen de zendelingen aanklopten. De man zei, dat toen zijn hand die van zijn vrouw aanraakte, er een helende geest over hen heen kwam, die liefde in de plaats stelde voor de wonden en de misvattingen; zij vergaven elkaar en de man kwam weer thuis.

Een andere man zei dat hij niet van plan was naar de kerk te gaan, maar dat zijn gezin wel mocht. De zendelingen vertelden hem, dat zij altijd een plaatsje voor hem zouden vrijhouden, vlakbij de deur, in geval hij van gedachten zou veranderen. Op een zondag kreeg hij het gevoel dat hij naar de kerk moest gaan, hoewel zijn gezin zonder hem vertrokken was. Vanuit de hal zag hij zijn gezin bij de zendelingen zitten en de vrije plaats aan het eind van de rij, waar hij zo gemakkelijk kon gaan zitten. Toen hij de kleine kapel betrad, weerklonken zijn voetstappen. De zendelingen keken om en kregen tranen in hun ogen toen zij hem zagen. Na zijn doop zei de man: „Nog nooit in mijn leven was er iemand geweest die volschoot alleen maar omdat ik binnenkwam.”

Een nieuwe senior-collega kwam in contact met een beschaafde maar intellectueelistische advocate. Toen de zending haar vroeg wie zij dacht dat de jongen Joseph Smith in de lichtkolom had gezien, antwoordde zij: „Ik ben atheïste.” De ouderling begreep haar niet helemaal, dus herhaalde hij zijn vraag. Zij antwoordde weer: „Ik ben atheïste. U wilt mij laten zeggen dat Joseph Smith de Vader en de Zoon heeft gezien, maar ik geloof niet in God.” De zending had nog nooit met een atheïst te maken gehad en zijn eerste impuls was de les af te breken en weg te gaan, maar de Geest zei: „Nee, zij zal luisteren. Beantwoord gewoon de vragen voor haar. Dus zei de zending: „U heeft gelijk. Hij zag de Vader en de Zoon.” Hij ging door met zijn les maar in

plaats van de vragen aan de vrouw te stellen, stelde hij ze in indirect en beantwoordde ze voor haar.

Aan het eind van de les onderwees hij haar hoe ze moest bidden en vroeg haar toen moedig of zij met hen wilde neerknielen en het gebed uitspreken. Zij knielde en bad tot haar Hemelse Vader. Ze heeft daarna nooit meer gezegd dat zij atheïste was. Enige tijd later werden zij en haar gezin gedoopt.

Het zendingsveld is bij uitstek de plaats waar iemand die avonturen van de geest kan beleven, waarbij de sluier heel dun wordt en de Geest inderdaad „als vuur en als vlammen” wordt ervaren. Zendelingen maken dingen mee die zo geestelijk en wonderbaarlijk zijn, dat de mens ze niet goed onder woorden kan brengen of kan opschrijven.

De zending heeft zijn eigen ontdekkingstochten in de sferen van de Geest en zij doet hoe anderen gesticht worden door deze hartverwarmende, vredeschenkende en verheffende geestelijke ontmoetingen, die ik verkies „avonturen” te noemen, avonturen van de Geest.

Bijvoorbeeld:

- Een vers dat u blijft bezighouden, zoals Joseph die in Jakobus las.
- Een gebed dat de Heer verhoort met een uitstorting van zijn liefde die zo intens is, dat een ja of nee niet werkelijk meer van belang is.
- Een poëtische lofzang waarvan de spirituele intensiteit de ziel hemelwaarts doet zweven.
- Een onzelfzuchtige dienstverlening, die u het gevoel geeft dat u wellicht de Heiland zelf heeft gediend.
- Het avondmaalsverbond om de naam van Christus op ons te nemen, die iemands ziel zo diep raakt, dat Christus' verzoening waarlijk een persoonlijke, verlossende ervaring wordt, een wedergeboorte.
- Een pas uitgereikt Boek van Mormon, dat een nieuwsgierige ziel tot diep in de nacht doet doorlezen wegens de opwindende ontdekking van een nieuw getuigenis van Christus.

- Slechte mensen die goed worden, goede mannen en vrouwen die beter worden, grootse mensen die nog grootser en meer als Christus worden dankzij het evangelie.

- Wees instrumenten in zijn handen.
- Verzamel u schatten in de hemel.
- Ontdek de zendingsavonturen van de Geest

God leeft en heeft ons lief. Hij is in zijn hemel.

Jezus leeft en heeft ons lief. Opgestaan, verheerlijkt en verhoogd, staat Hij aan het hoofd van de kerk die zijn naam draagt. De profeet is zijn spreekbuis en alles wat we onderwijzen is waar.

Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zelfbeheersing

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Geen enkele levensfase is zonder verleiding of bezoeking, zonder kwelling van het fysieke lichaam. Maar de lichamelijke begeerten kunnen overwonnen worden, naarmate men er onder veel gebed naar streeft zichzelf meester te worden.”

Als ons geloof in gebed verenigd wordt, om te zamen te worden opgebouwd, zou ik willen spreken over ons streven naar het zichzelf meester zijn. Ik zou me daarbij op willen stellen als een liefdevol vader, die zijn eigen kind raad geeft.

Alvorens je jezelf meester kunt zijn, mijn lieve kind, moet je weten wie je bent. Je bestaat uit twee delen – je fysieke lichaam, en je geest, die in je lichaam woont. Je zult de uitdrukking „de zege van de geest over de materie” wel eens hebben gehoord. En daar wil ik over spreken, hoewel ik het een beetje anders wil stellen: „De zege van de geest over het lichaam.” Dat is wat het inhoudt: jezelf meester te zijn.

Toen je als pasgeboren baby bij ons kwam, heerste je kleine lichaam. Je had toen een houding van „ik wil wat ik wil wanneer ik het wil”. Niets kon je dan ook afleiden van je ongeduldige eisen wanneer je te eten wilde hebben – en wel nu meteen! Zoals alle ouders keken we gretig uit naar je eerste lachje, het eerste woordje, het eerste glimpje van het potentieel van de geest die in je kleine lichaampje woonde. Is er ooit een moeder geweest die, net als je eigen lieve moeder, haar kindje niet in haar armen heeft gewiegd en

zich heeft afgevraagd hoe het haar kleine schat in het leven zou vergaan? Zelfs Maria, de moeder van Jezus, zal wellicht zulke vragen hebben gesteld:

*Kindje, liggend in een kribbe,
zo heerlijk aan 't slapen,
Wat word je later?
Kindje, de hele wereld kijkt en wacht af.
Wat zul je zijn?
Kindje, slapend in een stal, onder de hemel,
Wat ga je zeggen? . . .
Kindje, liggend in een kribbe,
Zul je eens de wereld redden?
(Natalie Sleeth, „Baby, What You Goin’ To Be”? New York: Carl Fisher, Inc.)*

In die eerste levensjaren betaamt het ons als ouders om te voorzien in de materiële behoeften van onze kinderen, zoals eten, kleding en onderdak.

Maar naarmate je ouder wordt, gaan we ons meer concentreren op je geestelijke ontwikkeling, om ervoor te zorgen dat je je hoogste potentieel zult bereiken. „Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft . . . en een heilige wordt” (Mosiah 3:19).

Dat vergt van je dat je meester bent over jezelf. Bedenk dat „de geest en het lichaam . . . de ziel van de mens (vormen)” (Leer en Verbonden 88:15). Beide zijn uitermate belangrijk. Je fysieke lichaam is een schitterende schepping van God. Het is zowel zijn tempel als de jouwe en moet met eerbied worden behandeld. Er staat in de Schriften: „Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt . . . ? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig” (1 Korintiërs 3:16–17).

Hoe opmerkelijk je lichaam ook is, het primaire doel ervan is van nog groter belang: te dienen als woonplaats voor je geest. Abraham onderwees dat deze „geesten . . . voorheen (bestonden), zij zullen geen einde hebben . . . want zij zijn . . . eeuwig” (Abraham 3:18).

Bij je geboorte verkreeg je geest een lichaam en werd een ziel, die in de sterfelijkheid perioden van beproeving mee moest maken. Een onderdeel van iedere beproeving is om vast te stellen of je geest het lichaam waar hij in woont meester kan worden.

Hoewel er bij je geboorte in de sterfelijkheid een sluiër van vergetelheid over je geest heen werd getrokken, behield hij zijn vermogen om zich alles te herinneren wat er gebeurt, waarbij hij nauwkeurig elke levensgebeurtenis optekent. Ja, de Schriften waarschuwen ons zelfs: „Van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels” (Matteüs 12:36). De profeten spreken over onze „heldere herinnering” (Alma 11:43) en „volkomen herinneren” (Alma 5:18) op die belangrijke dag.

Daar daden door gedachten vooraf worden gedaan, moet je in de eerste plaats leren je gedachten te beheersen. „Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij” (Spreuken 23:7).

Bij je streven jezelf meester te worden zal volledige deelname aan de activiteiten van de kerk je tot steun zijn. Ik zal er een paar noemen. Een eerste stap wordt gezet naarmate we samen leren de sabbat te heiligen. Dit is een van de tien geboden (zie Exodus 20:8; Deuteronomium 5:15). Wij eren de sabbat om „de Allerhoogste (onze) toewijding te betonen” (Leer en Verbonden 59:10), en omdat de Heer heeft gezegd: „Dat is een teken tussen Mij en u . . . zodat gij weet, dat Ik de Here ben” (Exodus 31:13; zie ook Ezechiël 20:20).

Nog een stap in de richting van het jezelf meester worden kan genomen worden wanneer je oud genoeg bent om de wet van vasten na te leven. Wanneer middelen worden afgedragen die zijn uitgespaard door de overgeslagen maaltijden, kan er in de behoeften van de armen worden voorzien. Maar door middel van je geest ontwikkel je ondertussen macht over het lichamelijke verlangen naar eten en drinken. Het vasten geeft je het vertrouwen te weten dat je geest je eeltust de baas kan zijn.

Enige tijd geleden brachten je moeder en ik een bezoek aan een ontwikkelingsland, waar de hygiënische omstandigheden niet zo gunstig zijn als bij ons. Wij maakten deel uit van een groep artsen, die uit alle delen van de wereld afkomstig waren. Het hoofd van onze groep, een ervaren reiziger, waarschuwde ons voor mogelijke gevaren. Om toch vooral contact te vermijden met water dat misschien verontreinigd was, werd ons zelfs aangeraden onze tanden te poetsen met een alcoholische drank. Wij verkozen die raad niet op te volgen, maar eenvoudig te doen wat ons geleerd was eens in de maand te doen. Wij vastten die eerste dag,

met het idee daarna geleidelijk met eenvoudig eten en drinken te beginnen. Later waren wij de enigen van de groep die niet met ernstige spijsverteringsstoornissen te kampen hadden.

Het vasten versterkt het beheersen van onze eetlust en draagt ertoe bij ons te beschermen tegen ongeremde verlangens en knagende gewoonten.

Nog een stap in de richting van het jezelf meester worden is gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid. Bedenk dat het een belofte bevat, „aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen” (Leer en Verbonden 89:3). Het is ons gegeven, „tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van sament spannende mensen bestaan en zullen bestaan” (Leer en Verbonden 89:4). Naarmate je de moed ontwikkelt om nee te zeggen tegen alcohol, tabak en stimulerende middelen, zul je steeds meer kracht opdoen. En dan zul je nee kunnen zeggen tegen sament spannende mensen – die oproerkrachtende colporteurs van schadelijke stoffen en vuiligheid. Je zult hun goddeloze verleidingen af kunnen wijzen.

Als je toegeeft aan iets dat tot verslaving voert, en aldus het woord van wijsheid tart, geeft je geest zich over aan het lichaam, waardoor het vlees een slaaf maakt van de geest. Dit is in strijd met het doel van je aardse bestaan. En als gevolg van die verslaving zal je leven op aarde wellicht worden verkort, hetgeen de beschikbare tijd om je te bekeren, het proces waardoor de geest je lichaam meester zou kunnen worden, nog eens verkort.

Nog andere lichamelijke verleidingen doen zich voor in de periode dat je omgang krijgt met jongelui van het andere geslacht. In je jonge jaren zul je je misschien geprikkeld voelen wegens de beperkingen van ouders die hopen je veilig door deze heerlijke levensfase heen te kunnen loodsen. Daar de tegenstander zich terdege bewust is van de macht van lichamelijke verleiding, gaf Alma zijn zoon en ook ons de raad ervoor te zorgen „al uw lusten te beteugelen” (Alma 38:12).

Pas wanneer je getrouwd bent, mogen jij en je eeuwige metgezel gebruik maken van het vermogen tot voortplanting, opdat jullie vreugde zullen scheppen in jullie nageslacht. Onze Schepper heeft deze goddelijke gave beschermd door ons de wet van kuisheid te geven. Bedenk door alle jaren heen dat kuisheid de machtige beschermster is van krachtige mannelijkheid en de kroon van schone vrouwelijkheid.

De morele reinheid schijnt bij de verkering en in het huwelijk altijd het eerst te worden aangetast. De geestelijke onrust die volgt op het toegeven aan wellust heeft veel verdriet gebracht bij onschuldige geliefden. En zon-

der bekering laat de innerlijke beroering ook niet af.

Een van Shakespeare's karakters drukte een dergelijk conflict met het eigen ik als volgt uit toen hij overwoog al dan niet een verovering op seksueel gebied te doen:

*Wat win ik bij het krijgen van hetgeen
waarnaar ik streef?*

*Een droom, een zucht,
een zeepbel van vergankelijk genot.*

*Wie koopt een minuut plezier tegen
een week weesklagen?*

Of verkoopt de eeuwigheid voor een niemandal?

*Voor één zoete druif die de wijnstok
vernietigen zal?*

(Uit „Lucrece”).

De profeten hebben herhaaldelijk gewaarschuwd voor overtreding van de wet van kuisheid. Eén van hen, bijvoorbeeld, stelde het als volgt:

„O, mijn geliefde broeders, bedenkt hoe verzeijdelijk het is tegen de Heilige God te overtreden en ook hoe verschrikkelijk het is toe te geven aan de verlokkingen van die listige bedrieger. Bedenk, dat vleeselijk gezind te zijn de dood, en geestelijk gezind te zijn het eeuwige leven betekent” (2 Nephi 9:39; zie ook Romeinen 8:6; Alma 36:4; Leer en Verbonden 29:35; 67:10).

Begrijp me echter niet verkeerd, ik zou niet willen dat je je lichaam verwaarloosde. Het verdient dagelijkse verzorging. Je lichaam in conditie houden door regelmatig beweging vergt eveneens zelfbeheersing. Ik ben een en al bewondering voor de nu 96-jarige broeder Joseph Anderson, die tien-tallen jaren lang regelmatig heeft gewo-

men, dank zij het feit dat zijn geest sterker is dan zijn lichaam. Zijn beweegredenen is echter nooit geweest om daarmee zijn leven te rekken. Dat is slechts een bijverschijnsel. Waar hij steeds naar heeft gestreefd, is het dienen van God en zijn gezalfde. Broeder Anderson heeft zich gehouden aan wat ik het recept van de Heer voor een lang en nuttig leven noem. Zij die getrouwd zijn, in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichaam. Zij worden . . . de uitverkorenen Gods” (Leer en Verbonden 84:33-34).

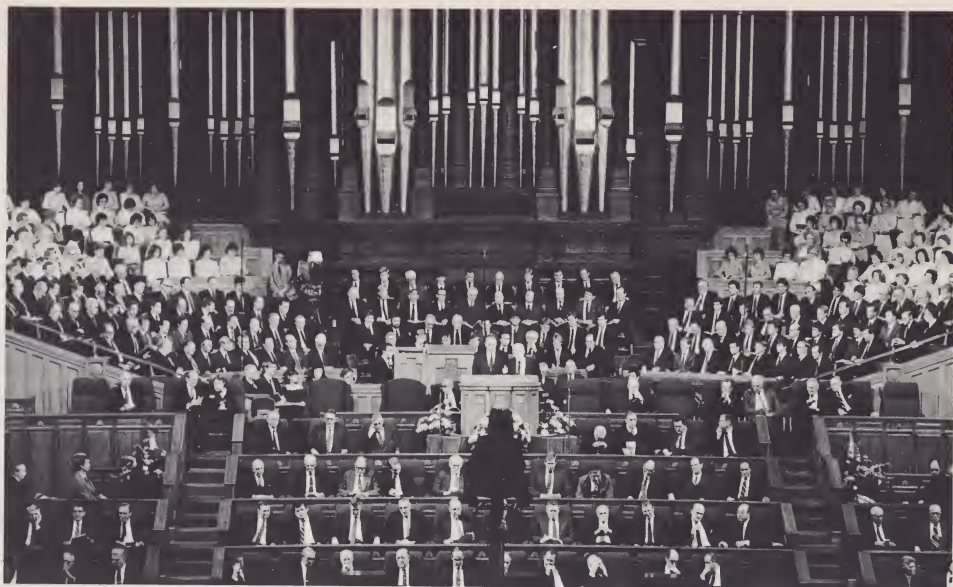
Het trainingsprogramma van broeder Anderson is in overeenstemming met het perspectief van Paulus, die zei: „Want de oefening van het lichaam is van weinig nut, doch de godsvrucht is nuttig tot alles, daar zij een belofte inhoudt van leven, in heden en toekomst” (1 Timoteüs 4:8).

Als knappe, fitte man, vormt broeder Anderson de verspersoonlijking van de tekst: „Zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn” (1 Korintiërs 6:20; Statenvertaling).

Tijdens de produktieve jaren van je leven wordt, ongeacht of je die nu doorbrengt thuis of op het land, in de fabriek of aan de werkbank, al strevend naar zelfbeheersing, je goede naam opgebouwd en je karakter gevormd. Een onderdeel van dat proces is trouw te tiende betalen, hetgeen je zal beschermen tegen oneerlijkheid en verachtelijke verleidingen. Moedige verantwoordelijkheid voor je eigen handelingen wordt een gekoesterde prijs.

Het maakt echt heel veel uit waar je naar luistert, waar je naar kijkt, wat je denkt, zegt en doet. Kies muziek die je geest versterkt.

Beheers je tong en houd je taal vrij van godslastering en platvloersheid. Wees deze spreuk indachtig:

„Want waarheid spreekt mijn gehemelte, een gruwel voor mijn lippen is de goddeloosheid.

Al de woorden van mijn mond zijn in gerechtigheid gesproken; niets daarin is verraad en verkeerd” (Spreuken 8:7-8).

Bij het naderen van de oude dag zul je met nieuwe uitdagingen geconfronteerd worden op het terrein van zelfbeheersing. De indicaties van het achteruitgaan van het lichaam kunnen pijnlijk zijn, en zelfs invaliditeit inhouden. Het heengaan van geliefden veroorzaakt groot verdriet. Voor sommigen komen deze toenemende beproevingen reeds vroeg in het leven. Wanneer ze jou echter worden opgelegd, denk dan aan een gedachte die mijn vader naar voren bracht enige tijd nadat mijn moeder overleden was. Je grootouders hadden 64 huwelijksjaren achter de rug. Toen iemand hem vroeg hoe hij het nu maakte, zei mijn vader eenvoudig: „Ik ben alleen, maar niet eenzaam.” Weet je wat hij daarmee bedoelde? Hoewel hij zijn lieve vrouw moest missen, had hij het nu zo druk met het helpen van familie en vrienden, dat hij verdriet had vervuld voor dienstbetoon en dat zelfmedelijden plaats had gemaakt voor onbaatzuchtige liefde. Hij had vreugde gevonden in het volgen van het tijdloze voorbeeld van de Meester.

Jezus Christus, onze Zaligmaker, werd

onder zeer eenvoudige omstandigheden geboren. Bij zijn doop werd Hij ondergedompeld in de laagst gelegen massa zoet water op deze aardbol. Bij zijn dienen en lijden is Hij ook „beneden . . . alles neergedaald” (Leer en Verbonden 122:8), opdat Hij boven alles uit zou kunnen stijgen. Tegen het eind van zijn leven verklaarde Hij triomfantelijk: „Ik heb de wereld overwonnen” (Johannes 16:33). „Ziet op Mij, en volhardt tot het einde, en gij zult leven; want aan hem, die tot het einde volhardt, zal Ik het eeuwige leven geven” (3 Nephi 15:9). De Schriften houden ons minstens 26 keer* voor om tot het einde toe te volharden om het eeuwige leven te verwerven.

Dan zullen wij een opgestaan lichaam verkrijgen – een lichaam dat onverderfelijk en verheerlijkt is en geschikt om in de tegenwoordigheid van God te leven.

Om je hoogste bestemming te bereiken, moet je de Heiland nastreven. Hij zei dan ook: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? . . . Zoals Ik ben” (3 Nephi 27:27). Onze meest verheven hoop is om geestelijk te groeien en „de wasdom der volheid van Christus” te bereiken, „opdat wij niet meer onmondig” zijn (zie Efeziërs 4:13-14).

Dan zul je goed zijn voorbereid op de dag des oordeels, wanneer, zoals president

Spencer W. Kimball ons heeft geleerd, „de ziel, bestaande uit het opgestane lichaam en de eeuwige geest . . . voor de grote Rechter zal staan om haar uiteindelijke toewijzing voor de eeuwigheid te ontvangen”. (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 46.)

Denk eraan, mijn lieve kind, dat geen enkele levensfase zonder verleiding of bezoeeking is, zonder kwelling van je fysieke lichaam. Maar de lichamelijke begeerten kunnen overwonnen worden, naarmate je er onder veel gebed naar streeft jezelf meester te worden. En wanneer dat is bereikt, zul je de kracht hebben je over te geven aan je Hemelse Vader, net zoals Jezus dat deed, die zei: „Niet mijn wil, maar de uwe geschiede” (Lucas 22:42).

Denk, met het toenemen van de beproevingen op je pad, aan deze heerlijke belofte van de Zaligmaker:

„Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon” (Openbaring 3:21).

Christus is ons grote Voorbeeld. Als bijzondere getuige verklaar ik dat Hij de Zoon van God is en „het leven en het licht der wereld” (Alma 38:9; zie ook Leer en Verbonden 11:28).

Dat wij onszelf meester worden naarmate wij meer aan Hem gelijk worden, getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

* (Matteüs 10:22; 24:13; Marcus 13:13; 1 Nephi 13:37; 22:31; 2 Nephi 9:24; 31:15-16, 20; 33:4; Omni 1:26; Alma 32:13, 15; 38:2; 3 Nephi 15:9; 27:6, 16-17; Mormon 9:29; Moroni 8:26; Leer en Verbonden 10:69; 14:7; 18:22; 20:25, 29; 53:7.)

Zij die Jezus liefhebben

Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Jezus onderwijst ons: 'Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.'”

Een zomers autotochtje is vaak een plezierige ervaring. Veelal raakt men dan onder de indruk van majestueuze bergen of van ruisende golven van de zee. Wanneer het echter druk op de weg wordt, laat men de natuur voor wat zij is en concentreert men zich op het verkeer. Dat was ook bij mij het geval, toen ik de interessante tekst van een sticker las, die op de zorgvuldig opgepoetste bumper van de auto voor mij was geplakt, die overigens voortdurend hinderlijk van rijstrook veranderde. De tekst luidde: „Toeter als je Jezus liefhebt.” Niemand toeterde. Misschien ergerde men zich wel aan het rijgedrag van de chauffeur. En bovendien, zou toeteren wel de gepaste manier zijn om zijn liefde voor de Zoon van God, de Heiland van de wereld, de Verlosser van het mensdom, te tonen? Dat is niet het voorbeeld dat Jezus van Nazaret ons stelde.

Het belang van dagelijks een ware en duurzame liefde ten toon te spreiden werd overtuigend onderwezen door de Meester toen er een wetgeleerde naar voren trad en stoutmoedig vroeg: „Meester, wat is het grote gebod in de wet?” Matteüs schreef dat Jezus tot hem zei: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod.

Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matteüs 22:36–39). Marcus besluit het verslag met een uitspraak van de Heiland: „Een ander gebod, groter dan deze, bestaat niet” (Marcus 12:31).

Zijn antwoord kon niet weersproken worden. Zijn handelingen bevestigden zijn woorden. Hij spreidde oprechte liefde ten toon door een volmaakt leven te leiden en zijn heilige zending te eren. Nimmer was Hij hooghartig. Nimmer was Hij opgeblazen door trots. Nimmer was Hij ontrouw. Immer was Hij nederig. Immer was Hij oprecht. Immer was Hij eerlijk.

Hoewel Hij door de Geest naar de woestijn werd geleid om daar in verleiding te worden gebracht door de meester van de leugen, de duivel; hoewel Hij lichamenlijk verzwakt was door veertig dagen en nachten vasten en Hij honger had; gaf Hij ons toch, toen de duivel Hem de aanlokkelijkste voorstellen deed, een goddelijk voorbeeld van ware liefde voor God, door te weigeren af te wijken van datgene wat Hij juist vond (zie Matteüs 4:1–11).

Gedurende zijn bediening zegende Jezus de zieken, gaf de blinden hun gezicht terug, de doven hun gehoor en de lammen kracht in hun benen. Hij onderwees vergeving door te vergeven. Hij onderwees barmhartigheid door barmhartig te zijn. Hij onderwees toewijding door van zichzelf te geven. Jezus onderwees door voorbeeld.

Als we het leven van de Heer bestuderen, kunnen we de woorden van de welbekende lofzang laten weerklinken:

*‘k Sta spraak’loos, dat Christus
zo’n liefde mij schenken kan,
vervaard, dat Hij mij zo genadig bedenken kan,
‘t ontroert mij ten diepst’,
dat Hij zo voor mijn schulden leed,
dat voor mij, een zondaar,
Hem ‘t kruis zoveel dilden deed.
(„k Sta spraak’loos”,
Heilige lofzangen, nr. 175.)*

Is het nodig dat wij, om onze dankbaar-

heid te tonen, ook ons leven afleggen zoals Hij? Sommigen hebben het gedaan.

In de mooie stad Melbourne staat op een historische plaats een indrukwekkend oorlogsmonument. Lopend door de stille gangen van het monument, leest men de marmeren gedenkplaten waarin de moedige daden staan gegrift van hen die het hoogste offer hebben gebracht. Men hoort welhaast het bulderen van de kanonnen, het gieren van de bommen, het kermen van de gewonden. Men voelt bijna de blijdschap van de overwinning en, terzelfder tijd, de angst van de nederlaag.

In het midden van de hoofdgang, waar iedereen het kan zien, is de boodschap van het monument gegraveerd. De boodschap is in het licht van de schijnwerper gemakkelijk te lezen. De woorden spreken regelrecht tot het hart: „Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden” (Johannes 15:13).

De uitdaging die wij tegenwoordig het hoofd moeten bieden is niet een strijd op het oorlogsslagveld en het geven van ons leven. Maar liever het dienen op het slagveld van het leven, opdat ons leven en onze handelingen een ware liefde voor God weerspiegelen, voor zijn Zoon, Jezus Christus, en voor onze naasten. Dit wordt niet bereikt door slimme teksten op bumperstickers, die worden opgedrongen aan automobilisten.

Jezus onderwijst ons: „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren” (Johannes 14:15).

„Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren” (Johannes 14:21).

Jaren geleden dansten we op een populair wijsje, waarvan de woorden waren: „Het is gemakkelijk te zeggen dat ik van je hou, het is gemakkelijk te zeggen dat ik oprecht ben, het is gemakkelijk deze eenvoudige dingen te zeggen, maar bewijs het door de dingen die je doet.”

Van onze lessen in het jeugdwerk herinneren wij het gedicht met de titel „Wie had het meeste lief?”

*„Ik hou van u, mammië,” zei kleine Jan;
Maar toen vergat hij zijn werk en pakte
zijn muts,
Weg was hij naar de schommel in de tuin,
En liet haar sjouwen met het water en het hout.*

*„Ik hou van u, mammië,” zei Rosie Nel,
„Ik hou meer van u dan ik kan zeggen.”
Daarna plaagde en pruilde ze wel de halve dag,
Dat haar moeder blij was
dat ze buiten ging spelen.*

*„Ik hou van u, mammië,” zei kleine Han,
„Vandaag help ik u zoveel ik kan,*

*Wat ben ik blij dat er geen school is!"
en ze wiegde de baby totdat deze in slaap viel.*

*Daarna liep ze op haar tenen naar de hoek,
Pakte de bezem en veegde de kamer aan,
Druk en gelukkig was ze de hele dag,
Hulpvaardig en blij als een kind kan zijn.*

*„Ik hou van u, mammië," zeiden ze weer,
Drie kleine kinderen die gingen naar bed;
Hoe denk je dat moeder wist,
wie van de drie het meest van haar hield?
(Joy Allison, *The World's Best Loved Poems*,
New York: Harper and Row, 1955,
blz. 243-244.)*

Jaren verglijden. De kindertijd vervaaft. De waarheid houdt stand. De overgang van de gedichten van het jeugdwerk naar de waarheden van vandaag is niet moeilijk. Ware liefde blijft de uiterlijke expressie van een innerlijke overtuiging.

Op een glooiende heuvel in het historische stadje Freiberg in Oost-Duitsland staat een mooie tempel van God. Een heilige tempel, waar een liefhebbende Hemelse Vader zijn getrouwe kinderen de kostbaarste van alle zegeningen kan geven. Die tempel is een wonder. Hij is het resultaat van een reeks wonderen.

Tien jaar geleden, op zondagmorgen 27 april 1975, stond ik op een hoge heuvel. Beneden mij, in het dal, ergens tussen Meissen en Dresden, stroomde de Elbe. Ik gaf gehoor aan de influisteringen van de Geest en sprak een wijdingsgebed over dat land en zijn volk uit. In dat gebed maakte ik gewag van het geloof van de leden. Ik beklemtoonde de tedere gevoelens van velen, die het grote verlangen hadden de zegeningen van de tempel te ontvangen. Ik bad om vrede. Ik smeekte om goddelijke hulp. Ik zei: „Liefdevolle Vader, laat dit het begin zijn van een nieuwe tijd voor de kerkleden in dit land."

Plotseling, ver beneden in de vallei, verbraken het klockgelui en hanegekraai de stilte, beide kondigden het begin van een nieuwe dag aan. Nog in gebed, voelde ik de warmte van de zon op mijn gezicht, armen en handen. Hoe was dat nu mogelijk. Het had de hele ochtend onophoudelijk geregend. Na mijn gebed beëindigd te hebben, keek ik omhoog. Ik zag een opening in de zware wolken waar de zon doorheen brak, de plek waar ons groepje stond baadde zich in het zonlicht. Op dat moment wist ik dat mijn gebed verhoord was. President Spencer W. Kimball en zijn raadgevers gaven enthousiast hun goedkeuring.

Wij kregen de volledige medewerking van regeringszijde. Er werd een tempel gepland, een stuk grond aangekocht, de eerste spade gestoken en de bouw begonnen. Ten tijde van de inwijding, besteedde de internationale pers veel aandacht aan deze tempel in

zijn onmogelijke omgeving. „Hoe?" en „Waarom?" waren veel gehoorde vragen. Dat gold in het bijzonder het open huis, toen wij 89872 bezoekers binnen de muren van de tempel mochten verwelkomen. Soms moesten zij bijna drie uur wachten voor zij naar binnen konden. Er was niemand die afhaakte. Allen zagen Gods huis.

Gedurende de inwijdingsdiensten, nadat president Gordon B. Hinckley het inwijdingsgebed had uitgesproken, werden er lofzangen gezongen, getuigenissen gegeven, tranen van waardering geplengd en gebeden van dankbaarheid opgezonden. Om het „hoe" en het „waarom" te kunnen begrijpen is het noodzakelijk dat men het geloof, de toewijding en de liefde van de kerkleden in dat land kent. Hoewel er minder dan vijfduizend leden zijn, is de opkomst in de vergaderingen daar hoger dan waar ook ter wereld.

Gedurende de vele jaren dat ik verantwoordelijk ben geweest voor dat gebied, deed het mij soms pijn dat er geen grote kerkgebouwen waren met voldoende lesruimten en mooi aangelegde gazons en bloemperken. Een mediatheek daar bevat niet meer dan de standaardwerken, een leidersbundel en één of twee andere boeken, meer komt er bij de leden thuis ook niet op de boekenplank voor. Deze boeken blijven echter niet op de boekenplank staan. De daarin vervatte leringen staan de leden in het hart gegrift. Zij komen tot uiting in hun dagelijkse leven. Dienstbetoon is een voorrecht. Een gemeentepresident, tweeënveertig jaar oud, is al eenentwintig jaar – de helft van zijn leven – in die hoedanigheid werkzaam. Nooit een klacht – alleen maar dankbaarheid. In Leipzig viel op een koude winterdag de verwarming uit, maar de vergaderingen gingen gewoon door. De leden vergaderden in het onverwarme gebouw, schouder aan schouder met de jassen aan, zij zongen de lofzangen van Zion en aanbaden Hem die de raad gaf: „Wordt niet moe-

de te doen wat goed is." „Komt achter Mij." „Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden" (2 Tessaalonicenzen 3:13; Mattheüs 4:19; Leer en Verbonden 112:10).

De apostel Paulus onderwees de Korintiërs: „Maar heeft iemand God lief, dan is deze door Hem gekend" (1 Korintiërs 8:3). De liefde welke deze getrouwe leden voor God, voor zijn Zoon Jezus Christus en voor zijn eeuwig evangelie hebben, wordt bevestigd door hun leefwijze. Het herinnert aan de liefde, die betoond werd door de broeder van Jared, zoals die beschreven staat in het Boek van Mormon. De zegeningen van een liefdevolle, rechtvaardige Vader konden hem gewoon niet onthouden worden. Geloof ging vooraf aan het wonder. Nu worden er eeuwige verordeningen voltrokken. Nu worden er eeuwige verbonden gesloten. De liefde van God heeft zijn volk weer gezegend.

Voor hen die Jezus liefhebben, hebben de volgende profetische woorden een grootse betekenis:

„Hoor, o gij hemelen, en geeft gehoor, o aarde, en verheugt u, gij bewoners er van, want de Here is God, en buiten Hem is er geen Zaligmaker.

„Groot is Zijn wijsheid, wonderbaar zijn Zijn wegen . . . Zijn doeleinden falen niet . . .

„Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

„Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid" (Leer en Verbonden 76:1-3, 5-6).

Dit is de zegening voorbehouden aan hen die Jezus liefhebben. Dat een ieder in aanmerking mag komen voor deze grote beloning, deze eeuwige heerlijkheid, bid ik in de naam van Jezus Christus, die ik liefheb en van wie ik getuig. Amen. □

Waardige vaders, waardige zoons

President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Onderwijzen wil zeggen beginselen duidelijk maken, door voorbeeld, woord en daad. Een goed voorbeeld is de beste leermeester. Daarom is het de eerste verantwoordelijkheid van een vader een goed voorbeeld te zijn.”

Vanavond zou ik het onderwerp „Waardige vaders, waardige zoons” met u willen bespreken. Het Boek van Mormon is er voor ons. Het is voor deze tijd geschreven. De inhoud ervan moeten we op onszelf toepassen (zie 1 Nephi 19:23).

Laten we vanuit dit gezichtspunt eens nadenken over wat het Boek van Mormon ons leert over de verantwoordelijkheid die vaders hebben om hun zoons te onderwijzen, en de verantwoordelijkheid die zoons hebben om te luisteren naar de raadgevingen van hun vader. Daar dit een algemene priesterschapsvergadering is, zal ik het over vaders en zoons hebben, maar uiteraard zijn mijn woorden van toepassing op alle ouders en hun kinderen.

De eerste regels van het Boek van Mormon luiden als volgt: „Ik, Nephi, uit eerzame ouders geboren en daarom enigermate in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen ...” (1 Nephi 1:1).

Goede vaders onderwijzen hun zoons, en goede zoons luisteren en gehoorzamen. Onderwijzen wil zeggen beginselen duidelijk maken, door voorbeeld, woord en daad. Een goed voorbeeld is de beste leermeester. Daarom is het de eerste verantwoordelijkheid van een vader een goed voorbeeld te zijn. Lehi, Nephi's vader, leidde een voorbeeldig leven. Hij had een visioen waarin hij „een boom (zag), waarvan de vrucht begeerlijk was om iemand gelukkig te maken” (1 Nephi 8:10). Deze boom stelde de liefde van God voor (zie 1 Nephi 11:25). Lehi nam van de vrucht, hetgeen zijn ziel met zeer grote vreugde vervulde (1 Nephi 8:12). Nadat hij zich van de goedheid ervan had overtuigd, nam hij de volgende stap en nodigde zijn gezin uit ook van de vrucht te nemen.

Vaders, dit is een door God geïnspireerd voorbeeld: als leider van het gezin, onderwees Lehi in eerste instantie door zijn voorbeeld. Hij ging hen voor in gerechtigheid – in bekering tot Christus. Toen onderwees hij door zijn woorden: „Geloof zoals ik geloof.”

Waar lag nu Nephi's verantwoordelijkheid, na dergelijke leiding van zijn vader te hebben ontvangen? Het Boek van Mormon zegt ons dat Nephi, nadat hij al de woorden van zijn vader had gehoord over de dingen die hij in het visioen had gezien, verlangend was „deze dingen eveneens te zien en te horen en te weten door de macht van de Heilige Geest, welke Gods gave is aan allen, die Hem ijverig zoeken...” (1 Nephi 10:17).

Nephi had naar zijn vader geluisterd, had zijn vader geloofd, maar wilde dit op dezelfde manier zeker weten als zijn vader – door openbaring. Waardige zoons hebben recht op een bevestiging van hun Hemelse Vader over de aanwijzingen die zij van hun aardse vader krijgen. Er is openbaring voor nodig om openbaring te kunnen onderkennen. Dus pleitte Nephi vurig met de Heer en ont-

ving hij een openbaring, die de openbaring bevestigde die zijn vader het gezin had bevestigd gemaakt.

Wat leerden de rechtvaardige vaders uit het Boek van Mormon hun zoons? Ze onderwezen hun veel dingen, maar de overkoepelende boodschap was „het grote plan van de Eeuwige God” – de val, de verzoening, de wedergeboorte, de opstanding, het oordeel en het eeuwige leven (zie Alma 34:9). Enos zei dat hij wist dat zijn vader een rechtvaardig man was, „want hij onderwees mij in zijn taal, en tevens in de lering en vermaning van de Heer. Gezegend zij de naam mijns Gods daarvoor” (Enos 1).

Zij die in het Boek van Mormon niets leerden over God en alleen wereldse kennis opdeden werden een geslapen en goddeloos volk (zie Mosiah 24:5, 7).

Niet alle waarheden zijn even waardevol. De verlossende waarheden van het plan van zaligheid hebben de meeste waarde. De vaders uit het Boek van Mormon onderwezen deze waarheden duidelijk, vaak en met vuur. Doen wij vaders hetzelfde?

Lehi leerde zijn zoon Jakob over het offer van de Messias en de noodzaak van „een gebroken hart en een verslagen geest”. Hij vertelde zijn zoon dat er „een tegenstelling in alle dingen is” en dat de mensen vrij zijn „te kiezen, vrijheid en eeuwig leven” door de Heer of gevangenschap en dood door de duivel, die tracht „alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is” (2 Nephi 2:7, 11, 27).

Een belangrijk aspect bij het onderwijs is herhaling. Het is nodig dat onze zoons de waarheid herhaaldelijk horen, vooral omdat ze door zoveel valse leerstellingen omringd worden. Toegewijde vaders in het Boek van Mormon herinnerden hun zoons voortdurend aan de verlossende waarheden. „O, gedenk, gedenk, mijn zoons, de woorden, die koning Benjamin tot zijn volk sprak, ” zei

Helaman, „ja, bedenkt, dat er geen andere weg of ander middel is, waardoor de mens kan zalig worden dan alleen door het verzoeningsbloed van Jezus Christus . . .” (Helaman 5:9). „. . . mijn zoons, bedenkt, bedenkt,” ging Helaman verder, „dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen . . .” (Helaman 5:12).

In het Boek van Mormon gaven getrouwe vaders voortdurend hun getuigenis aan hun zoons. „(Bedenk) dat deze woorden en ook deze kronieken waar zijn,” getuigde koning Benjamin tot zijn zoons (Mosiah 1:6). Alma gaf zijn getuigenis aan zijn zoon Helaman: „Ik . . . weet (deze dingen); en de kennis die ik heb, is van God” (Alma 36:26).

Belangrijke erfdelen worden in het Boek van Mormon in ere gehouden. Alma leerde Helaman over de profetie van Helamans grootvader en hoe hij die had gehoord (zie Alma 36:17).

Koning Benjamin liet zijn drie zoons „ten volle in de taal van zijn vaders onderwijzen” (Mosiah 1:2). Zij moesten de taal van de heilige schrift kunnen begrijpen en gebruiken. Als ze de juiste woorden niet kenden, zouden ze het plan niet kennen. De Mulekieten hadden geen Schriften, en hun taal en geloof raakte in verval (zie Omni 17).

In het Boek van Mormon prezen liefhebende vaders hun zoons wanneer zij dit verdienden. Alma complimenteerde Shiblon

met de woorden: „In uw jeugd (zijt) gij begonnen op de Here, uw God, te vertrouwen . . .” (Alma 38:2). Mormon zei tegen Moroni, zijn zoon: „Ik beveel u bij God aan” (Mormon 9:22). Onze zoons moeten aangeemoedigd worden in hun rechtvaardige ondernemingen. Zoons die in het Boek van Mormon van het rechte pad afweken werden ook steeds door hun standvastige vaders onderwezen. Lehi vermaande twee afgedwaalde zoons „met al de genegenheid van een teder vader, dat zij naar zijn woorden zouden luisteren . . .” (1 Nephi 8:37). Hij predikte tot ze en spoorde ze aan de geboden van God te onderhouden (zie 1 Nephi 8:37-38).

Alma berispte zijn zoon Corianton voor zijn immorele gedrag. Deze liefhebende vader zei dat het geen verontschuldiging was voor zijn zoon, dat vele anderen ook schuldig waren (zie Alma 39:4). In alle openheid vertelde Alma Corianton dat zijn gedrag ervoor gezorgd had dat bepaalde mensen Alma's woorden niet geloofden (zie Alma 39:11). Alma leerde hem toen het beginsel dat „goddeloosheid . . . nimmer geluk (brengt)” (Alma 41:10).

Waarom getroostten de vaders uit het Boek van Mormon zich zoveel moeite om hun zoons het woord van God te onderwijzen? Koning Benjamin zei dat dit gebeurde om het gebod van God te vervullen (Mosiah 1:4). Hij zei ook dat als zij niet de koperen

platen hadden gehad met daarop de geboden, zij „in onwetendheid hadden moeten lijden” (Mosiah 1:3). Kan het te kort schieten in het onderwijzen van de Schriften in ons gezin tegenwoordig een oorzaak van lijden in onwetendheid zijn?

Net zoals Lehi en zijn nakomelingen gezegend werden door het in bezit hebben van de koperen platen, zo moeten wij door het bezit van onze Schriften gezegend worden. „En nu, mijn zoons,” zei koning Benjamin, „zou ik willen, dat gij er aan zoudt denken, ze ijverig te onderzoeken, opdat het u tot nut moge zijn; en ik zou willen dat gij de geboden Gods bewaart . . .” (Mosiah 1:7). Met andere woorden: lees ze eerst, en pas ze dan toe.

Op welke leeftijd beginnen we onze zoons deze waarheden van het evangelie te onderwijzen? Alma onderwees zijn zoon Helaman terwijl hij nog in zijn jeugd was (zie Alma 36:3). Onze jongeren moeten niet wachten tot ze in het zendingsveld zijn met het leren begrijpen van de Schriften en het ontwikkelen van een hechte band met hun Hemelse Vader. Lehi zei dat zijn zoon Jakob de heerlijkheid van God in zijn jeugd aanschouwde (zie 2 Nephi 2:4). Stelt u zich eens voor wat er met het zendingswerk zou gebeuren als we dergelijke jongemannen op zending stuurden.

Hoe vaak moeten vaders deze waarheden aan hun zoons onderwijzen? Koning Benjamin zegt dat wij de geboden „altijd voor ogen” moeten hebben (Mosiah 1:5).

Enos beschrijft het begin van een geweldige geestelijke ervaring die hem op de volgende wijze te beurt viel: „Ziet, ik ging op wild jagen in de wouden; en de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen” (Enos 3). Let op de woorden „die ik mijn vader dikwijls had horen spreken”.

Samenvattend kan gezegd worden dat het Boek van Mormon, het meest correcte boek op aarde, aangeeft dat de eerste verantwoordelijkheid om onze zoons het grote plan van de eeuwige Vader te onderwijzen – de val, verzoening, wedergeboorte, opstanding, het oordeel en eeuwige leven – op de vaders rust. Het moet zowel op individuele basis gebeuren als met het hele gezin. Het moet gepredikt en besproken worden opdat onze kinderen de geboden zullen kennen. Dit moet in hun jeugd beginnen – en voortdurend herhaald worden.

Mogen wij vaders onze zoons onderwijzen zoals de voorbeeldige vaders uit het Boek van Mormon hun zoons onderwezen. En mogen onze zoons, zoals Nephi, luisteren en gehoorzamen, en door die leringen weten dat ook zij uit eerzame ouders geboren zijn. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„De hemelen vertellen Gods eer”

Don Lind
Astronaut

Er waren vele jaren van voorbereiding voor nodig om in de ruimte te komen. Ik heb geleerd dat belangrijke dingen niet gemakkelijk of snel tot stand komen. Ik heb geleerd dat volharding loont. Ik heb ook geleerd dat je voorbereid moet zijn als de gelegenheid zich voordoet.”

Broeders, ik beschouw het een eer vanavond in uw midden te zijn. Beroepshalve ga ik met enige zeer bekende en bekende mensen om – zowel astronauten als wetenschappers. Als astronaut ben ik verbonden aan een aantal wetenschappelijke organisaties en overheidsinstellingen. Ik ben lid geweest van een aantal commissies die nogal belangrijke beslissingen hebben genomen met betrekking tot de ruimtevaart. Het ging hier om veel geld en de carrière van veel mensen. Maar ik kan in alle eerlijkheid zeggen dat het mij meer doet, dat ik tot de priesterschapsorganisatie van deze kerk behoor dan van welke andere organisatie dan ook. De andere organisaties zijn organisaties van mensen. Het is een eer eraan verbonden te zijn, maar ze blijven maar een paar jaar bestaan. Het priesterschap zal altijd bestaan. Ik vind het belangrijker waardig te zijn om met u, de priesterschap, om te mogen gaan dan enig andere groep mannen waar ik ooit mee heb samengewerkt.

Kort na de afgelopen aprilconferentie bereidde ik mij voor om één van de opwindendste reizen te maken die ik mij kan voor-

stellen. Op 29 april werd de space shuttle *Challenger* met haar bemanning, waar ik deel van uitmaakte, in een baan om de aarde gebracht om een wetenschappelijke missie uit te voeren, Spacelab 3 genaamd. Dit was voor mij een bijzonder opwindend gebeuren en een zeer indrukwekkende reis. Velen van u hebben waarschijnlijk de lancering van een ruimteveer weleens op televisie gezien. Ik kan u verzekeren dat het net zo spannend is als het eruit ziet.

Ik stond er zelf van te kijken hoe kalm ik was toen wij ongeveer tweeënehalf uur voor de lancering onze plaats innamen. Naarmate het moment van lancering naderde, stond ik mijzelf een klein beetje opwindend toe. Toen ik het aanzwellende dreunen van de hoofdmotoren onder mij hoorde, nam de concentratie van adrenaline in mijn bloed aanzienlijk toe. En toen ik de ongehoofde knal van de ontsteking van de raketmotoren hoorde en de *Challenger* voelde opstijgen was ik zo uitgelaten als een kleine jongen die naar het circus gaat.

Met 3.500 ton stuwkracht, die je met een druk van die ker je eigen gewicht in je stoel perst, neemt de snelheid vlug toe. Tegen de tijd dat de brandstof op is moet je snelheid dusdanig zijn dat de centrifugale kracht je in een baan om de aarde houdt – zo'n 28.000 km per uur. Het is nogal wat om je met zo'n vaart voort te bewegen. Toen we in onze baan kwamen, legden we de afstand tussen Cape Canaveral (Florida) en Boston (Massachusetts) in iets meer dan acht minuten af.

Als je de gewenste snelheid bereikt heb, slaan de motoren nogal abrupt af. Het is dan helemaal stil. Ik zweefde iets omhoog, tegen mijn veiligheids gordels aan. Een paar handboeken dreven langs mij heen tot de draad waarmee ze aan de wand waren bevestigd strak stond, de bladzijden heen en weer wienend als zeewier. Ik wist dat de zwaartekracht nul was. En ik zat daar even, genietend van het feit dat ik eindelijk in een baan om de aarde was.

Gedurende die week voerde de bemanning vijftien nogal gecompliceerde experimenten uit in het laboratorium dat zich in de laadruimte van het ruimteveer bevond.

De lancering was een opwindende gebeurtenis geweest, de terugkeer was iets minder spectaculair daar ik al enigszins gewend was aan het in de ruimte zijn. Maar het was zeker niet minder belangrijk. Als je goed bent opgeleid, ben je bepaald niet bang, maar heb je groot ontzag voor de enorme hoeveelheid energie waar je mee omgaat, en dus voor het daarmee gepaard gaande risico. Je bent je er heel goed van bewust dat elke handeling correct uitgevoerd moet worden. We zouden landen op de luchtmachtbasis Edwards, iets ten noorden van Los Angeles, maar de afdaling begon al net even ten noordoosten van Madagascar. We vlogen langs Australië, over de Stille Oceaan, op huis aan. De terugkeer in de dampkring verft veel van een ruimtechip. Je kunt nooit voldoende brandstof meenemen om motorisch af te remmen. Je hebt net voldoende om je baan iets naar beneden om te buigen, de bovenste laag van de dampkring in. En dan doe je iets dat eigenlijk heel knap is. Je komt, aerodynamisch gezien, onder de slechtst denkbare hoek de dampkring binnen: buik eerst. Hierdoor ontstaat een enorme aerodynamische schok. Maar deze schokgolven vermindert je snelheid zonder een druppel brandstof te gebruiken. De kinetische energie wordt in de warmte van een schokgolf omgezet. Dit is allemaal heel uitgekend, behalve het feit dat er een hitte van 3.000 C bestaat, ver boven het smeltpunt van astronauten. Daarom besteden we zoveel aandacht aan de thermische platen aan de onderkant van het ruimteveer. Tijdens de afdaling worden ze roodgloeiend. Zelfs de lucht rond het ruimteveer wordt roodgloeiend. Van de grond gezien zijn we net een meteoriet. Het is behoorlijk indrukwekkend als je uit het venster door die vuurbal heen kijkt. Je bent je ervan bewust dat je in een brandende oven zit die aanmerkelijk heter is dan de oven die voor Sadrak, Mesak en Abednego werd opgestookt. En de NASA kan je niet de bescherming van de Heer garanderen die zij hadden.

Het ruimteveer, waar ons leven vanaf hing, werkte feilloos. Ik ben er persoonlijk van overtuigd dat de Heer over ons waakte. Dit was mij ook beloofd in een zegen die ik voor de lancering ontving. Die zegen is in alle opzichten in vervulling gegaan, en ik dank mijn Hemelse Vader daarvoor.

Ik denk dat de indruk die mensen in het algemeen van de ruimtevaart hebben er één van indrukwekkende machines is, grote vuurmassa's en de precisie van geavanceerde technologie. Dat beeld is ook niet onjuist. Maar wat mij betreft waren er ook veel bijzondere, persoonlijke gevoelens. Een aantal

daarvan was echt leuk. In gewichtloosheid leven is heerlijk. Het vermogen om als Peter Pan naar elke gewenste hoek van het laboratorium te zweven en als een vogeltje op een klein uitstekend voorwerp te gaan zitten gaf me het idee dat ik in mijn jongensdromen leefde.

Mijn ervaringen waren soms ook bijzonder geestelijk. Vanuit de ruimte op de aarde neerzien is in één woord ongelooflijk. Ik wist van tevoren precies wat ik zou gaan zien. Verstandelijk was ik voorbereid, maar emotioneel was ik zeker niet voorbereid op wat ik te zien kreeg. De aarde is heel groot. Dat wist ik. Maar deze enorme, prachtige bol langzaam onder mijn door te zien glijden was overweldigend. Ik kan niet beschrijven hoe het echt was, geen foto kan het ooit precies weergeven. Het zicht was natuurlijk uitstekend, maar ik was zeer verbaasd over de intensiteit van de kleuren. Ik schat dat er zeker

wel zo'n twintig tinten intens blauw waren tussen het grijsachtig blauw van de gebogen horizon en de ongelooflijke zwarte diepte van de ruimte. Er zijn honderden tinten groen, blauw en geel als je bijvoorbeeld naar een eilandengroep in een oceaan kijkt. Het is niet met woorden te beschrijven.

De eerste keer dat ik even tijd had om naar de aarde te kijken, werd ik tot tranen geroerd door de machtige schoonheid die deze aanblik mij bood. In gewichtloosheid rollen de tranen niet gewoon van je wang af. Ze blijven voor je ogen hangen en worden steeds maar groter. Op een gegeven moment voel je je als een guppie die door de bovenkant van een aquarium kijkt.

Probeer u zich nu eens voor te stellen hoe het voor mij was om dit tafereel te aanschouwen samen met fragmenten van een stuk of zes teksten die mij te binnen schoten. „De hemelen vertellen Gods eer“ (Psalm 19:1). Als u de hemelen hebt gezien, dan heeft u „God in Zijn majesteit en macht werkzaam gezien“ (Leer en Verbonden 88:47). Ik weet zeker dat u zich kunt voorstellen hoe dicht ik mij bij mijn Hemelse Vader voelde toen ik neerzag op één van zijn prachtige scheppingen. Ik was werkelijk geraakt door een verhoogd bewustzijn van wat Hij voor ons als Schepper van deze aarde heeft gedaan. Het was één van de ontroerendste momenten van mijn leven.

Een andere ervaring die me dierbaar is, was het in de ruimte nemen van het avondmaal. We waren een hele week in de ruimte, dus natuurlijk was één van die dagen een zondag. Onze bisschop had mij toestemming gegeven mijn eigen avondmaalsvergadering te houden. Het was een beetje onge-

woon. Jullie priesters moeten je eens proberen voor te stellen wat het is om in gewichtloosheid te knielen – je zweeft steeds weg. Om alleen te zijn hield ik mijn avondmaalsvergadering in mijn slaapruijnt – het had iets weg van de binnenkant van een Pullmanwagon. Ik knielde op wat het plafond genoemd kan worden en zette mij met mijn schouders tegen mijn slaapzak vast, zodat ik niet weg zou zweven. Het was een zeer bijzondere ervaring. Mijn hele leven zal ik mij die avondmaalsvergadering en het hernieuwen van de verbonden, die ik bij mijn doop sloot, herinneren. Ik had iets van dat bijzondere gevoel dat je meestal alleen hebt als je naar de tempel gaat.

Kort na de vlucht was ik in de gelegenheid om zuster Sharlene Wells, onze Miss Amerika, op Cape Canaveral rond te leiden. Ze vroeg me of het niet ongemakkelijk was om ondersteboven de ruimte in te gaan. Ik vertelde haar dat je je in de ruimte altijd rechtop en stabiel voelt. De aarde draait onder je. Als iemands hoofd naar je voeten wijst, is hij het die ondersteboven staat. Bij de lancering wentelt de aarde zich in een positie boven je hoofd, maar daar zit de aarde mee, niet wij.

Later, tijdens een haardvuuravond, maakte zuster Wells een opmerking over deze situatie die naar mijn mening erg zinvol is. De wereld denkt bij veel dingen die wij doen dat wij op onze kop staan. Ze vinden onze waarden gek, onze normen beperkend, en ons geloof wel aardig, maar uit de tijd. Maar waar het om gaat is, dat wij ervoor zorgen dat we rechtop blijven staan, op één lijn met de Heer, zelfs als daardoor de hele wereld op zijn kop staat. Er waren vele jaren van voorbereiding voor nodig om in de ruimte te komen. Ik heb geleerd dat belangrijke dingen niet gemakkelijk of snel tot stand komen. Ik heb geleerd dat volharding loont. Ik heb ook geleerd dat je voorbereid moet zijn als de gelegenheid zich voordoet. Ik begon mij op de ruimtevaart voor te bereiden, lang voordat er ruimtevaart was. Ik kon de zesdaagse lichamelijke keuring voor astronauten doorstaan omdat ik mijn hele leven het woord van wijsheid nageleefd heb. Toen men astronauten ging selecteren, had ik mijn opleiding voltooid en kon ik straalvliegtuigen besturen. Toen ze mijn antecedenten natrokken, was er niets dat afbreuk deed aan mijn staat van dienst. Nu, jullie jonge Aäronische priesterschapsdragers, jullie zijn vanavond al begonnen je voor te bereiden op wat je eens zult worden. Ik moedig jullie aan je goed voor te bereiden.

Broeders, het is een eer vanavond in uw midden te zijn. Ik geef u mijn getuigenis dat wij betrokken zijn bij het werk van de Heer. Hij leeft en Hij leidt zijn kerk, de broeders hier op het podium zijn zijn gekozen dienstknechten. Ik geef u dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De reddingslijn van het evangelie

Ouderling Rex D. Pinegar
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Laten wij ons verankeren aan de reddingslijn van de Heer door Hem als onze Heiland te aanvaarden en anderen zijn reddingslijn aan te reiken – onze gezinnen, vrienden, en zij die wij uit hoofde van onze roeping dienen.”

Enige jaren geleden deed ik dienst bij de marine en voer ik op de USS *Bairnoko*. Ik had toen een ervaring die me leerde hoe belangrijk het is een betrouwbare reddingslijn te hebben. Ons vliegdekship opereerde vóór de kust van Korea in nogal woelig water. Toen er een Corsair-jager probeerde te landen, helde het schip ineens fors over waardoor het vliegtuig van het vliegdek afkaatste, om zijn as draaide en ondersteboven deels op het schip en deels in het water terecht kwam. De piloot werd gered door een groepje mannen die door een reddingslijn met elkaar verbonden was en zodoende in staat de cockpit van het vliegtuig te bereiken. Er moest echter een kraan aan te pas komen om het vliegtuig te bergen.

De kraanarm had een beveiliging aan het uiteinde, een zadelvormige constructie die ongeveer tweeënhalf meter van de rand van het vliegdek verwijderd was, boven het water. Ik kreeg de nogal gevaarlijke opdracht deze beveiliging te ontgrendelen.

Ik deed een zwemvest aan, en om mijn middel en tussen mijn benen werd een kabel aangebracht die aan een stalen ring op het

dek was verankerd. Drie mannen hielden de lijn vast om te voorkomen dat ik in zee zou vallen.

Mij met armen en benen aan de kraanarm vastklampend, bewoog ik mij centimeter voor centimeter boven de kokende golven naar de beveiliging toe. De mannen die de reddingslijn vasthielden verzekerden mij, dat ze me niet zouden laten vallen – ten minste, niet zo ver.

Toen ik er was, leken de moer en bout die de beveiliging op haar plaats hielden enigszins geroest door maandenlange vaart. Het zag ernaar uit dat ik veel kracht zou moeten zetten om die te verwijderen. Dit was geen geringe opgave op die ronde, gladde kraanarm. De mannen die de reddingslijn vasthielden zetten zich schrap, omdat zij wisten dat, als ik met mijn tang kracht zette, ik mijn evenwicht zou kunnen verliezen en vallen.

Toen ik de tang op de moer had gezet, leunde ik naar voren en gaf een flinke ruk, in de verwachting dat de moer veel weerstand zou bieden. Geheel onverwacht echter gaf de moer mee, en door de kracht waarmee ik aan de tang had gesjord gleed ik van de kraanarm af. Tot ieders verbazing echter toedek ik, in plaats van in het water te vallen, één keer helemaal rond en kwam werd bovenop de kraanarm terecht, in staande houding. Door een stalen buis vast te grijpen herwon ik mijn evenwicht. De mannen die de reddingslijn vasthielden hadden zich goed schrap gezet en door voorzichtig met deze lijn te manipuleren maakten ze mijn situatie zo veilig en beschermd mogelijk.

Al snel was de kraan in werking gebracht, het vliegtuig aan boord gehesen, en had de bemanning zijn normale werkzaamheden hervat.

Enige dagen later meerden we af in een Japanse haven. Daar lag een brief van mijn moeder op me te wachten. Na de begroeting en nieuwtjes van de familie schreef ze: „We proberen ons niet al te veel zorgen te maken, Rex. We bidden elke dag voor je.”

Mijn angstaanjagende ervaring op zee had me dankbaarheid geleerd voor de kracht en ondersteuning van een reddingslijn in de handen van sterke en betrouwbare mannen. De brief van mijn moeder herinnerde mij aan de reddingslijn van de grootste zekerheid, het evangelie van Jezus Christus. Die reddingslijn wordt door God zelf vastgehouden. Als ik eraan vasthoud en ernaar leef, zal het mij tijdens mijn reis naar het eeuwige leven op mijn plaats houden.

Een paar weken geleden woonde ik de doopdienst bij van iemand die ik al jaren ken. Het was een vreugdevolle gebeurtenis. Omringd door de vrouw die al zeventenveertig jaar zijn echtgenote was, zijn kinderen en kleinkinderen, betrad deze goede man het doopvont en sloot een verbond met zijn Hemelse Vader. Hij werd lid van de kerk die hij jarenlang had ondersteund.

Vanaf het moment dat hij met zijn mormoons bruidje naar het zuiden ging om daar een gezin op te bouwen, had hij haar overtuiging en haar verlangen haar kinderen te onderwijzen gerespecteerd. Omdat er in hun kleine dorpje geen kerk was, werd hun huis de eerste plaats van samenkomst voor de weinige leden van de kerk die zijn vrouw op wist te sporen en uitnodigde met haar te vergaderen. Hun deur stond altijd open voor de zendingen, die konden rekenen op een goede maaltijd en een plaats om te slapen. (Zijn vrouw weet zich één nacht te herinneren, dat er veertien zendingen van muur tot muur in hun kleine huisje sliepen.)

Zijn getrouwe vrouw en kinderen werkten met de zendingen samen om de kerk op te bouwen en toen het ledental de capaciteit van hun huis te boven ging gaf hij financiële steun aan de bouw van kerken voor de gemeente, de wijk en uiteindelijk het ringgebouw.

Gedurende al die jaren was het evangelie een reddingslijn die deze vrouw in staat stelde haar hoop en vertrouwen in de Heer te behouden. Het is de kracht geweest die hun gezin bij elkaar heeft gehouden.

De volledige zegeningen die de Heer echter te bieden heeft waren onbereikbaar voor dit gezin, tot deze man en vader waardig en bereid was het doopverbond te sluiten en het priesterschap van God te ontvangen. Nu kan dit gezin uitzien naar de verhogende tempelverordeningen en de reddingslijn naar het eeuwige leven waar zij niet zelf voor konden zorgen.

Een woordenboek definieert *reddingslijn* als „een ondersteuning van iets dat niet in staat is op zichzelf te bestaan”.

Een reddingslijn moet verankerd zijn aan een stevig object dat bestand is tegen de druk en spanning van tegengestelde krachten en stevig op zijn plaats blijft staan.

Het priesterschap verankert de reddingslijn van het evangelie aan onze Hemel-

se Vader, net zoals elke goede reddingslijn aan een stevig object verankerd is. „Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen” (Leer en Verbonden 84:40).

Broeders, als dragers van het priesterschap hebben wij een grote en geweldige verantwoordelijkheid.

De volheid van Gods zegeningen en beloften in het leven van onze vrouw en kinderen hangt af van onze waardigheid en rechtvaardig leiderschap. President N. Eldon Tanner, sprekend tot een priesterschapsvergadering, zei:

„U kunt zich niet voorstellen wat voor een invloed de priesterschap in deze kerk op de hele wereld zou hebben als iedere man zijn priesterschap verheerlijkte. Broeders, het priesterschap, indien verheerlijkt, is een stabiliserende macht en invloed. Dit hoort het te zijn. Iedere vrouw en moeder heeft het goed recht en zelfs de verantwoordelijkheid zich tot haar echtgenoot die het priesterschap draagt te wenden om raad, leiding en kracht. En hij heeft de verantwoordelijkheid zijn priesterschap groot te maken, opdat hij deze leiding, deze geborgenheid, deze kracht die in het gezin nodig is kan geven.” (*Seek Ye First the Kingdom of God*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973, blz. 177.)

Een aantal onderzoeken, die voor het uitvoerend priesterschapscomité van de kerk zijn verricht, hebben getracht vast te stellen welke factoren uit de achtergrond van een jongeman in de kerk zijn wandel later in het leven bepalen. (Zie *Ensign* van december 1984, blz. 66-68.)

Uit deze onderzoeken zijn twee factoren naar voren gekomen die de grootste invloed

op een jongeman uitoefenen, en die bepalen of hij het verlangen heeft zedelijk rein te zijn, op zending te gaan, en in de tempel te trouwen. Deze zijn: godsdienstige activiteiten in het gezin (zoals gezinsgebed, gezinsavond en als gezin de Schriften bestuderen) en overeenstemming met de ouders over waarden en doelen voor de toekomst. Deze twee factoren bleken meer invloed uit te oefenen dan alle andere factoren samen bij het ontwikkelen van deze essentiële verlangens.

Deze bevindingen bevestigen het belang van de vader als patriarch en priester-

schapsleider van zijn gezin, die een goed voorbeeld geeft door de reddingslijn van het evangelie in zijn eigen leven werkzaam te maken en het dan zijn gezin aan te reiken. Net zoals Lehi in het Boek van Mormon in een visioen de betekenis zag van de vrucht van het evangelie van Jezus Christus en toen zijn gezin uitnodigde hiervan te nemen, zo moeten vaders van de vrucht van het evangelie nemen en deze reddingslijn hun vrouw en kinderen aanreiken. En net zoals Nephi aan zijn vader gehoorzaam was en getrouw naar voren kwam en van de vrucht van het evangelie nam en de zegeningen ervan ontving, zo moet ook iedere zoon vandaag de ijzeren roede die Nephi zag, de reddingslijn van het evangelie, stevig vastgrijpen en, net als Nephi, het rechtvaardige voorbeeld van zijn vader en priesterschapsleiders volgen.

President Tanner zei tot de jongemannen van de priesterschap: „Jongens, wij hebben een verantwoordelijkheid tegenover onze zusters.” Hij zei dat jonge vrouwen naar een drager van het priesterschap moeten kunnen kijken, en of hij nu twaalf jaar is of ouder, „zij het recht heeft van hem te verwachten een levend voorbeeld te zijn van wat het priesterschap moet zijn, dat ze zich tot hem kan wenden om kracht, raad en leiding, en zich veilig bij hem te kunnen voelen.” (*Seek Ye First the Kingdom of God*, blz. 177.)

Hij zei dat iedere vrouw moet kunnen weten dat een priesterschapsdrager alles zou doen, „zelfs het inzetten van zijn eigen leven, om haar vrouwelijkheid en haar deugd te beschermen, en het ook nooit in hem zou

opkomen haar hiervan te beroven, als hij zijn priesterschap groot maakt, en hij ook niet in de verleiding zal komen als hij denkt aan het priesterschap, dat hij draagt, en de verantwoordelijkheid die hij heeft". (*Conference Report* van april 1973, blz. 124.)

Een priesterschapsdrager functioneert min of meer als een middelaar tussen God en de mens, hij vertegenwoordigt Hem officieel in aanbidding en heilige verordeningen. Omdat hij God vertegenwoordigt kan hij zichzelf die waardigheid niet aanmeten maar moet hij door God geroepen zijn. In zekere zin behoort een drager van deze door God gedelegeerde priesterschapsmacht en autoriteit God ook toe. Hij moet heilig en rein voor Hem staan. Hij vertegenwoordigt de Heer en treedt als zijn gevolgmachtigde op bij het uitvoeren van zijn priesterschaps taken. Dergelijke rechten van het priesterschap zijn onafscheidelijk met de machten des hemels verbonden en kunnen daarom alleen op basis van persoonlijke rechtvaardigheid effectief gebruikt of toegepast worden (zie Leer en Verbonden 121:36).

Het is niet nodig dat wij onze eigen koers proberen uit te stippelen, broeders. De reddingslijn van de Heer ligt al binnen handbereik en verschaft ons leiding en kracht. Als een priesterschapsleider het programma van de Heer niet volgt, snijdt hij de reddingslijn door en ontzegt niet alleen zichzelf goddelijke leiding, maar ook hen over wie hij gesteld is.

Als rentmeesters van deze grote macht en autoriteit van het priesterschap, delen wij eeuwige verantwoordelijkheid met de Heer. Wij die het volk van de Heer zijn reddingslijn aanreiken moeten stevig in onze schoenen staan, zoals die drie zeelui op de *Bairoko*, en voorzichtig en onder gebed deze reddingslijn manipuleren zodat zij, die ervan afhankelijk zijn, in een veilige positie gehouden kunnen worden.

Het is tijdens mijn korte carrière bij de marine nog een keer gebeurd dat reddingslijnen erg belangrijk voor me bleken. Ons schip voer ten zuiden van Japan toen er een orkaan losbarstte. De zee werd zo wild dat reddingslijnen langs het dek gespannen werden en ook in alle gangen benedendeks. Drie dagen lang deed deze vliegende storm het schip stampen en rollen, waardoor je nergens veilig kon lopen zonder een reddingslijn vast te houden. Zelfs de gewone taken van het leven aan boord werden moeilijk uit te voeren zonder een reddingslijn. Alleen een dwaze of onervaren zeeman bevindt zich tijdens een storm zonder reddingslijn op het dek. Hij weet dat zelfs bij een kalme zee een reddingslijn binnen handbereik ligt.

Priesterschapsdragers, laten wij ons stevig vasthouden aan het evangelie van Jezus Christus. Laten wij ons verankeren aan de

reddingslijn van de Heer door Hem als onze Heiland te aanvaarden en anderen zijn reddingslijn aan te reiken – onze gezinnen, vrienden, en hen die wij uit hoofde van onze roeping dienen. Het is onze eeuwige reddingslijn die ons niet alleen bij een noodgeval of crisis ondersteunt, maar ons leiding en raad geeft bij de dagelijkse beslissingen en uitdagingen.

Ik besluit met een gedicht van één van mijn lievelingsdichters.

De reddingslijn
Kristen Pinegar
30 september 1985

*Eens was mijn leven
Zonder doel
Ik was verward, mijn hart belast
Tot waarheid en licht
Mijn pad beschenen
Want nu heb ik de reddingslijn vast.*

*Wanneer woelige wateren
Mij beangstigen
Of ik vragen heb over goed en kwaad
Als het verlangen zich opdringt
me te laten vallen, dan houdt
De reddingslijn mij op mijn plaats.*

*Wanneer verkeerde verlangens
Van hebzucht en roem
Mij drijven tot manieren van mensen
Ontrukt de reddingslijn
Mij deze gedachten
En vervult mij van andere wensen.*

*Als de hele wereld
op instorten staat
Als vriend en gezin verstoten
Uit de puinhoop
Stijgt zoete vertroosting –
Ik word door de reddingslijn omsloten.*

*Ik houd me vast
Het geeft me kracht
Meer dan een mens alleen heeft
Om anderen
Te zegenen en te helpen
Met liefde zoals Hij ons die geeft.*

*Het pad des levens
Voert tot ongekende vreugde
Met deze reddingslijn als leidraad –
Leidt elke stap
Tot een vredig gemoed
En koester ik die als een weldaad.*

*Deze trouwe vriend
waar veel op gebouwd wordt
Is verankerd in een onzichtbare plaats –
Ik wil graag
De bron van mijn reddingslijn leren kennen
En aanschouwen mijn Heilands gelaat.*

*Ach, als ik sterf
En mijn hele leven
Voor mijn aangezicht ligt
Zal ik zien
Hoe mijn Heilands hand
Mijn reddingslijn heeft gericht.*

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De eed en het verbond van het priesterschap

Ouderling Carlos E. Asay

President van het Eerste Quorum der Zeventig

„We worden niet de uitverkorenen Gods op het moment dat we het priesterschap ontvangen. Dergelijke eer komt niet sneller dan dat wij ons verbond in het priesterschap gedenken en hiernaar handelen.”

Van alle heilige overeenkomsten met betrekking tot het evangelie van Jezus Christus zijn er weinige, zo die er überhaupt zijn, die de eed en het verbond van het priesterschap in belangrijkheid te boven gaan. Het is zeker één van de belangrijkste overeenkomsten, want het gaat om het delen in hemelse machten en het streven van de mens naar eeuwige doelen. Niemand

van ons kan het zich veroorloven om niet op de hoogte te zijn met de voorwaarden van deze overeenkomst. Dit zou ons minder effectief kunnen doen zijn in de uitvoering van onze plicht en resulteren in het niet ontvangen van beloofde zegeningen.

Een verbond in het evangelie is een heilige overeenkomst. „God stelt naar zijn believen de voorwaarden vast, die de mens accepteert” (Bible Dictionary, LDS Ed., sv. „covenant”). De twee partijen bij een priesterschapsverbond zijn de mens en God. De mens sluit een verbond dat hij bepaalde dingen zal naleven of aan bepaalde voorwaarden zal voldoen; daartegenover belooft God dat Hij dit zal belonen.

Het verbond dat de mens sluit

1. *Ontvang het Melchizedekse priesterschap in geloof.* Wanneer het Melchizedekse priesterschap aan een man verleend wordt, wordt van hem verwacht dat hij dit in geloof *ontvangt*. Dit woord *ontvangen* wordt vaak gebruikt in de verzen van de Leer en Verbonden die de eed en het verbond van het priesterschap beschrijven:

„... allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here; ... En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader; En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk ...” (Leer en Verbonden 84:35, 37–38).

Wanneer mensen bevestigd worden als lid van de kerk, leggen zij die daartoe de autoriteit bezitten hun de handen op het hoofd en gebieden: „Ontvang de Heilige Geest.” Geldt niet hetzelfde voor het verlenen van de macht van het priesterschap? Enige jaren geleden legde mijn vader zijn handen op mijn hoofd om mij het Melchizedekse priesterschap te verlenen en, zoals het in het Oude Testament staat, „op (mij) van (zijn) heerlijkheid (te leggen) en (mij) bevelen (te geven)” (Numeri 27:18–23). Ik wist dat hij een macht bezat die hij aan mij kon verlenen; ik wist dat die macht een realiteit was; en ik wist waar die macht uiteindelijk zijn

oorsprong vond. Zodoende ontving ik het heilige priesterschap in geloof.

2. *Uw roepingen verheerlijken.* President Kimball definieert het *priesterschap* als „het middel waardoor God de mens gebruikt om zielen te redden” (Ensign van juni 1975, blz. 3). Deze definitie duidt op activiteit, niet op inactiviteit. Het impliceert dat de macht van het priesterschap ten behoeve van andere mensen gebruikt moet worden; het is geen voetenbankje of alleen maar iets om je te beroemen. Het geeft aan dat roepingen in het priesterschap *verheerlijkt* moeten worden.

De alles te boven gaande zegeningen van het priesterschap volgen niet op ordening alleen. Ons wordt het volgende geleerd:

„Tot het priesterschap geordend worden is voorwaarde voor het verkrijgen van (zegeningen), maar het garandeert ze niet. Wil een man ze daadwerkelijk verkrijgen, dan moet hij zich getrouw van de taak kwijten die hem opgelegd wordt wanneer hij het priesterschap ontvangt” (Marion G. Romney, *Conference Report* van april 1962, blz. 17).

Wat wil het zeggen om je roeping te verheerlijken? „Verheerlijken” wil zeggen „heerlijk maken, in glorie verheffen” (*Van Dale, groot woordenboek der Nederlandse taal*, blz. 3148). Iemand verheerlijkt zijn roeping door:

- met zijn plicht bekend te worden en die volledig uit te voeren (zie Leer en Verbonden 107:99–100).
- zijn beste krachten te geven op de hem toegewezen werkerterreinen.
- zijn tijd, talenten en middelen aan de Heer toe te wijden wanneer hij hiertoe oproepen wordt door onze leiders en de influisteringen van de Geest. (Zie Spencer W. Kimball, *Ensign* van maart 1985, blz. 5.)
- de waarheid te onderwijzen en er een voorbeeld van te zijn.

Jakob, de profeet uit het Boek van Mormon, getuigde: „En wij hielden ons ambt hoog voor de Here, aanvaardende de verantwoordelijkheid ... (onderwezen) het woord Gods ... met alle ijver ... (en arbeiden) met alle macht ...” (Jakob 1:19).

Ik leg in deze geïnspireerde tekst nadruk op de woorden *verantwoordelijkheid aanvaarden, het woord Gods onderwijzen en met alle macht arbeiden*. Dit zijn essentiële handelingen in verband met het uitoefenen van de macht van het priesterschap.

3. *Gehoorzaam de geboden.* In de openbaring over het priesterschap lezen wij: „En nu geef Ik u een gebod om ... ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten” (Leer en Verbonden 84:43). „Ijverig letten op” betekent naar mijn mening de geboden gehoorzamen.

Er is geen gebod of vereiste in het evangelie dat niet essentieel is. Ze hebben alle hun

plaatsen en moeten gerespecteerd worden. Niet één kan er lichtvaardig behandeld worden of als lastig terzijde geschoven worden.

Iemand die één gebod gehoorzaamt en de andere veronachtzaamt is net zo dom als de chauffeur die zich stipt aan de maximumsnelheid houdt, maar alle stopborden negeert en andere regels van het verkeer overtreedt.

Laten we ons er goed van bewust zijn dat God aan elk gebod een zegening gekoppeld heeft. Als wij aanspraak willen maken op de zegening, moeten we het gebod onderhouden. Anders, als wij het gebod veronachtzamen of overtreden, staan wij onder veroordeling en ontvangen de zegening niet (zie Deuteronomium 11:26-28). Het is een heel eenvoudige doch ernstige afspraak.

4. *Bij elk woord van God leven.* Zich richtend tot dragers van het priesterschap, zei de Heer: „Want gij moet *leven* bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat” (Leer en Verbonden 84:44; cursivering toegevoegd). Deze uitspraak onderstreept de noodzaak van gehoorzaamheid. Het geeft ook aan dat wij het woord van God moeten kennen.

Woorden des eeuwigen levens komen uit één bron: God. Ze komen tot ons door middel van de heilige Schriften en de levende profeten, en worden opnieuw bevestigd door persoonlijke openbaring door de macht van de Heilige Geest.

Wanneer we de Schriften bestuderen, zitten we aan de voeten van profeten als Abraham, Jesaja, Petrus, Paulus, Nephi, Moroni en Joseph Smith. Deze mannen ontvingen in vroeger dagen openbaringen en hebben veel wijsheid met ons te delen. Hun licht kan vergeleken worden met een licht achter ons. Dat licht helpt ons de dingen uit het verleden te begrijpen en geeft ons in enige mate zicht op de toekomst. Om meer licht te ontvangen, licht dat zich boven of voor ons bevindt, moeten we aan de voeten van de levende profeten zitten, zoals wij vanavond doen. Niemand hoeft van het pad af te raken of erop te struikelen zolang dit licht schijnt. Al wat wij moeten doen is onze blik op de profeten gericht houden, acht slaan op hun raadgevingen, en volgens hun geïnspireerde woorden leven.

Priesterschapdraggers moeten deze woorden in hun geest griffen: „Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldig Mijzelf niet . . . Mijn woord . . . zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde” (Leer en Verbonden 1:38, zie ook de verzen 11-14).

Ik heb al aangegeven dat een man die het Melchizedekse priesterschap ontvangt zich verplicht om (1) het in geloof te ontvangen, (2) zijn roeping te verheerlijken, (3) aan alle geboden te gehoorzamen, en (4) bij elk

Drie algemene autoriteiten, wier leven een verandering onderging op de oktoberconferentie: ouderling M. Russell Ballard (rechts), voorheen lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, is geroepen om de vacature op te vullen in het Quorum der Twaalf. Ouderling Carlos E. Asay (midden) is nu senior-president van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, in opvolging van ouderling J. Thomas Fyans (links), die geroepen is als president van het gebied Zuid-Amerika-Zuid.

woord Gods te leven. Deze vier verwachtingen vormen samen het verbond dat de mens aangaat in de eed en het verbond van het priesterschap.

Gods eed en beloften

Laten wij nu kijken naar Gods eed en beloften. U vraagt zich misschien af: „Als ik aan mijn voorwaarden voldoe, wat heeft God dan beloofd daar tegenover te stellen?” We zullen de volgende drie beloften nader beschouwen:

Belofte één: Wij worden geheiligd door de Geest. Let op deze woorden: „Want allen, die getrouwd zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken (Aäronische en Melchizedekse priesterschap), en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen” (Leer en Verbonden 84:33).

Bij een bepaalde gelegenheid getuigde president Hugh B. Brown dat president David O. McKay door de Geest geheiligd was ter vernieuwing van zijn lichaam. Hij voegde hieraan toe: „Sommigen onder ons zijn, wat de lichamelijke gezondheid betreft, nu beter af dan vele jaren geleden - en wij schrijven dit feit toe aan de zegening van de Heer.” (Conference Report van april 1963, blz. 90.)

Velen van ons hebben de invloed gevoeld van deze „belofte tot vernieuwing”. Als we dit niet hadden gehad zouden veel van onze opdrachten onvoltooid zijn gebleven.

Belofte twee: Wij worden gerekend onder de uitverkorenen Gods. Van hen die het heilige priesterschap ontvangen en hun verbonden getrouw blijven wordt gezegd: „Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods” (Leer en Verbonden 84:34).

Ouderling Bruce R. McConkie licht toe: „Dit zijn de leden van de kerk die er met hun gehele hart naar streven de volheid van de wet van het evangelie tijdens hun aardse proeftijd na te leven zodat zij de volheid van de beloningen van het evangelie na dit leven kunnen beërven” (Mormon Doctrine, 2nd ed., Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 217).

Heiligen worden we niet automatisch door gedoopt te worden. We worden heiligen in de ware zin van het woord, door als heiligen te leven en christelijke eigenschappen aan te kweken. Op dezelfde manier worden we niet de uitverkorenen Gods op het moment dat we het priesterschap ontvangen. Dergelijke eer komt niet sneller dan dat wij ons verbond in het priesterschap gedanken en hiernaar handelen.

Belofte drie: Al wat God heeft zal ons gegeven worden. Deze allesomvattende belofte wordt door Christus gegeven in deze woorden: „. . . Alles, wat Mijn Vader heeft, (zal) aan hem worden gegeven” (Leer en Verbonden 84:38).

Slechts enkelen onder ons kunnen, denk ik, alles begrijpen wat deze belofte inhoudt. Zelfs al weten we dat het het eeuwige leven

omvat, of verhoging, toch is het zo groots en geweldig dat het niet goed in woorden uit te drukken is. Voor mij is het voldoende te weten dat God in de hemel mijn Vader is en dat Hij mij zal zegenen met alles wat Hij te bieden heeft, als ik bewijs dat ik een getrouwe zoon ben.

Ik kan niet anders dan mijn Schepper nederig aanbidden als ik bedenken dat Hij zijn gedeelte van de overeenkomst met een eed bekrachtigd heeft (zie Hebreëen 6:13-17). Hij zal nooit zijn belofte niet nakomen, noch zal Hij eraan afdoen of het in de geringste mate wijzigen.

Misschien kan ik alles wat ik over de eed en het verbond van het priesterschap gezegd heb verduidelijken door een waar gebeurd verhaal te vertellen.

De zoon van een zeer rijk man werd op zending geroepen. Hij arriveerde in het zendingsveld en begon zijn werkzaamheden. In het begin leek alles goed te gaan, maar naarmate hij meer met afwijzingen geconfronteerd werd en het moeilijk bleek mensen te vinden en te onderwijzen, wankelde het geloof van deze jongeman.

Collega's moedigden hem aan, maar dit scheen niet te helpen. Op een gegeven mo-

ment gaf hij zijn zendingspresident te kennen dat hij zijn roeping liet voor wat het was; hij ging naar huis. De zendingspresident deed alles wat in zijn vermogen lag om de jongeman tot andere gedachten te brengen. Het hielp niets.

Toen de vader van deze beslissing hoorde, kreeg hij toestemming zijn zoon in het zendingsveld te bezoeken. Tijdens één van de vele gespannen gesprekken zei de vader: „Mijn zoon, jaren heb ik toegeleefd naar het moment dat je op zending zou gaan. Dat deed ik omdat ik van je houd en van God houd. Ik weet dat er geen belangrijker werk is dan het onderwijzen van de waarheid aan de volken van de wereld.”

Enigszins tot bezinning gekomen door zijn vaders woorden, antwoordde de zoon deemoedig: „Pa, ik had geen idee dat een zending zoveel voor u betekende.”

„Het betekent alles voor me,” zei zijn vader. Toen zei hij met enige emotie in zijn stem: „Mijn hele leven heb ik gewerkt en gespaard met één persoon in gedachten: jij. Mijn enige doel is geweest jou van een goed erfdeel te voorzien.”

„Maar pa,” onderbrak de zoon hem, „het werk is moeilijk en ik vind het niet leuk . . .”

De vader liet hem zijn zin niet afmaken. In plaats daarvan vroeg hij: „Hoe kan ik mijn bedrijf aan je toevertrouwen als je niet eens in staat bent jezelf te bewijzen door twee korte jaren de Heer te dienen?”

Er viel een pijnlijke stilte terwijl de zoon de vraag van zijn vader overdacht en zijn bezorgde gelaat bestudeerde.

Toen, met weloverwogen woorden, beloofde de vader: „Mijn zoon, mijn enige erfgenaam, als je in deze roeping getrouw bent en je in alle opzichten waardig toont, is al wat ik heb eens van jou.”

Merkbaar geraakt door deze oprechte smeekbeden, stond de zoon op, omhelsde zijn vader, en snikte: „Ik blijf.”

Hij bleef inderdaad in het zendingsveld; vanaf die dag vervulde hij getrouw zijn roeping. En, toen de tijd daar was, ontving hij van zijn vader het beloofde erfdeel, zelfs alles wat zijn vader had.

Broeders, wij zijn de zonen van God. Hij heeft ons zijn macht gegeven, en ons allen op zending geroepen naar een plaats die de sterfelijkheid heet. Onze zendingen betekenen heel veel voor Hem, en ze moeten alles voor ons betekenen. Tijdens dit aardse leven moeten wij ons waardig tonen van zijn liefde en het erfdeel dat Hij ons aangeboden heeft.

Wat is dat erfdeel? Het is al wat Hij heeft, zelfs het eeuwige leven. Deze gezegende en beloofde gave zal alleen dan de onze zijn als wij de verbonden nakomen, in het bijzonder het verbond van het priesterschap, en tot het einde toe volhardend.

Ik bid dat wij dat zullen doen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Aan u verleen ik het priesterschap van Aäron”

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

*„Raad aan de jonge Aäronische priesterschapsdragers van de kerk:
‘Het priesterschap dat je draagt is een bijzondere gave, het is door de
Heer zelf gegeven. Gebruik het, verheerlijk het, leef zodanig dat je het
waardig bent.’”*

Ik heb een jongeman uitgenodigd om mij vanavond met mijn presentatie te helpen. Ik wil u graag mijn oudste kleinzoon voorstellen, Terry Haws.

Terry, hoe oud ben je?

Terry: Twaalf.

Welke bijzondere gebeurtenis heb je dit jaar meegemaakt?

Terry: Ik heb het Aäronische priesterschap ontvangen en ben tot diaken geordend.

Terry, ik wil je nogmaals feliciteren met de voorbereidingen die jij in je leven getroffen hebt om waardig te zijn deze grote gave te ontvangen. Toen ik bij die bijzondere gelegenheid in de kring stond en naar de zegen luisterde die je van je vader ontving toen hij je het Aäronische priesterschap verleende en je tot diaken ordende, was ik onder de indruk van het bijzondere voorrecht dat dit in je jonge leven is.

Ik had als grootvader graag even een gesprekje met je willen hebben meteen na de dienst, maar helaas moest ik het vliegtuig zien te halen. Dus maak ik nu van deze gelegenheid gebruik om even met elkaar te praten. Laten we dat ten aanschouwe van ieder-

een doen voor het geval ons onderwerp ook nuttig is voor andere jonge dragers van het Aäronische priesterschap. Goed?

Terry: Goed.

Terry, ik ben nou niet bepaald gelukkig met de wereldse omstandigheden waar jij en andere jongemannen in opgroeien. Hoewel wij die ouder zijn de leeftijd en positie hadden om de wereld te beïnvloeden, geloof ik dat we jullie flink tekort gedaan hebben in hoe wij de wereld hebben toegestaan zich te ontwikkelen. Dit plaatst jullie in een positie waarin jullie omgaan met velen die niet zijn grootgebracht met een begrip van of respect voor traditionele waarden. Daarom worden invloeden vanuit jullie omgeving steeds nadrukkelijker en zwaarder.

Wij hebben radio's in huis gehaald, platenspelers en televisietoestellen. Terwijl ze alle voor goede ontspanning kunnen zorgen, is veel van wat voor ons kijk- en luisterplezier is gemaakt niet van het kaliber dat jongemannen inspireert en aanmoedigt. Het is zelfs zo dat veel van wat geproduceerd wordt laag-bij-de-gronds is. Het indrukken van een knop heeft potentieel de kracht je onderscheidingsvermogen van goed en kwaad te vernietigen.

Sommige atleten van tegenwoordig, die het idool van veel jongemannen zijn, hebben zich verlaagd producten aan te prijzen die je lichaam slechts vernietigen. Onlangs is een aantal van deze gevierde atleten berecht voor het overtreden van de wet met betrekking tot de distributie en het gebruik van verdovende middelen.

Toch, Terry, is er nog steeds een plaats waar je helden met de juiste normen kunt vinden, normen die, indien nageleefd, je de grootst mogelijke vreugde in het leven zullen brengen. Deze helden worden natuurlijk in de verhalen in de heilige Schriften gevonden. Ze geven gebeurtenissen weer die door de profeten vanouds neergeschreven zijn, en op elke tijd toepasbaar gemaakt kunnen worden. De beginselen die zij aan de wereld

verkondigen zijn goed en waar en zullen nooit veranderen.

Er is een leuke manier om de Schriften te lezen om ze levendiger te maken. Lees ze alsof de gebeurtenissen nu plaatsvonden. De grote lessen van de profeten vanouds kunnen toepasselijk gemaakt worden op actuele gebeurtenissen in deze moderne tijd. Ik zal je een voorbeeld geven van wat ik bedoel.

Eén van de helden waar ik altijd graag over lees is Daniël in het Oude Testament. In zijn tijd was Israël niet trouw in het onderhouden van de geboden van de Heer. Daardoor verloor zij haar macht en was ze niet in staat zich tegen haar vijanden te verdedigen. Strategisch gezien bevond ze zich in een benarde situatie. De machtige naties Egypte en Syrië sloten haar aan het noorden en zuiden in. In plaats van op hun eigen grondgebied slag te leveren vielen deze twee landen bij toerbeurt Israël binnen en gebruikten haar als gevechtsterrein.

Onder deze omstandigheden werd Daniël geboren. Toen hij nog klein was werd Nebukadnessar, koning van Babylon, Israël binnen. Als onderdeel van zijn verovering ging hij de heilige tempel binnen en nam de heilige vaten als zegetekens mee terug. Toen, om zijn rijk nog sterker te maken, nam hij alle intelligente en veelbelovende Israëlitische jongemannen mee. Zoals de Schriften zeggen nam de koning „knapen zonder enig gebrek, schoon van uiterlijk, ervaren in allerlei wijsheid, in het bezit van kennis, met inzicht in wetenschap, geschikt om dienst te doen in het paleis des konings, en hen te onderwijzen in de geschriften en de taal der Chaldeëen” gevangen (Daniël 1:4). Daniël was één van de gevangenen die als slaaf van Nebukadnessar naar het paleis gebracht werd, om in de wegen van de koning te worden getraind, zodat hij hem en zijn kennis zou kunnen gebruiken om zijn rijk sterker te maken.

Niet lang nadat Daniël uit Jeruzalem was weggevoerd werd hij op de proef gesteld. De jongemannen van Israël hadden een dagelijkse hoeveelheid voedsel toegewezen gekregen, dat bestond uit vlees en wijn.

Door de opvoeding die hij had genoten wist Daniël in zijn hart dat het voedsel en de wijn van de koning niet goed voor hem zouden zijn. Hij wist dat het zijn lichaam zou verontreinigen. Dus ging hij naar de overste der hovelingen die over hen gesteld was en pleitte met hem dat hij het vlees en de wijn van de koning niet zou hoeven te drinken.

De overste der hovelingen was zeer verbaasd over zijn verzoek. Hij durfde Daniël geen toestemming te geven iets anders te eten dan wat de koning had voorgescreven. Hij was bang voor zijn positie, of misschien voor zijn leven, als de koning er achter zou komen. Daniël besefte dit, maar hem waren de juiste beginselen bijgebracht. Hij

maakte de volgende afspraak met de overste der hovelingen: slechts tien dagen zou hij het voedsel eten waarvan hij geleerd had dat het goed voor hem was. Als zijn gelaatskleur en voorkomen na tien dagen niet beter en gezonder waren dan van de rest, zou hij het vlees eten en de wijn drinken die de koning had voorgeschreven.

Natuurlijk, omdat Daniël de raadgevingen van de Heer volgde, was hij na tien dagen de sterkste van de mannen die voor de koning werden geleid (zie Daniël 1).

Terry, je zal in je leven vaak op de proef gesteld worden en verleid om dingen te gebruiken waarvan je geleerd hebt dat ze niet goed voor je lichaam zijn. Misschien wordt je bespot en uitgelachen als je ze niet gebruikt. Maar net zoals Daniël vanouds kracht ontving door de geboden van de Heer te gehoorzamen, zul jij ook op dezelfde manier gezegend worden.

De wetten van de Heer zijn eeuwig. Als wij ze naleven zullen wij zeker zijn zegeningen ontvangen. Hij heeft ons beloofd dat wij gezondheid zullen ontvangen, . . . wijsheid en grote schatten . . . dat wij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden (Leer en Verbonden 89:18-20). Daniël legde deze eerste test met goed gevolg af en werd door de Heer gezegend.

Na de opleidingstijd van drie jaar werden deze jongemannen voor de koning geleid om gecoördineerd te worden. Daniël had zijn tijd niet verspild en had ijverig gestudeerd. Door zijn inspanningen was hij gezegend met „kennis en verstand van allerlei geschriften en wijsheid” (Daniël 1:17). Hij was nu klaar voor de test die de koning hem zou geven.

De koning merkte dat Daniël ver boven de rest uitstak. In antwoord op de vragen van de koning bleek hij het tienvoudige aan kennis en inzicht te bezitten van alle wijzen van de koning.

Terry, jij bent met een scherp verstand gezegend. Soms zal je in de verleiding komen niet zo hard te leren als je wel zou kunnen, omdat je het idee hebt dat het niet nodig is. Ongetwijfeld zullen de omstandigheden in je scholen niet altijd optimaal zijn, maar toch heb je de macht in je om te groeien en wijsheid en inzicht op te doen. Als je ijverig bent kun je veel bereiken!

Zoek wijsheid uit de beste boeken. Stel hoge eisen aan je scherpe verstand door ijverig te studeren. De Heer heeft beloofd dat wat je hier leert bij de opstanding met je zal verrijzen en voor je eeuwig welzijn zal dienen. Bereid je voor op dit leven en het leven hierna.

Daniël legde zijn tweede proef met goed gevolg af. De derde uitdaging waar Daniël mee geconfronteerd werd was het gevolg van een bestuurlijke wijziging. Nebukadnessar stierf en een nieuwe koning besteeft de troon. Deze koning kon zijn rijkdom en

macht niet aan. Nadat hij tot koning was gekroond, organiseerde hij een groot feest en nodigde de staatshoofden van de omliggende landen uit. Het was een zeer werelds gebeuren met veel drank, dansende vrouwen, machtig voedsel en meer wereldse geuechten.

In zijn dronken toestand liet de koning de

heilige vaten halen die door Nebukadnessar uit de tempel waren meegenomen. Hij ontwijdde deze vaten door er wijn uit te drinken. Zijn handelingen mishaagden God dusdanig dat Hij enige woorden op de muur schreef met zijn vinger. Dit bangstigde de koning, en hij beefde zo erg dat zijn knieën knikten in het bijzijn van al zijn hoge gasten.

Leden van het Quorum der Twaalf zingen in de priesterschapsvergadering van de conferentie. Van links naar rechts: ouderling Boyd K. Packer, ouderling Marvin J. Ashton, ouderling L. Tom Perry met zijn oudste kleinzoon, Terry Haws, en ouderling James E. Faust.

Toen niemand van de aanwezigen de tekens op de muur kon ontcijferen, lieten ze Daniël komen die, door de macht van de Heer, het geschrevene kon uitleggen. Daniël informeerde de koning hoezeer hij God had mishaagd (zie Daniël 5).

Dit verhaal vind ik altijd interessant omdat Daniël erbij gehaald moest worden. Hoewel hij één van de meest vooraanstaande wijze mannen was, bleef hij bij dergelijke gebeurtenissen weg. Hij stond zichzelf niet toe zich in dergelijke slechte en wereldse situaties te bevinden. Hij had zijn derde proef doorstaan – hij had zich afgezonderd van de slechte omgeving die zijn geest alleen maar met kwade gedachten en handelingen kon vervullen.

Terry, wees net zo sterk als Daniël en schep afstand tussen jezelf en de slechte praktijken en gelegenheden van de wereld. Zorg dat je uit de buurt blijft van de verkeerde boeken, platen en andere lectuur, zodat je niet in de verleiding komt er ook maar één blik op te werpen. Dergelijk leesmateriaal vergiftigen en vernietigen je geest, net zo zeker als drank en verdovende middelen je lichaam vergiftigen en vernietigen.

Heb de moed om de televisie bij ongepaste programma's uit te zetten, blijf uit de buurt van films en videobanden die je geest met slechte gedachten en geweld vervullen. Denk aan de tekst waarin staat: „want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij” (Spreuken 23:7).

De vierde uitdaging waar Daniël mee geconfronteerd werd was veel, veel belangrijker voor hem dan zelfs zijn leven. De koning had 120 stadhouders geselecteerd om zijn hele koninkrijk te regeren. Boven deze stadhouders plaatste hij drie rijksbestuurders om hen te leiden. Daniël werd als rijksbestuurder gekozen. Je ziet, hij hoefde zich niet te mengen in hun losbandig en onrechtvaardig bestaan om als iemand van grote betekenis erkend en aangezocht te worden.

De overige stadhouders en rijksbestuurders waren jaloers op de macht die Daniël gegeven was, en zij zochten naar manieren om hem in diskrediet te brengen. De Schriften geven aan hoe gefrustreerd ze waren, want hij bleek in alles getrouw te zijn en foutloos te werk te gaan. Toen zij hem niet op fouten konden betrappen moesten ze iets anders verzinnen. Ze hadden gemerkt dat Daniël drie keer per dag zich terugtrok om te bidden en zijn God te danken. De enige valstrik die zij konden bedenken om Daniël te betrappen was een wet tegen gebed te maken, hem op die manier aan hun wetten onderwerpend. Ze slaagden erin een koninklijk bevel uit te laten vaardigen dat niemand een verzoek tot iemand mocht richten, behalve aan de koning, en dit dertig dagen lang. De koning ondertekende het bevel, waardoor het een wet werd, en allen die de-

ze wet overtraden zouden in de leeuwekuil gegoooid worden.

Daniël's geloof in de levende God was sterk en onwankelbaar. Hij staakte zijn gebeden niet, en werd al snel ontdekt en voor de koning gebracht. De koning moest zich aan de wet houden, en hoewel het hem zeer bedroefde, moest hij Daniël in de leeuwekuil laten werpen.

Nadat dit gebeurd was, werd de koning zo gekweld dat hij de hele nacht niet kon slapen. 's Ochtends haastte hij zich naar de leeuwekuil om te zien of Daniël's God hem beschermd had tegen de leeuwen. Zijn vreugde was zeer groot toen hij zag dat Daniël door de Heer beschermd en ongedeerd was. De koning was vervuld van ontzag en verklaarde dat de God van Daniël de levende God was die in eeuwigheid blijft (zie Daniël 6).

Terry, dit verhaal van Daniël leert ons welke grote zegeningen zijn weggelegd voor hen die de Heer vertrouwen, zelfs het beschermen van hun leven.

Deze verhalen uit de Schriften raken nooit uit de tijd. Ze blijven hun waarde behouden, of je ze nu leest als diaken, leraar, priester, zending, huisonderwijzer, quorumpresident ouderlingen, of welke taak de Heer je ook geeft. Ze leren je geloof te hebben, liefde voor je naaste en vertrouwen in de Heer.

Bouw je leven op een fundament van waarheid en gerechtigheid. Het is het enige fundament dat de druk van dit leven zal

weerstaan en eeuwig duurt. Het priesterschap dat je draagt is een bijzondere gave, het is door de Heer zelf gegeven. Gebruik het, verheerlijk het, leef zodanig dat je het waardig bent. Ik wil je laten weten dat ik een direct getuigenis van de macht ervan heb. Het heeft mijn leven op vele manieren gezegend.

Wij houden van je, en vragen de Heer je steeds te zegenen. Ik getuig van zijn werk in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zaak van de Heer

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Wij werken allen voor deze zaak, ieder met een bepaalde verantwoordelijkheid om het te laten slagen. Wij hebben geen critici nodig die langs de zijlijn staan. Wij hebben mensen met geloof en capaciteiten nodig, die van de Heer houden en werken om zijn oogmerken te bereiken.”

Broeders, ik stel deze vergadering en alle woorden die gesproken zijn zeer op prijs. Ik bid dat de Geest des Heren mij zal leiden bij wat ik ter afsluiting nog te zeggen heb.

Niettegenstaande ons herhaald verzoek aan de leden van de kerk om zich met vragen en problemen tot hun bisschop en ringpresident

dent te wenden, ontvangt het Eerste Presidium nog steeds een enorme hoeveelheid post. Veel van deze brieven zijn geladen met verdriet. Ze schetsen een beeld van persoonlijke tragedies, van gezinnen in moeilijkheden, van gezinnen en harten die gebroken zijn. Soms word ik haast overweldigd door de grote lasten die veel mensen meedragen. Sommigen stellen vragen over de kerk en haar functioneren; anderen stellen vragen over beleid en leerstellingen.

In plaats van vanavond op de gewone wijze tot u te spreken, dacht ik dat ik een interview met mezelf zou kunnen houden, gebaseerd op enige vragen die we, ook vanuit de media, krijgen. Ik zal de vraag stellen en, voor zover de tijd het toelaat, proberen antwoord te geven.

1. Hoe gaat het met president Kimball?

Deze vraag wordt altijd gesteld, waar we ook komen, vooral door leden van de kerk met een diepe genegenheid voor deze opmerkelijke man. Ik zal eerlijk antwoorden. President Kimball is niet erg sterk. Hij gaat gebukt onder de gebreken van de ouderdom. Hij is nu negentig jaar. Tijdens zijn leven heeft hij vaak ernstige ziekten moeten doormaken. Deze tegenslagen eisen hun tol. Hij is gespaard door de macht van de Heer, daar ben ik zeker van.

Wat is hij een geweldige en groot leider geweest. Hij is het toonbeeld geweest van vriendelijkheid en verdraagzaamheid. Hij heeft hen die in nood zaten de helpende hand toegestoken. Tegelijkertijd is hij onwrikbaar geweest in zijn trouw aan de Heer en in zijn vastbeslotenheid het werk van de kerk te doen voortgaan naarmate dat werk door openbaring tot ons kwam. In de tijd dat hij president is geweest, heeft het werk zich op velerlei terreinen en in veel aspecten enorm uitgebreid. Hij heeft de hele kerk tot een hogere mate van activiteit aangezet door zijn oproep om onze pas te vergroten.

Nu is zijn vitaliteit merkbaar minder geworden. Maar hij staat elke morgen op en

kleedt zich aan. Hij vergadert met ons, en wij vergaderen met hem. Zijn aanwezigheid is altijd inspirerend. Hij is de president van de kerk, de profeet van de Heer. Hoewel hij niet in staat is zich van veel taken die het presidentschap met zich meebrengt te kwijten, raadplegen we hem inzake alle belangrijke beslissingen, en geen enkele hiervan wordt afgehandeld zonder zijn medeweten en goedkeuring. Ik verzeker u dat het presidium zich wel degelijk met de actuele aangelegenheden bezighoudt. Moge de Heer onze lieve profeet zegenen.

2. Hoe gaat het met de kerk?

De kerk is gezond. Zij is robuust en sterk en wordt steeds sterker. De cijfers die we gebruiken om een indruk van haar vitaliteit te krijgen wijzen alle op vooruitgang. In veel wijken en ringen is de opkomst in de avondmaalsvergadering nu zeventig en zelfs tachtig procent. Zo iets was ondenkbaar toen ik nog jong was, of zelfs toen ik dertig jaar geleden ringpresident was. We hebben nu meer jongemannen en jonge vrouwen op zending. Het aantal kerkgebouwen neemt momenteel sterker toe dan ooit tevoren in de geschiedenis van de kerk, om tegemoet te komen aan de behoeften van een immer stijgend ledental en hun toegenomen activiteit. U zal het misschien interessant vinden te weten dat we op dit moment 10.035 wijken en 1.558 ringen in de kerk hebben.

Ik spreek op optimistische toon, maar dat wil niet zeggen dat we zijn waar we moeten zijn. Er is nog veel ruimte voor verbetering, en wij moeten er nog harder aan trekken om deze verbetering te verwezenlijken. Dit werk betreft de eeuwige vooruitgang van de kinderen van onze Vader, en er is geen belangrijker werk op aarde.

Ik ben blij te kunnen zeggen, mijn broeders, dat er harmonie en volledige eenheid heerst onder de algemene autoriteiten en onder leiders van de kerk over de hele wereld waar deze georganiseerd is.

3. Is de kerk werkelijk zo rijk, zoals sommigen beweren?

De kerk is zeker niet onbemiddeld, iets waar we erg dankbaar voor zijn. Deze middelen worden voornamelijk vertegenwoordigd door gebouwen in meer dan tachtig landen. Het betreft hier wijk- en ringgebouwen, scholen, seminaries en instituten. Het betreft welzijnszorgprojecten, zendingshuizen en opleidingsinstituten voor zendelingen. Het betreft genealogische faciliteiten. En het betreft tempels, waarvan het aantal de laatste tijd sterker is toegenomen dan ooit. Maar hierbij moet niet uit het oog verloren worden dat deze middelen geld kosten en geen geld opleveren. De bouw en het on-

derhoud ervan zijn duur. Ze leveren geen financiële rijkdom op, maar ze dragen bij tot de vorming en versterking van heiligen der laatste dagen. Ze zijn een middel om een doel te bereiken. Het zijn materiële voorzieningen om de programma's van de kerk te kunnen laten functioneren en ons te helpen bij onze grote verantwoordelijkheid om de wereld het evangelie te onderwijzen, om geloof en activiteit onder de leden op te bouwen, en het dwingend bevel van de Heer betreffende de verlossing van de doden ten uitvoer te brengen.

Een aantal van onze ondernemingen draait met winst, maar de inkomsten hieruit zouden de kerk slechts zeer korte tijd draaiende houden. Tiende is de financiële wet van de Heer. Deze financiële wet is enig in zijn soort. Het is een beginsel met een belofte door de Heer zelf gegeven om zijn kinderen te zegenen.

Uiteindelijk is de enige echte rijkdom van de kerk het geloof van haar leden.

4. Waarom is de kerk überhaupt bij commerciële ondernemingen betrokken?

De zakelijke betrokkenheid van de kerk bij enkele ondernemingen is in veel gevallen historisch gegroeid en stamt uit de tijd van de pioniers, die geïsoleerd leefden in de valleien van West-Amerika. Er was bijvoorbeeld in die tijd een krant nodig om de mensen op de hoogte te houden van gebeurtenissen, hier en in het buitenland. Het gevolg was de *Deseret News*, die nu 135 jaar bestaat. In de jaren twintig moedigde men van overheidswege kranten aan radiostations te beginnen. Het omroepwezen stond toen nog in haar kinderschoenen. Eén zo'n radiostation is toen door *Deseret News* hier in Salt Lake City begonnen. Daaruit zijn, door een natuurlijk ontwikkelingsproces, aandelen in een aantal omroepstations ontstaan.

Zoals u allen zult inzien behoren het vermogen om te communiceren en de voorzieningen hiertoe nog altijd tot onze grootste behoeften. Het bezit van bijvoorbeeld de krant en de omroepstations, hoewel deze commercieel onafhankelijk draaien, helpt ons bij onze verantwoordelijkheid onze boodschap en ons standpunt naar voren te brengen.

De kerk was één van de eersten hier die zich met de suikerindustrie bezighield, om onze boeren te helpen die geld nodig hadden. Eén van onze tegenwoordige eigendommen is daaruit ontstaan.

Een prachtig hotel werd 75 jaar geleden naast het Temple Square gebouwd om bezoekers van deze stad van een comfortabel onderdak te voorzien.

Handelsbelangen zijn voortgekomen uit de coöperatieve beweging onder ons volk ten tijde van de pioniers. De kerk heeft een

aantal onroerende goederen in bezit, vooral in de buurt van Temple Square, om de schoonheid en ongeschondenheid van de binnenstad te bewaren. Al deze commerciële ondernemingen voldoen aan hun belastingplicht.

Ik herhaal: de gezamenlijke inkomsten uit al deze activiteiten zijn relatief gezien beperkt en zouden de kerk slechts een zeer korte tijd draaiende houden. Te uwer informatie zou ik nog willen zeggen, dat de vergoeding die algemene autoriteiten ontvangen, die vergeleken bij de salarissen in het bedrijfsleven zeer bescheiden is, uit deze inkomsten gefinancierd wordt en niet uit de tiendeopbrengst.

5. Waarom wordt er zoveel ophef gemaakt over de faculteit van de BYU die nu in Jeruzalem gebouwd wordt?

Ik zie niet in waarom er ophef over gemaakt zou moeten worden. Men is bezorgd dat het gebruikt zal worden om de joodse mensen te bekeren. Officials van de universiteit hebben de verzekering gegeven dat dit niet het geval zal zijn. Aan alle wettelijke eisen is voldaan, ook de voorgescreven algemene bekendmaking in de kranten van Jeruzalem voordat de regering de bouwvergunningen afgaf. Deze faculteit is een voorziening voor een programma dat al jaren als zodanig functioneert. Het is bedoeld om tegemoet te komen aan de behoeften van studenten die, in een wetenschappelijke atmosfeer, meer kunnen leren over de geschiedenis, de cultuur, de volken en de inwoners van Israël en het Midden-Oosten. De ervaring heeft ons geleerd dat zij die aan dit programma hebben deelgenomen meer waardering hebben voor de invloeden en mensen waarmee zij in contact zijn gekomen. Officials van de BYU hebben van joodse kant en van mensen van andere geloofsrichtingen steunbetuigingen voor dit project ontvangen. Ik heb het volste vertrouwen dat op de lange duur deze faculteit zowel het volk van Israël als de academische belangen van de BYU en haar studenten ten goede zal komen.

6. Hoe zit het met enkele onrustbarende problemen die onze samenleving teisteren, zoals kindermishandeling?

Zoals u weet hebben wij onlangs een boekje uitgegeven over kindermishandeling. Wij veraschuwden deze verschrikkelijke tendens die in de wereld steeds meer de kop opsteekt. Het is natuurlijk geen nieuw probleem. Het speelt al generaties lang. Het is ernstig, en zo bezien wij het ook. Seksuele mishandeling van kinderen door de vader, of iemand anders, is altijd al een reden voor excommunicatie geweest. Geen enkele man

die het priesterschap van God draagt kan ongestraft zijn vrouw of kind mishandelen. Dergelijke activiteiten ontzeggen hem direct het recht op het priesterschap en lidmaatschap van de kerk.

Ik ben blij dat men zich steeds meer bewust is van het sluipende kwaad. Het uitbuiten van kinderen, of het mishandelen van een echtgenote om sadistische verlangens te bevredigen zijn zonden van het ergste soort.

7. Hoe zit het met vaders die weigeren bij te dragen aan het onderhoud van hun kinderen?

Iedere man die de verantwoordelijkheid voor zijn kinderen te zorgen veronachtzaamt brengt zijn lidmaatschap van de kerk in gevaar en in het bijzonder zijn waardigheid voor een tempelaanbeveling. Paulus schreef aan Timoteüs: „Doch zo iemand de zijnen en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige” (1 Timoteüs 5:8, SV).

Er kunnen soms bijzondere omstandigheden zijn, maar die blijven uitzonderlijk. Wij gaan van het standpunt uit dat in het geval van een man die geëxcommuniceerd is wegens wangedrag en het verlangen heeft weer lid van de kerk te worden en zijn vroegere zegeningen te ontvangen, deze blijkt moet geven van oprechte bekering door aan te tonen dat hij, in het verleden en ook nu, al zijn door de wet en onze godsdienst voorgeschreven verplichtingen jegens zijn gezin nakomt.

De verantwoordelijkheid van het ouderschap is sinds het begin van de kerk door de Heer duidelijk gemaakt en door onze leiders onderstreept.

8. Steeds meer zien we dat in de Verenigde Staten en andere landen staatsloterijen worden gehouden. Wat is het standpunt van de kerk in deze?

Ik heb zo mijn eigen ideeën over loterijen. Ik heb mij laten vertellen dat in de Verenigde Staten 22 staten nu een staatsloterij hebben. Bij het congres zijn voorstellen ingediend voor een loterij van de gezamenlijke staten.

Er bestaat geen twijfel over de morele uitwerking van deze praktijk. Een loterij is een vorm van gokken, ongeacht het loffelijke doel dat er misschien aan verbonden wordt.

De loterijkoores bereikte laatst een hoogtepunt toen de staat New York aankondigde dat 41 miljoen dollar verdeeld zou worden onder de drie winnende nummers. Mensen stonden in de rij om loten te kopen. Een winnend lot stond op naam van 21 fabrieksarbeiders, er waren 778 tweede-prijswinnaars en 113.000 mensen wonnen een symbolisch bedrag. Dat klinkt misschien allemaal lang niet gek.

Maar er waren ook nog eens 35.998.956 verliezers, die allemaal betaald hadden voor een kans om te winnen. De kans om de eerste prijs te winnen was 1 op 6,1 miljoen.

De kwestie van loterijen is een morele kwestie. Dat de regering nu voorstaat wat het eens verbod, is een trieste afspiegeling van het morele verval van de politiek en de inwoners van dit land.

President Brigham Young waarschuwde tegen het gokken. President Lorenzo Snow waarschuwde ertegen. President Joseph F. Smith waarschuwde er in wel zeer duidelijke bewoordingen tegen; in 1925 zeiden president Heber J. Grant en zijn raadgevers: „De kerk is altijd tegen elke vorm van gokken geweest, en zal dit ook blijven” (*Improvement Era* van september 1926, blz. 1100).

Sommigen willen loterijen gebruiken om de belasting te verlagen. Dat is een politieke kwestie. Maar belasting dat een ander naamkaartje krijgt is nog steeds belasting, alleen in dit geval komt de last meestal terecht op de schouders van de armen die het zich het minst kunnen permitteren. Een redactioneel artikel in *USA Today* bracht het als volgt onder woorden: „Loterijen zijn niet pijnloos – de overgrote meerderheid van de deelnemers verliest. Het ontnemt de armen brood en geld. En het is weer een verleiding voor die dwangmatige gokkers die carrière en gezin door hun verslaving op de klippen laten lopen” (*USA Today*, 26 augustus 1985). In deze context wordt het een morele kwestie.

9. Hoe zit het met de bewapeningswedloop, vooral wat betreft kernwapens?

Ook dit stelt onze beschaving in een triest daglicht, gezien het feit dat de wereldvrede in stand wordt gehouden door wederzijdse

dreiging. Niemand met kennis van zaken kan eraan twijfelen dat een overhaaste beslissing tot de uitroeiing van het menselijk ras kan leiden. Het is te hopen dat vertegenwoordigers van de grote machten zullen blijven overleggen en met een oprecht verlangen naar wegen zoeken om het vreselijke lot dat de wereld boven het hoofd hangt af te wenden.

Om een catastrofe te voorkomen moet, naar mijn mening onder alle mannen en vrouwen van alle landen, een sterk en dwingend verlangen aangekweekt worden naar vrede. Laten wij, die volgelingen van de Vredevoet zijn, in groot geloof bidden, in zijn naam, dat de wereld een alles vernietigende catastrofe door een ongelukkige samenloop van omstandigheden bespaard mag blijven.

10. Hoe zit het met hen die de laatste tijd zo nadrukkelijk kritiek leveren op de kerk?

Die mensen zijn er. Ze zijn er altijd geweest. Ze doen tegenwoordig niet zoveel stof opwaaien als in het verleden wel gebeurd is. Hoe luidruchtig ze ook zijn, ze vormen niet echt een bedreiging. Mensen vragen weleens of wij bang zijn voor onderzoek van ons verleden. Mijn antwoord hierop is nee, natuurlijk niet, zolang dit weloverwogen en met oprechtheid gedaan wordt, zoals door enige wetenschappers binnen en buiten de kerk.

Niemand kan ons echter verplichten tien-degels aan te wenden om faciliteiten en middelen beschikbaar te stellen aan hen die bewezen hebben de kerk aan te willen vallen en haar zending te ondermijnen. Die middelen zijn heilig. Ze zijn door de getrouwen toegewijd aan het werk van de Heer, en daar worden ze ook voor gebruikt.

Onze verantwoordelijkheid is de volken der wereld het evangelie te onderwijzen, te getuigen van de werkelijkheid van God, onze Eeuwige Vader, de goddelijkheid van Jezus Christus te verkondigen, te getuigen dat hun werk in deze bedeling hersteld is om hun eeuwige doeleinden te bereiken, en om dat werk volgens hun bevel ten uitvoer te brengen. Dit zal onze tijd opeisen, onze energie, en de middelen die tot onze beschikking staan.

Wanneer wij voor God staan om verantwoording af te leggen voor ons werk, denk ik niet dat iemand van ons geprezen zal worden voor het zoeken naar een klein stukje geschiedenis dat, uit zijn context gehaald, de integriteit van dit werk in een kwaad daglicht stelt. Ik geloof eerder dat wij gedeeld zullen worden naar wat wij gedaan hebben om het koninkrijk op te bouwen, om hen die bereid zijn te luisteren tot een begrip van de eeuwige waarheden van het evangelie, om voor de armen en behoef-

tigen te zorgen, en om van deze wereld een betere plaats te maken door onze aanwezigheid.

Dan nu de laatste vraag.

11. Hoe zit het met de geestelijke kracht van onze leden?

Ik ben in de gelegenheid met ze te spreken. Ik heb er de laatste maanden tienduizenden ontmoet toen wij op verschillende plaatsen van de wereld tempels inwijdden. Er is veel geloof. De overtuiging is sterk. Getuigenissen leven. Er is macht en een groot reservoir van geestelijke vermogens. Dit zijn heiligen der laatste dagen in de ware zin des woords. Zij bidden. Zij brengen hun gezin in de lering en vermaning van de Heer groot. Zij werken in zijn dienst, geven royaal van hun tijd en middelen. Zij steken hun medemens de hand toe, onzelfzuchtig en vaak met gevaar voor hun eigen welzijn. Zij werken in de tempels zonder dank te verwachten van hen voor wie zij werken.

Ik dank God voor de heiligen der laatste dagen, u, mijn broeders, uw vrouw, uw kinderen, de mensen waar u mee omgaat. Wij houden van u. Wij bidden voor u en hopen dat u voor ons wilt bidden. Wij werken allen voor deze zaak, ieder met een bepaalde verantwoordelijkheid om het te laten slagen. Wij hebben geen critici nodig die langs de zijlijn staan. Wij hebben mensen met geloof en capaciteiten nodig, die van de Heer houden en werken om zijn oogmerken te bereiken. God zegene u allen, ook jullie jongens die naar volwassenheid toegroeien en op wier schouders eens de last van dit koninkrijk zal rusten. Leef in overeenstemming met die in het verschiert liggende verantwoordelijkheid. Bereid je erop voor.

Ik geef u mijn getuigenis. Dit is het werk van de Almachtige. Dit is het werk van zijn geliefde Zoon. Dit is het werk van verlossing, van eeuwige zegeningen voor allen die het accepteren. Dat onze Vader ons moge helpen om getrouw en standvastig te zijn, vraag ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verheug u in dit grootse tijdperk van tempelbouw

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Wij leven in één van de belangrijkste tijden in de geschiedenis van de kerk en van Gods werk onder zijn volk. Wat betreft het bouwen van tempels leven wij in het geweldigste tijdperk waarover ooit is getuigd.”

Geliefde broeders en zusters, ik ben oneindig dankbaar voor de steun die ik ontvang dank zij het geloof en de gebeden van de heiligen der laatste dagen. In deze functie voor u te mogen staan, is een uitermate ernstige en heilige verantwoordelijkheid. Ik beweer niet in het bezit te zijn van bijzondere gaven, en hopelijk beseft u ook dat ik niet uit eigen keus hier sta. Ik heb deze verantwoordelijkheid niet gezocht; ze is mij gegeven door de profeet des Heren. Het is een verantwoordelijkheid waaraan ik mij niet kan onttrekken.

Ik word gedreven door twee voornemens. Het eerste is om de Heer naar allerbeste vermogen te dienen, en ik meen enigszins te begrijpen wat dat inhoudt. Het tweede is om zijn uitverkoren profeet, president Spencer W. Kimball, te dienen en waar dat maar enigszins gerechtvaardigd is, hem te ontlasten. Ik beschouw dit als twee heilige, bindende verplichtingen, die belangrijker zijn dan alle andere overwegingen.

Ik ben mijn broeders van het Quorum der

Twaalf Apostelen, die voortdurend en zonder enige uitzondering gehoor hebben gegeven aan elk verzoek en iedere hun toevertrouwde opdracht, bijzonder dankbaar. Zij hebben mij in alles gesteund. En hetzelfde geldt voor de leden van het Eerste Quorum der Zeventig en van de Presiderende Bisschop. Ik herhaal wat ik al eerder vanaf dit spreekgestoelte bekend heb gemaakt: er is volmaakte eenheid onder de broeders. Het zijn geen ja-knikkers. Integendeel, het zijn allen mannen met veel begrip, geloof en een grote bekwamenheid, die reeds vele malen bewezen is. Het zijn ook stuk voor stuk nederige mannen, met de bereidheid alle persoonlijke zaken op de tweede plaats te zetten en het werk van de Heer te allen tijde voor te laten gaan. Mijn omgang met deze bekwame en toegewijde broeders is een zich voortdurend ontvouwend wonder. Zij worden geconfronteerd met zeer ernstige problemen, en van de oplossing ervan hangt heel veel af. Ieder van hen wordt aangemoedigd om zijn mening vrijuit naar voren te brengen en zijn oordeel bekend te maken. Het is een zeer opmerkelijk en heerlijk iets om te zien hoe er, onder de invloed van de Heilige Geest, een geleidelijk samensmelten van de meningen plaatsvindt, hetgeen steevast tot een eensgezind besluit voert. Geen enkel beleid van enig belang, geen enkele belangrijke handeling komt tot stand of vindt plaats zonder in de hoogste raden van de kerk te zijn overwogen en zonder eensgezinde gevoelens over de bereikte beslissingen. Geen enkele handeling van enig gewicht wordt ondernomen zonder ernstig en oprecht gebed en zonder de Almachtige te hebben gesmeekt om leiding en openbaring, en voorts zonder de goedkeuring van de president van de kerk.

Er zijn mensen die zich afvragen wie de kerk bestuurt. Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat er inspiratie uit het hemel wordt

ontvangen en dat het onze Vader in de hemel en zijn geliefde Zoon, de Verlosser van de wereld, zijn, die deze kerk leiden en besturen om hun eeuwige bedoelingen ten behoeve van de zonen en dochters van God tot stand te brengen. Dit is een uitermate belangrijke tijd in het werk van de Heer. Wij leven, bijvoorbeeld, in één van de belangrijkste tijdvakken in de geschiedenis van de kerk en van Gods werk onder zijn volk. Wat betreft het bouwen van tempels leven wij in het geweldigste tijdperk waarover ooit is getuigd, en dat is waar ik enkele minuten over wil spreken.

Ik zing met grote overtuiging de woorden van onze heerlijke HLD-lofzang, „Wij danken U, Heer, voor profeten” (*Heilige lofzangen*, nr. 176). Ik zing ze als waardering voor en eerbewijs aan de profeet Joseph Smith, door wie de grondslagen van dit werk zijn geopenbaard in deze, de bedeling van de volheid der tijden. Ik zing deze lofzang als waardering voor en eerbewijs aan hem die wij vandaag erkennen als onze profeet, president Spencer W. Kimball.

Het bouwen en inwijden van tempels heeft de afgelopen paar jaar in zo'n hoog tempo plaatsgevonden, dat sommigen er maar weinig aandacht aan schenken en weinig besef hebben van de grote betekenis ervan.

De tegenstander is zich echter terdege bewust van wat er gaande is. De bouw en inwijding van deze heilige gebouwen is niet alleen gepaard gegaan met een vloed van tegenstand van enkele vijanden van de kerk, maar tevens met kritiek van een aantal leden van de kerk. Dit herinnert ons aan een uitspraak van Brigham Young die dateert uit 1861, toen de Salt Lake-tempel in aanbouw was. Het schijnt dat toen een broeder, die al eerder aan de bouw van tempels had meegewerkt, werd gevraagd om te helpen bij de bouw van de Salt Lake-tempel, hij antwoordde: „Het zint me niet erg, want we zijn nog nooit aan de bouw van een tempel begonnen zonder dat de klokken van de hel begonnen te luiden.”

Daarop antwoordde Brigham Young: „Ik wil ze ook weer horen luiden. Alle inwoners van de hel zullen zich gaan roeren wanneer we de muren van deze tempel gaan optrekken. Maar wat denkt u dat het resultaat ervan zal zijn? U hebt steeds gezien wat het resultaat ervan is geweest” (*Journal of Discourses*, deel 8, blz. 355–356).

Ja, wij hebben de afgelopen tijd veel tegenstand ondervonden, maar wij hebben ook gemerkt hoe weinig succes wordt geboekt door hen die trachten dit werk te verhinderen. Wij zijn gesterkt geworden en zijn voortwaarts gegaan met de belofte van de Heer, die heeft gezegd: „Ik zal niet toestaan, dat zij Mijn werk te niet doen; ja, Ik zal hun tonen, dat Mijn wijsheid de geslepenheid van de

duivel te boven gaat" (Leer en Verbonden 10:43).

In ruim tweeëneenhalf jaar hebben zij zestien nieuwe tempels ingewijd en de gerestaureerde Manti-tempel opnieuw ingewijd. Vóór het eind van het jaar wordt er nog minstens één tempel ingewijd, met het gevolg dat er zes in 1983, zes in 1984 en zes in 1985 ingewijd zullen zijn. Deze geweldige impuls tot het bouwen van tempels is gegeven door president Kimball, die daarvoor openbaring heeft ontvangen van de Heer, wiens werk dit is. Daar het heilige en zo belangrijke werk dat in de tempels wordt verricht, versneld moet worden, moeten de tempels dichter bij de mensen worden gebracht, in plaats van dat de mensen verre reizen naar de tempels moeten maken.

Ik wou dat hij of zij die enige twijfel koestert over de kracht en macht van dit werk, de ervaringen had kunnen delen die mij de afgelopen maanden te beurt zijn gevallen bij de inwijdingsdiensten in de Verenigde Staten, in Azië en Australië, in Mexico, in Midden-Amerika, in Zuid-Amerika, in Europa en in Afrika. Ik heb de gezichten

gezien van tienduizenden heiligen der laatste dagen. Hun huidskleur was vaak heel verschillend, maar hun hart klopt eensgezind wat betreft het getuigenis en de overtuiging aangaande de waarachtigheid van dit grote herstellingswerk van God. Ik heb hun oprechte getuigenissen gehoord. Ik heb geluisterd naar hun gebeden. Ik heb hen hun stemmen in lofzangen horen verheffen. Ik heb hun dankbare tranen gezien. Ik weet welke offers zij hebben gebracht als waardering voor de zegeningen die hun ten deel zijn gevallen.

Hun talen zijn verschillend, maar zij hebben met één tong gesproken om te getuigen van de goddelijke en eeuwige waarheid die aan de aarde is teruggegeven. Dit zijn de mannen en vrouwen die de Heer liefhebben, die zijn eeuwig plan begrijpen, die vervuld zijn van een onbaatzuchtigheid die hen aanzet tot toegewijd dienstbetoon, zonder daarvoor enige dankbetuiging of beloning te verlangen. Overal waar wij geweest zijn hebben wij hetzelfde meegemaakt. Ik wou dat er voldoende tijd was om te vertellen over ervaringen bij ieder van de inwijdings-

diensten. Ik kan echter slechts in het kort over drie of vier ervaringen spreken.

De afgelopen jaren heb ik Mexico herhaaldelijk bezocht. Er was een tijd dat onze leden daar zo arm leken, en zo weinig ontwikkeld. Zij schenen op zovele terreinen zo ernstig gehandicapt te zijn.

Toen de Mexico-Stad-tempel onlangs ingewijd werd, kwamen zij echter met hun duizenden. Zij waren schoon, zij hadden opgewekte, lachende gezichten, en hun kleding was netjes. Uit alles bleek hun ontwikkeling en beschaving. Er straalde iets groots van hen uit. De meesten van hen hebben het bloed van Lehi in hun aderen. De schellen van de duisternis zijn hun van de ogen gevallen, zoals beloofd door de profeten uit het Boek van Mormon. Zij zijn inderdaad „een rein en innemend volk" geworden (2 Nephi 30:6). Het was een zeer opbouwende ervaring om bij hen te zijn en te zien hoe wonderbaarlijk God in hun leven had ingegrepen.

Ik kon mijn tranen niet bedwingen toen wij in de Filippijnen waren. Ik had het voorrecht gehad aanwezig te zijn toen dat land voor het zendingswerk werd opengesteld in

President Spencer W. Kimball (midden) met president Gordon B. Hinckley (rechts), tweede raadgever in het Eerste Presidium en D. Arthur Haycock (links), president Kimballs secretaris.

1961. Op dat moment beschikten we daar over geen enkel gebouw en was er, voor zover wij wisten, slechts één inheems lid van de kerk. In 1984, slechts 23 jaar later, mochten wij een prachtige tempel des Heren inwijken in een mooi stadsdeel van de hoofdstad Manila. Ik bekeek de gezichten van die duizenden verlichte en getrouwe heiligen der laatste dagen, waarover de Heer zijn zegeningen uitstort op een wonderbaarlijke en heerlijke wijze. In minder dan een kwart eeuw is de kerk gegroeid van dat ene inheemse lid dat wij in 1961 hadden aangetroffen, tot ruim honderdduizend leden. Het zijn mijn vrienden, het volk waar ik van houd. Ik heb onder ze gewerkt en hun het evangelie onderwezen. Het openstellen van de tempel houdt voor hen de volheid in van wat zij met het evangelie kunnen bereiken, de langverwachte verwezenlijking van hun dromen.

Afgelopen augustus hebben we in Freiberg, in Oost-Duitsland, nog een schitterend en heilig huis van God ingewijd. Vóór de daadwerkelijke inwijding, toen het gebouw voor het publiek ter bezichtiging was opengesteld, hadden een kleine 9000 mensen van die gelegenheid gebruik gemaakt. Velen van hen hadden uren in de regen staan wachten.

De getrouwe heiligen offerden hun geld, hun sieraden en hun comfort om bij de bouw van die tempel te helpen.

Eén van hen, die de inwijding bijwoonde, schreef: „Er heerste een plechtige stilte en niet één zat er met droge ogen. De zon liet zich, na lange afwezigheid, weer zien . . . We voelden blijdschap en geestdrift en het verlangen naar een voortdurende eensgezindheid . . . Tranen, gelach en vreugde; alles was daar aanwezig.”

Hoewel ik mij bewust ben van de verschillende politieke opvattingen waaronder wij leven, wil ik uiting geven aan mijn oprechte dankbaarheid jegens de regeringsmedewerkers van dat land voor de hulp die het mogelijk heeft gemaakt die heilige tempel te bouwen, die een zegen zal zijn voor de broeders en zusters die daar wonen.

Wij zijn nog niet zo lang terug uit Johannesburg. Hier in de Verenigde Staten lezen we in de kranten en zien op de televisie berichten over veel onenigheid in dat deel van de wereld. Maar in het huis van God, die schitterende Johannesburg-tempel, heerste er vrede, de vrede des Heren, de vrede, „die alle verstand te boven gaat” (Filippenzen 4:7). Met elkaar omgaand als broeders en zusters, met als band de eeuwige verbonden van de Almachtige, bevonden zich daar mensen van zeer uiteenlopende afstammelingen. Er waren er onder hen die afstamden van de Nederlanders die lang geleden daarheen waren getrokken; anderen stamden af van de Engelsen die tegen de Nederlanders

hadden gevochten; en weer anderen stamden af van de inheemse Afrikaanse volken. Er was vriendschap, er was liefde, er was eenheid en wederzijds respect onder allen die in het huis des Heren vergaderd waren.

Wij hebben vele uitingen van vreugde bij die heilige gebeurtenissen meegemaakt, niet alleen in de tempels die wij zojuist genoemd hebben, maar evenzeer in alle andere. Na de inwijding van elk van die tempels, is het verordeningswerk begonnen en zonder enig beletsel vanaf dat moment voortgezet, waardoor duizenden aan deze kant van de sluier in tienduizenden aan gene zijde ervan gezegend worden. Als de algemeenheid van Gods liefde af te lezen is aan enig werk hier op aarde, dan is het wel aan de onbaatzuchtige arbeid die in deze heilige gebouwen plaatsvindt.

Jezus Christus, de Zoon van God, gaf zijn leven aan het kruis op Golgota als zoenoffer voor de zonden van het mensdom. Het was een plaatsvervangend offer voor ieder van ons. Dank zij dat offer heeft iedereen de belofte van de opstanding, die ons ten deel valt door Gods genade, zonder enige inspanning onzerzijds. En behalve dit, door middel van de sleutels van het heilige priesterschap, die de Heer aan de Twaalf had verleend toen Hij zich onder hen bevond, sleutels die in deze bedeling zijn teruggebracht door hen die ze vroeger in hun bezit hadden – door die sleutels hebben wij nog meer grote zegeningen ontvangen, waaronder die unieke en opmerkelijke verordeningen die in het Huis des Heren worden verricht. Slechts in die verordeningen wordt de uitoefening verwezenlijkt van „de volheid van

het priesterschap” (Leer en Verbonden 124:28).

Ik neem aan dat er geen christen is die niet overtuigd is van de noodzakelijkheid en het belang van de doop „uit water en Geest”. Niemand kan met enig recht deze noodzakelijkheid verloochenen, gezien de uitspraak van de Meester aan Nikodemus: „Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan” (Johannes 3:5).

Moeten de ontelbare miljoenen die gestorven zijn zonder te zijn gedoopt de zegeningen van het koninkrijk Gods worden ontzegd omdat zij niet aan deze vereiste hebben kunnen voldoen?

Het is voor mij ondenkbaar dat iemand kan geloven dat God, ons aller Vader, in staat is dermate te discrimineren onder zijn kinderen waar het hun eeuwige zegeningen betreft.

Nee, er moeten in deze zaak universele kansen zijn, wil er universele rechtvaardigheid zijn.

Paulus' vraag aan de heiligen te Korinte biedt een schriftuurlijke bevestiging van het gebruik van de plaatsvervangende doop ten behoeve van de doden: „Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” (1 Korintiërs 15:29.)

Jezus' woorden aan Nikodemus stonden geen uitzondering toe. In elk van de tempels van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bevindt zich een vont waarin levenden plaatsvervangend kunnen worden gedoopt ten behoeve van de doden. Ik spreek niet graag over hen als „de do-

den". Ik ben ervan overtuigd dat zij leven, dank zij het grote plan van onze Eeuwige Vader en de verzoening van Christus. Hoewel zij gestorven zijn wat hun sterfelijk lichaam betreft, hebben zij hun identiteit als individu behouden. Zij hebben, evenals wij, een eigen persoonlijkheid en hebben evenveel recht op de zegeningen die betrekking hebben op het eeuwige leven. Ben ik waardiger om alle te boven gaande zegeningen te ontvangen dan mijn voorouders, door wie ik mijn erfgoed ontvangen heb?

Het Huis des Heren is een huis van reinheid. Zij die erin werken kleden zich in smetteloos wit. Zij nemen deel aan heilige verordeningen. Zij worden onderwezen in het eeuwige plan van de Heer. Zij sluiten verbonden die zedelijke reinheid, gerechtigheid, onbaatzuchtigheid en dienstbaarheid opleggen. Hun werken lopen vooruit op het taferel dat beschreven is door Johannes de Openbaarder: „Wie zijn dezen, die bekleed zijn met de witte gewaden. . . ? Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij, die op de troon gezeten is, zal zijn tent over hen uitspreiden.

Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen, noch enige hitte, want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen" (Openbaring 7:13, 15–17).

Daar in die heilige huizen worden echtelieden aan elkander verzegeld met dezelfde macht die de Heer zijn apostelen destijds

heeft gegeven. „Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was," sprak Hij met zijn discipelen, en dat gesprek resulteerde in Petrus' ontroerende uitspraak: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God" (Matteüs 16:13, 16). Vervolgens sprak de Heiland over de macht van openbaring, waardoor die kennis tot Petrus was gekomen en over het beginsel openbaring, waarop zijn kerk gevestigd moest zijn. En Hij vervolgde tegen dezen, die Hij had uitgekozen: „Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen" (Matteüs 16:19).

Het huwelijk, zoals dat gesloten wordt in de tempels van de kerk, wordt voltrokken door middel van het gezag van datzelfde heilige priesterschap, niet alleen voor dit leven, maar ook voor het volgende.

De scheiding van geliefden door de dood gaat altijd gepaard met verdriet. Dat verdriet zou ook gepaard gaan met wanhoop als er geen alternatief was voor de verschrikkelijke finaliteit van de uitspraak „tot de dood u scheide" die in de meeste huwelijksvoltrekkingen te horen is.

Maar zo hoeft het niet te zijn. Het is niet redelijk dat de Vader die ons allen liefheeft, een eind zou maken aan die heiligste van alle menselijke betrekkingen en de huwelijksband tussen hen die elkander liefhebben, eren en respecteren teniet zou doen. Maar, er moeten regels zijn. Er moet volgzzaamheid zijn. Er moet gehoorzaamheid zijn. De weg

is duidelijk, dank zij het uitoefenen van het priesterschap in deze heilige tempels.

Onlangs zat ik naast een vriend die zijn geliefde levenspartner verloren had. Hij vergoot tranen van eenzaamheid, nu hem de omgang was ontvallen met haar die meer dan een halve eeuw lang het bolwerk van zijn leven was geweest. Maar door zijn tranen heen, en sterker dan alle eventuele twijfels, was zijn stellige overtuiging dat het huwelijk dat vele, vele jaren daarvoor was voltrokken door een gezag waarvan de macht verder reikte dan de sluier van de dood, daar evenzeer van kracht zou zijn als hier.

Geen wonder zou, broeders en zusters, dat ik bij de opening van deze nieuwe tempels de tranen heb aanschouwd van sterke mannen, die hun vrouw omhelsden aan het altaar in zo'n heilig huis. Ik ben getuige geweest van de tranen van vaders en moeders bij het omhelzen van hun kinderen aan ditzelfde altaar. Door de macht die daar wordt uitgeoefend zijn zij te weten gekomen dat tijd noch dood in staat is hun banden teniet te doen.

En deze banden zijn voor de doden even werkzaam als voor de levenden wanneer levende plaatsvervangers te hunnen behoeve deze verordeningen ontvangen. Dit werk, dat onbaatzuchtig wordt verricht voor hen die zich aan de andere kant van de sluier bevinden, komt dichter bij het weergaloze plaatsvervangende werk van de Heiland dan enig ander werk dat mij bekend is. Het grote en belangrijke werk van het onderwijzen van het evangelie van Jezus Christus aan de mensen van de wereld is, op zijn zachtst gezegd, incompleet, als het niet voorziet in het onderwijs aan hen die in een andere sfeer vertoeven en het binnen hun bereik brengen van die verordeningen van het evangelie die voor allen noodzakelijk zijn willen zij vooruitgang maken op de weg naar het eeuwige leven.

De tempels zijn er om te worden gebruikt en zij die ze gebruiken zullen de zegen van eensgezindheid in hun leven oogsten. Zij zullen tot de Heer naderen en Hij zal tot hen naderen.

Er zijn er die de spot drijven met ons tempelwerk. Zij kunnen het taalgebruik van het werk bespotten, maar niet de Geest noch de waarheid. Ik getuig van de universaliteit van de liefde van onze Vader, van de universaliteit van de verlossing van de dood, die door het zoenoffer van de Heiland teweeg is gebracht, van de universaliteit van de kans die alle generaties mannen en vrouwen hebben om de grote zegeningen te ontvangen van onze Vader, die heeft gezegd: „Dit is mijn werk en mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen" (Mozes 1:39). Daarvan getuig ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Spiritualiteit

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Voor de getrouwen is spiritualiteit een lens waardoor wij het leven zien, alsmede een criterium aan de hand waarvan wij het leven evalueren.“

Als trouwe leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hebben wij een aparte kijk op het leven. Wij zien onze ervaringen in termen van de eeuwigheid. Naarmate wij onze wereldlijke instelling kwijtraken, voelen we ons dichter bij onze Vader in de hemel en beter in staat om door zijn Geest te worden geleid. Wij noemen deze kwaliteit van het leven *spiritualiteit*.

Voor de getrouwen is spiritualiteit een lens waardoor wij het leven zien, alsmede een criterium aan de hand waarvan wij het leven evalueren. De apostel Paulus bracht deze gedachte naar voren in twee van zijn brieven:

„Wij (zien) niet op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig“ (2 Korintiërs 4:18).

„Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest. Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede“ (Romeinen 8:5–6).

Geestelijk of spiritueel gezind zijn is onze ervaringen te bekijken en te evalueren in het veel grotere perspectief van de eeuwigheid.

Ieder van ons heeft een persoonlijke lens,

waar wij de wereld door *bekijken*. Onze lens verleent zijn bijzondere tint aan alles wat wij zien. Bepaalde dingen kunnen erdoor onderdrukt worden, terwijl andere juist duidelijker naar voren komen. Ook kunnen dingen erdoor onthuld worden, die anders onzichtbaar zijn. Door de lens van onze spiritualiteit kunnen wij „wat in God is“ weten door „de Geest Gods“ (1 Korintiërs 2:11). En zoals de apostel Paulus onderwees, voor een „ongeeftelijk mens“ is zoets „dwaasheid“. Hij kan het niet zien, omdat het „slechts geestelijk te beoordelen is“ (zie 1 Korintiërs 2:14).

Hoe wij onze ervaringen *interpreteren* is eveneens een afgeleide van onze mate van spiritualiteit. Sommigen interpreteren de sterfelijkheid louter in termen van wereldlijke prestaties en eigendommen. Daartegenover staat dat wij, die een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus hebben, onze ervaringen behoren te interpreteren aan de hand van onze kennis van het doel van het leven, van de zending van onze Heiland, en van de eeuwige bestemming van de kinderen van God.

Spiritualiteit is geen afgeleide van een beroep of roeping. Een wetenschapper kan spiritueler zijn dan een theoloog; een onderwijzer spiritueler dan een officier. Spiritualiteit wordt bepaald door persoonlijke levensvisie en prioriteiten. Zij blijkt uit onze woorden en daden. Ouderling John Taylor gaf blijk van zijn spiritualiteit in deze woorden, die hij uitte toen hij in 1852 rapport uitbracht over de zending die hij in Europa had vervuld:

„Er is mij weleens gevraagd: ‘Ben je niet bang om over de zee te gaan en door woestijnen, naar wolven, beren en andere wilde dieren rondsluipen? ... Ben je niet bang dat je erbij neer zult vallen en je je lichaam in de woestijn of op de bodem van de zee achter zult laten?’ Welnee, wie kan dat iets schelen? Wat zou het als we erbij neervielen? ... Deze dingen doen mij niets, maar ik heb wel het verlangen gehad de hele dag te jubelen dat God het beginsel van het eeuwige leven geopenbaard heeft, dat die eeuwige waarheid mij ter hand is gesteld, en dat ik waar-

dig word bevonden om het werk van de Heer op mij te nemen.“ (*Journal of Discourses*, deel 1, blz. 17.)

De Schriften bevatten geweldige voorbeelden van spiritualiteit in verband met het dagelijks leven. Eén daarvan, opgetekend in het tiende hoofdstuk van Lucas, vertelt hoe de Heiland in een bepaald dorp aankwam:

„En een vrouw, Marta geheten, ontving Hem in haar huis. En deze had een zuster, genaamd Maria, die, aan de voeten des Heren gezeten, naar zijn woord luisterde.“

Marta echter werd in beslag genomen door het vele bedienen. En zij ging bij Hem staan en zeide: Here, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij komt helpen.

Maar de Here antwoordde en zeide tot haar: Marta, Marta, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen, maar weinige zijn nodig of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen“ (Lucas 10:38–42).

Deze passage herinnert iedere Marta eraan, zowel mannelijk als vrouwelijk, dat wij ons niet zo zeer in beslag mogen laten nemen door routineuze en wereldlijke zaken, dat wij in gebreke blijven die dingen te koesteren die uniek en spiritueel zijn.

Het contrast tussen het spirituele en het wereldlijke wordt ook geïllustreerd door de tweeling Esau en Jakob en hun totaal verschillende houding ten opzichte van hun geboorterecht. De eerstgeborene, Esau, „verachtte“ zijn geboorterecht (Genesis 25:34), terwijl zijn jongere tweelingbroerernaam verlangde. Jakob waardeerde het geestelijke, het spirituele, terwijl Esau streefde naar de dingen van deze wereld. Toen hij honger had, verkocht Esau zijn geboorterecht voor brood en een linzengerecht. „Zie,” zei hij, „ik ga toch sterven; waartoe dient mij dan het eerstgeboorterecht“ (Genesis 25:32)? Vele Esau’s hebben tenslotte van eeuwige waarde prijsgegeven om een tijdelijke honger naar wereldlijke zaken te bevredigen.

De Romeinse soldaten van Pilatus verschaften een onvergetelijk voorbeeld van de verschillende perspectieven betreffende het vleeselijk en geestelijk ingesteld zijn. Op die verschrikkelijke middag op Golgota, wachtte er een handjevol soldaten onderaan het kruis. De belangrijkste gebeurtenis van heel de eeuwigheid vond plaats boven hun hoofd. Zich niet van dat feit bewust, lootten zij om te bepalen wie wát zou krijgen van het aardse bezit van de stervende Zoon van God (zie Matteüs 27:35; Lucas 23:34; Johannes 19:24). Hun voorbeeld herinnert ons eraan dat wij ons niet moeten bezighouden met het werpen van loten voor de dingen van de wereld, terwijl de dingen van de eeuwigheid, waaronder ons gezin en het werk van de Heer, onze aandacht ontberen.

Ik geef u een voorbeeld van een geestelijke

en een wereldlijke evaluatie van een dagelijkse ervaring. In een toespraak die hij enige jaren geleden op de Brigham Young University hield, vertelde ouderling Loren C. Dunn hoe zijn vader, een drukbezet ringpresident in Tooele, zijn twee jongens verantwoordelijk stelde voor de verzorging van de koeien op hun boerenbedrijf. Hij liet het zo goed als helemaal aan de jongens over en natuurlijk maakten ze een aantal fouten. Een buurman zag dat en maakte hun vader erop attent. „Jim, je begrijpt het niet,” zei president Dunn. „Het gaat me niet om het fokken van koeien, maar om het grootbrengen van mijn jongens.” („Our Spiritual Heritage,” Brigham Young University 1981/1982 Fireside and Devotional Speeches \$Provo: Brigham Young University Press, 1982\$, blz. 138.) Wat een geweldig inzicht! Wat een voorbeeld voor ouders die de neiging hebben de prestaties van hun kinderen alleen maar te bekijken en te evalueren vanuit een wereldlijk standpunt.

Wat wij om ons heen zien, hangt af van waar wij in het leven naar streven. De Spaanse veroveraars namen onvervangbare kunstvoorwerpen weg van de ambachtslieden van de nieuwe wereld en smolten ze om tot staven goud. De vijanden van de jonge profeet, Joseph Smith, belaagden hem om in het bezit te komen van de gouden platen, aan de hand waarvan hij het boek van Mormon moest vertalen. Zij maakten er jacht op wegens het geld dat zij op zouden brengen, niet om de boodschap die erop stond. De

wereldlijke waarde van de platen was te schatten; hun geestelijke waarde was ten eenenmale onschatbaar.

Ouderling John A. Widtsoe leerde dat „alle menselijke handelingen en aardse gebeurtenissen een geestelijke betekenis hebben . . . Het is aan de mens de geestelijke betekenis van alle aardse zaken te ontdekken . . . Niemand is zo gelukkig . . . als hij die al zijn inspanningen stut door een geestelijke interpretatie en een geestelijk begrip van de handelingen van zijn leven”. (Conference Report van april 1922, blz. 96a-97.)

De HLD-mannen en -vrouwen die zich voor het eerst vestigden in de dalen van deze bergen, handelden volgens dat beginsel. Volgens de waarden en verlangens van de wereld waren sommige ondernemingen van de pioniers zuivere mislukkingen. De ijzerzending slaagde er niet in belangrijke hoeveelheden ijzer te produceren. De katoenzending maakte het territorium van Utah niet zelfstandig wat de produktie van katoen betreft. Pogingen om suiker te produceren hadden pas na veertig jaar stoffelijk succes. Het Perpetual Immigration Fund bleek weinig duurzaam te zijn, doordat vele immigranten niet in staat waren hun schuld aan het fonds te vereffenen.

Wanneer ze echter gemeten worden aan de hand van eeuwige waarden zoals trouw, samenwerking en toewijding, kan een aantal van de opvallendste wereldlijke mislukkingen worden gezien als de grootste triomfen van de pionierende ondernemers. Ongeacht hun financiële resultaten, vergden deze ondernemingen offers waardoor pioniers tot heiligen werden gevormd en heiligen op verhoging werden voorbereid. Voor God zijn „alle dingen geestelijk” (Leer en Verbonden 29:34).

Bij een andere grote gebeurtenis in de mormoonse geschiedenis, marcheerden een paar honderd man van Ohio naar het westen van Missouri om de vervolgde heiligen in Zion te ontzetten. Toen de mannen van Zionskamp hun doel naderden, werd het kamp door de profeet Joseph Smith ontbonden. Afgemeten aan het ogenschijnlijke doel was de expeditie een zuivere mislukking. Maar de meeste van de broeders die de kerk in de daaropvolgende vijftig jaar zouden leiden, met inbegrip van hen die de heiligen over de prairies zouden brengen en de dalen van het Rotsgebergte zouden koloniseren, leerden de profeet Joseph kennen en ontvingen belangrijke training in het leidinggeven tijdens de mars van het Zionskamp. Zoals ouderling Orson F. Whitney erover zei:

„De verlossing van Zion is meer dan het kopen of het terugkopen van land, het bouwen van steden, of zelfs het vestigen van naties. Het is het overwinnen van het hart, het onderwerpen van de ziel, het heiligen van

het vlees, het zuiveren en het verheffen van de begeerten.” (The Life of Heber C. Kimball, 2e uitgave \$Salt Lake City: Stevens and Wallis Inc., 1945\$, blz. 65.)

De eerste van de tien geboden: „Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben” (Exodus 20:3), geeft in het kort weer wat ware spiritualiteit is. Een spiritueel mens heeft geen prioriteiten die hoger zijn dan God. Iemand die andere doelen nastreeft of dient, zoals macht of roem, is niet spiritueel.

De voorrang van het spirituele boven het wereldlijke blijkt uit de leringen van de drie senior-apostelen van de Heer. Petrus leerde: „Alle vlees is als gras en al zijn heerlijkheid als een bloem in het gras; het gras verdort en de bloem valt af, maar het woord des Heren blijft in der eeuwigheid” (1 Petrus 1:24-25).

Jakobus stelde de vraag: „Weet gij niet, dat de vriendschap met de wereld vriendschap tegen God is? Wie dus een vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God” (Jakobus 4:4). En de apostel Johannes schreef:

„Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid” (1 Johannes 2:15-17).

Het materialisme, dat voorrang geeft aan stoffelijke noden en voorwerpen, is klaarblijkelijk het tegengestelde van spiritualiteit. De Heiland leerde:

„Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken en stelen. Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn” (Matteüs 6:19-21).

Net als andere profeten uit het Boek van Mormon, waarschuwde Samuël de Lamaniet de Nephieten dat zij vervloekt waren vanwege hun rijkdommen, „omdat gij uw hart er op hebt gezet, en niet hebt geluisterd naar de woorden van Hem, Die ze u gaf” (Helaman 13:21; zie ook Helaman 6:17 en 7:21).

De apostel Paulus gaf de volgende raad aan de jonge Timoteüs: „Hun, die rijk zijn in de tegenwoordige wereld, moet gij bevelen niet hooghartig te zijn, en hun hoop gevestigd te houden niet op onzekere rijkdom, doch op God, die ons alles rijklijken te gebruiken geeft” (1 Timoteüs 6:17).

Geld op zich is niet verkeerd. De barmhartige Samaritaan maakte van dezelfde soort munten gebruik om zijn medemens te die-

nen als Judas gebruikte om de Meester te verraden. „Want de wortel van alle kwaad is de *geldzucht*” (1 Timoteüs 6:10; cursivering toegevoegd). Het kritieke verschil is de mate van spiritualiteit die wij uitoefenen bij het bekijken, evalueren en beheren van de zaken van deze wereld en onze ervaringen daarin.

Wanneer wij toestaan dat het een voorwerp van verering of een prioriteitskwestie wordt, kan geld ons zelfzuchtig en hooghartig maken, „opgeblazen in de ijdele dingen der wereld” (Alma 5:37). Als het echter gebruikt wordt om aan onze wettelijke verplichtingen te voldoen en om onze tienden en offergaven te betalen, kunnen wij door middel van geld onze onkreukbaarheid ten toon spreiden en onbaatzuchtigheid ontwikkelen. Een spiritueel gebruik van bezit kan ertoe bijdragen ons voor te bereiden op de hogere wet van een celestiale heerlijkheid.

De eigenschappen van de spiritualiteit die wij ons in het leven eigen hebben kunnen maken, blijken vaak uit de manier waarop wij reageren op de dood of andere schijnbaar tragische voorvallen of tegenslagen. Als trouwe heiligen der laatste dagen, zijn

wij in staat om het sterven van geliefden te verdragen omdat wij geloven in de opstanding en de eeuwige aard van de familiebanden. Wij kunnen ons bekeren en ons boven onze fouten en tekortkomingen verheffen, omdat wij weten dat onze Heiland „deze dingen voor allen geleden (heeft), opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren” (Leer en Verbonden 19:16).

Gezien in het perspectief van de eeuwigheid, kan een wereldlijke tegenslag een gelegenheid zijn om zielekracht te ontwikkelen die van eeuwig belang zal zijn. Kracht wordt gesmeed te midden van tegenspoed. Geloof wordt ontwikkeld in omstandigheden waarbij wij niet kunnen zien wat er voor ons ligt.

Lehi beloofde zijn zoon Jakob dat God „uw ellende tot uw welzijn (zal) heiligen” (2 Nephi 2:2). Te midden van de vervolgingen in Missouri, verzekerde de Heer de heiligen dat „alles, waarmede gij zijt bezocht, te zamen (zal) werken voor uw welzijn” (Leer en Verbonden 98:3). Zij die hun beproevingen zo kunnen beschouwen, bezitten spiritualiteit.

Hoe verkrijgen we spiritualiteit? Hoe verwerven we die mate van heiligheid die ons

recht geeft op het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest? Hoe komen wij ertoe de dingen van deze wereld te zien en te evalueren in het perspectief van de eeuwigheid?

Wij zoeken naar spiritualiteit door middel van geloof, bekering en doop; door vergevingsgezindheid jegens elkaar; door vasten en gebed; door rechtvaardige verlangens en zuivere gedachten en handelingen. Wij zoeken naar spiritualiteit door onze medemens te dienen; door God te aanbidden; door ons aan zijn woord in de Schriften te vergasten en de leringen van de levende profeten. Wij verwerven spiritualiteit door verbonden te sluiten en na te komen, door nauwgezet ernaar te streven al Gods geboden na te komen. Spiritualiteit wordt niet plotseling bereikt. Ze is het resultaat van een opeenvolging van goede keuzen. Ze is de oogst van een rechtvaardig leven.

Door de lens van de spiritualiteit zien we alle geboden als even zoveel uitnodigingen om zegeningen te ontvangen. Gehoorzaamheid en offervaardigheid, liefde en loyaliteit, trouw en gezin – ze worden alle gezien in een eeuwig perspectief. De woorden van de Heiland, zoals die de wereld gegeven zijn in

Ouderling M. Russell Ballard (links) wordt verwelkomd als nieuw lid van het Quorum der Twaalf door de quorumleden Dallin H. Oaks, Russell M. Nelson en, zijn hand schuddend, Neal A. Maxwell.

Joseph Smiths geïnspireerde vertaling van de Bijbel, krijgen een nieuwe betekenis:

„En wie ook zijn leven in deze wereld verliest om Mijnen wil, die zal het vinden in de toekomstige wereld.

Verzaak derhalve de wereld en red uw ziel; want wat baat het een mens, als hij de gehele wereld wint, en zijn eigen ziel verliest? Ofwel, wat zal een mens geven in ruil voor zijn ziel?” (Joseph Smith – Matteüs 16:28–29)?

De vruchten van spiritualiteit werden in afdeling 88 van de Leer en Verbonden aan de profeet Joseph Smith goopenbaard:

„En indien uw oog alleen op Mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen.

Heiligt u daarom, opdat uw gemoed oprecht voor God worde” (Leer en Verbonden 88:67–68).

Ik getuig dat wij kinderen zijn van God, de Eeuwige Vader. Door middel van het zoenoffer van zijn Eniggeboren Zoon, onze Heiland Jezus Christus, heeft Hij ons de middelen verschaft waardoor wij van onze zonden gereinigd kunnen worden. Door middel van zijn profeten heeft Hij ons het eeuwige perspectief van de spiritualiteit gegeven.

Mogen wij ernaar streven dat niveau van spiritualiteit te verwerven waardoor wij ons kunnen heiligen en onze aandacht volkomen op God richten. Naarmate wij dat doen, zullen wij de zegeningen die Hij ons heeft beloofd genieten, met inbegrip van de zegen van het eeuwige leven, welke „de grootste van alle gaven Gods is” (Leer en Verbonden 14:7). Hiervan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Laat gerechtigheid door barmhartigheid getemperd worden

Ouderling Theodore M. Burton
van het Eerste Quorum der Zeventigen

*Raad om met overtreders en hun gezinnen om te gaan:
„Laat hen niet in de steek in dit uur van nood.”*

schrok van zijn antwoord. Hij zei: „Theodore, je bent nu een algemene autoriteit. Niemand vertelt een algemene autoriteit hoe hij in zijn bijzondere roeping moet handelen. Als je vragen hebt, stel je die aan de Heer, en Hij zal je instrueren.” Ik had altijd al gebeden, zonder echter een rechtstreeks antwoord te verwachten. Nu bad ik ernstig en met een zeer wezenlijk doel.

De Heer verhoorde mijn gebeden inderdaad – niet op de manier die ik had verwacht, maar door mij tot bepaalde gedachten te inspireren. Dat gebeurde echter alleen wanneer ik het probleem had bestudeerd en mezelf erop voorbereid had het antwoord te ontvangen. Ik heb wel eens vastgesteld bestaan van de dingen die tot mij kwamen. Teksten die ik voorheen niet begrepen had, werden me plotseling duidelijk. Antwoorden waar ik eerder aan voorbij was gegaan wanneer ik de Schriften las, kregen een nieuwe betekenis. Ik heb in deze jaren werkelijk regel op regel en voorschrift op voorschrift ontvangen. Ik heb geleerd niet alleen de profeten die reeds zijn heengegaan te volgen, maar ook de levende profeten. Uit noodzaak heb ik geleerd in geloof te leven.

Er zijn mij in de loop der jaren dat ik de kerk als algemene autoriteit heb gediend diverse opdrachten gegeven. Iedere algemene autoriteit krijgt één of meer bijzondere taken te verrichten, waar hij zich full-time mee bezighoudt. Sommige zijn taken op het gebied van onderzoek of onderwijs; andere zijn ingewikkelde opdrachten op bestuurlijk gebied. Weer andere zijn uiterst spirituele ervaringen, zoals het runnen van tempels, waar het werk 's ochtends heel vroeg begint en pas 's avonds laat ophoudt. Alle opdrachten van de algemene autoriteiten vergen bestuurlijke vaardigheden, want zij moeten in staat zijn geestelijke en organisatorische vaardigheden toe te passen op allerlei terreinen, hetzij financiën, personeelszaken of ander administratief werk. Het werk is veel-eisend wat tijd en energie betreft, en ik ver-

Veel mensen, zowel leden van de kerk als niet-leden, vragen zich af wat de algemene autoriteiten eigenlijk doen. Er wordt mij gevraagd: „Wat doet u precies? Ik weet dat u veel reist, ringconferenties presideert en 's zondags toespraken houdt, maar wat doet u met de rest van uw tijd – wat studeren en uw toespraken voorbereiden?” Wanneer iemand mij die vraag stelt, heb ik zin om te reageren met de vraag: „Hoe bedoelt u, 'de rest van uw tijd'?” Ik heb deze toespraak voorbereid tijdens verschillende vluchten en op luchthavens waar ik op een aansluiting moest wachten. Mocht het dus wat hobbelig aandoen, dan weet u waar het aan ligt.

Het is nu vijftientwintig jaar geleden dat ik als algemene autoriteit geroepen werd, en aanvankelijk had ik geen idee wat er van mij gevraagd zou worden. Toen ik gelijk de opdracht kreeg de zondag daarop een ringconferentie te presideren, wendde ik me voor advies tot mijn vroegere ringpresident, ouderling Harold B. Lee, die toen lid was van het Quorum der Twaalf Apostelen. Ik vroeg hem mij te vertellen wat ik moest doen. Ik

baas me er vaak over hoe goed mijn collega's zich van deze opdrachten kwijten.

Op dit moment maak ik deel uit van een bijzonder comité dat ten doel heeft het Eerste Presidium te helpen bij het weer tot volledig actief lidmaatschap terugbrengen van hen die van de kudde waren afgedwaald en nu een punt in hun leven hebben bereikt waarop zij al hun priesterschaps- en tempelzegeningen weer terug willen hebben. Elk geval moet de persoonlijke goedkeuring van het Eerste Presidium ontvangen. Ons comité heeft de opdracht ieder van die gevallen met alle pertinente gegevens zo beknopt mogelijk te organiseren, opdat het Eerste Presidium een op gerechtigheid en barmhartigheid gebaseerd besluit kan nemen.

Er is mij de vraag gesteld: „Is het niet de primerend de zonden en overtredingen door te moeten nemen van de mensen die bij zulke moeilijkheden betrokken zijn geraakt?” Dat zou het inderdaad zijn als ik op zoek was naar zonden en overtredingen. Maar ik houd mij bezig met mensen die zich aan het bekeren zijn. Het gaat om zonen en dochters van onze Hemelse Vader die fouten hebben gemaakt, waarvan sommige zeer ernstig. Maar het zijn geen zondaars. In het verleden waren het zondaars, maar zij hebben door bittere ervaring geleerd hoeveel hartzeer ongehoorzaamheid aan Gods wetten tot gevolg heeft. Nu zijn het geen zondaars meer. Het zijn Gods boetvaardige kinderen, die ernaar verlangen tot Hem terug te keren en er ook naar streven. Zij hebben fouten gemaakt en hebben er de prijs voor betaald. Nu hebben zij begrip, liefde en aanvaarding nodig.

Vaak denk ik: „Hadden ze maar gelijk geloof gehecht aan de woorden van de profeet Alma aan zijn eigenzinnige zoon, Corianton,;”

„En zie nu, mijn zoon, waag geen enkele overtreding meer tegen uw God met betrekking tot die leerstellingen, waartegen gij tot nu toe hebt gewaagd te zondigen.

Denk niet, dat gij van zonde tot gelukzaligheid zult worden gebracht, omdat er van herstelling is gesproken. Zie, ik zeg u: Goddeloosheid bracht *nimmer* geluk” (Alma 41:9–10; cursivering toegevoegd).

Net zoals de kleding die wij dragen wordt bepaald door het naaipatroon, zo ook wordt ons toekomstig bestaan bepaald door ons leven nu. Waarom toch moeten mensen die harde leerschool doorlopen om van deze waarheid overtuigd te raken? De Schriften en de instructies van onze geestelijke leiders leren ons het hartzeer te vermijden dat *onherroepelijk* op zonde volgt.

Mensen hebben mij verteld en geschreven hoeveel zij hebben geleerd tijdens het overwinnen van hun zonden en hoeveel blijdschap dit met zich mee heeft gebracht voor

henzelf en voor hun gezin. Maar hoeveel beter zou het niet zijn geweest als mannen en vrouwen gelijk hadden geleerd vriendelijk en attent, liefdevol en zorgzaam, deugdzzaam en trouw te zijn en dat hartzeer van meet af aan hadden weten te vermijden? Velen hebben dat gedaan en zijn gelukkig geweest. Anderen hebben op een moeilijke manier moeten leren de juiste dingen te doen alvorens geluk te vinden.

Maar de mensen waar ik mij mee bezighoud, zijn op de terugweg. En dus verheug ik me terwijl ik ieder geval organiseer en samenvat om door het Eerste Presidium te worden bekeken. Wanneer een aanvraag van een voormalige overtreder door het Eerste Presidium wordt goedgekeurd, wordt één van de algemene autoriteiten aangewezen om met die persoon te spreken om zijn of haar huidige waardigheid om die priesterschaps- en tempelzegeningen terug te ontvangen die hij of zij bezat voordat de excommunicatie plaatsvond, te bepalen. Wanneer president Benson mij dus een dergelijke opdracht geeft, spreek ik met de desbetreffende persoon om te bepalen of deze zich werkelijk heeft bekeerd.

Vervolgens neem ik de tijd om die persoon te leren hoe hij of zij een herhaling van het bewust probleem kan vermijden. Wanneer iemand een overtreding heeft begaan, doet satan zijn uiterste best om hem te ontmoedigen en zijn hoop dat hij ooit volledig verlost zal zijn van die zonde weg te nemen. Ik leg hem uit dat God hem werkelijk liefheeft en dat zelfs ernstige persoonlijke zonden kunnen en zullen worden vergeven en volledig uitgewist, wanneer hij slechts bereid is de zonde te verzakten en nooit meer voor die verleiding te zwichten. De algemene autoriteiten zijn geestelijke genezers die ernaar streven mensen te helpen hun leven – en

waar mogelijk ook hun gezin – weer in orde te brengen, opdat de persoon in kwestie, als hij of zij bereid is steeds een rechtvaardig leven te leiden, mettertijd kan terugkeren in de tegenwoordigheid van God, de Eeuwige Vader.

Het doet mij leed wanneer ik hoor hoe sommige van onze leden, en soms zelfs onze plaatselijke leiders, mensen behandelen die wegens overtreding gedisciplineerd moesten worden. Ik begrijp dat er een neiging bestaat om het woord *discipline* gelijk te stellen aan het woord *straf*, maar er is een verschil tussen die woorden. Het woord *discipline*, in het Engels tenminste, heeft dezelfde wortel als het woord *discipel*. Een discipel is een leerling, die onderwezen moet worden. Wanneer wij met overtreiders te maken krijgen, moeten wij bedenken dat zij er een wanhopige behoefte aan hebben onderwezen te worden. Vaak, echter, is de overtreder zo agressief, dat het onmogelijk is hem op dat moment te onderwijzen.

Wanneer wij er echter in slagen altijd te bedenken dat hij of zij een kind van God is, zullen wij hem of haar nooit aan zijn lot overlaten. Het is uitermate onverstandig en liefdeloos wanneer een gemeentepresident of bisschop zijn leden aanraadt om verder contact met de overtreder te vermijden. Het is op die momenten van opstandigheid of boosheid dat zij de meeste behoefte aan hulp hebben. Wij moeten toenadering tot hen blijven zoeken, niet in een geest van twist of kritiek, maar in een geest van barmhartigheid.

Hoe meer ik het Boek van Mormon bestudeer, des te meer waardeer ik de vriendelijke en liefdevolle geest waarmee dat boek geschreven is.

Sprekende over hen die er nog niet aan toe zijn zich te bekeren, zei Jezus tegen zijn discipelen:

„En ziet, gij moet dikwijls te zamen komen; en gij moet niemand verbieden tot u te komen, wanneer gij vergadert, maar gij zult hen tot u laten komen, en het hun niet verbieden;

Maar gij moet voor hen bidden en zult hen niet uitwerpen; en indien zij dikwijls tot u komen, moet gij voor hen in Mijn naam tot de Vader bidden” (3 Nephi 18:22-23).

Zij die niet waardig zijn mogen geen gebruik maken van het avondmaal, opdat er niet de spot wordt gedreven met de heilige verordening waardoor wij een verbond sluiten om de wetten van God na te komen. De Heiland zegt vervolgens:

„Evenwel zult gij hem niet uit uw midden werpen, maar gij zult hem het woord bedienen, en voor hem in Mijn naam tot de Vader bidden” (3 Nephi 18:30).

Ik begrijp dat „het woord bedienen” inhoudt dat wij moeten onderwijzen, een vriend of vriendin moeten zijn en de persoon helpen om tot begrip te komen, zich te bekeren en tot God terug te keren. Als die persoon zich dan bekeert en gedoopt wordt, is dat prima. Maar als hij weigert zich te bekeren, is hij er nog niet aan toe om onder de leden van de kerk van Christus geteld te

worden. De Heiland wijst ons er vervolgens op hoe wij hen die zich nog niet hebben bekeerd moeten bejegenen:

„Evenwel zult gij hem niet uit uw synagoge of uw bedehuizen werpen, want aan de zulken zult gij het woord blijven bedienen; want gij weet niet, of zij niet zullen terugkomen en zich bekeren en met vol voornemen des harten tot Mij komen, en Ik hen zal genezen, en gij het middel zult zijn om hun zaligheid te brengen” (3 Nephi 18:32).

Ik spoor u aan in het bijzonder te bedenken met welke problemen de familieleden van overtredders geconfronteerd worden. Bedenk, wanneer iemand moet worden gedisciplineerd, welk effect dit heeft op zijn of haar familie. Het gezin is reeds verpletterd door hetgeen er gebeurd is. Het is verraden en geschonden, en individuele gezinsleden voelen zich vaak door de overtreding beoedeld, ook al hebben zij er geen persoonlijke schuld aan. Laat hen niet in de steek in dit uur van hun nood. Zij zullen nooit een grotere behoefte aan vrienden hebben dan nu. Nooit zullen zij een grotere behoefte hebben aan aanvaarding, vriendelijkheid en begrip dan in die eerste maanden nadat zij verraden zijn. Maak de kloof niet nog breder.

Maak de overtreder niet nog zwarter in de ogen van zijn familie. Dat zal het genezingsproces alleen nog langer uitstellen en het schenken van vergeving nog moeilijker maken. Stel uzelf in hun plaats. Zij hebben behoefte aan kracht en bemoediging en vaak ook financiële of materiële hulp. Een echtgenoot of echtgenote die alleen achter is gebleven, heeft moeite met de vele veranderingen die plaats moeten vinden. Ik vraag u slechts er te zijn – een rots van vriendschap waar zij op kunnen leunen, een trooster en beschermer van de kinderen in dat gezin.

Als één van de algemene autoriteiten en uit hoofde van mijn huidige opdracht, smeed ik u dus om vriendelijk te zijn voor deze in nood verkerende kinderen van God, die u nu meer dan ooit nodig hebben. Mogen wij de raad van onze Heiland indachtig zijn:

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander” (Johannes 13:34-35).

Dat wij daaraan gehoor zullen geven, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling A. Theodore Tuttle, ouderling Franklin D. Richards en ouderling Theodore M. Burton van het Eerste Quorum der Zeventig.

„Aan hun vruchten zult gij hen kennen“

Ouderling Dean L. Larsen
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Er zijn enige toetsen die kunnen worden toegepast ter bepaling van de goddelijke aard van welk godsdienstig werk dan ook. Deze toetsen zijn door de Heer zelf voorgeschreven.“

In de afgelopen maanden zijn er op verschillende manieren feiten van historisch belang aan het licht gekomen, die een vernieuwde belangstelling teweeg hebben gebracht voor het leven van Joseph Smith en de middelen waardoor hij de kerk heeft gesticht. Een breed scala van meningen is geuit over de invloed die deze nieuwe feiten behoren te hebben op onze blik op de traditionele en schriftuurlijke verslagen van Josephs goddelijke roeping en op zijn aandeel in het teweegbrengen van de herstelling van het evangelie en de kerk van Jezus Christus.

Het is niet mijn bedoeling vandaag enige uitspraak te doen over de geldigheid van de pasontdekte documenten, noch over de invloed die zij, in de ogen van sommige mensen, op de reconstructie van de geschiedenis van de kerk zouden kunnen hebben. In plaats daarvan zou ik willen wijzen op een aantal toetsen die kunnen worden toegepast ter bepaling van de goddelijke aard van welk godsdienstig werk dan ook. Deze toetsen zijn door de Heer zelf voorgeschreven. Zij gaan boven de geaccepteerde betekenis van welk historisch document ook dat de tand

des tijds heeft doorstaan, ongeacht of het verband houdt met bepaalde gebeurtenissen of met de mensen die aan die gebeurtenissen deel hebben genomen. Het werk des Heren wordt gekend aan de vruchten ervan. Vaak weerspiegelen historische documenten, op hun best, de manier waarop één persoon zich bepaalde gebeurtenissen, of de handelingen en beweegredenen van hen die eraan deelgenomen hebben, herinnert of ze ziet. Zulke overwegingen kunnen interessant zijn, maar daarmee zijn ze nog niet altijd juist. Ze kunnen zelfs meer onthullen over de persoon die beoordeelt dan over hem die beoordeeld wordt.

Hoe dan ook, de toets van de Heer is de enige die de tand des tijds zal trotseren en de waarheid zal openbaren over hen die beweren zijn werk te doen.

De Heiland gaf toe dat er bedriegers zouden zijn, die hun best zouden doen om door te gaan als zijn gemachtigde vertegenwoordigers. Zij waarschuwde voor valse profeten, die in schapevacht zouden komen, maar hun eigen zelfzuchtige beweegredenen zouden hebben:

„Aan hun vruchten zult gij hen kennen: men leest toch geen druiven van dorens of vijgen van distels?

Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort, maar de slechte boom brengt slechte vruchten voort.

Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, of een slechte boom goede vruchten dragen . . .

Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen“ (Matteüs 7:16–20).

Het is interessant dat de Heiland deze uitspraak deed als reactie op de beschuldigingen van de schriftgeleerden en Farizeeën dat Hij zijn wonderen en genezingen verrichtte door de macht van de duivel. Zij beweerden: „Deze drijft de boze geesten slechts uit door Beëlzebul, de overste der geesten“ (Matteüs 12:24).

De pogingen van de vijanden van de Heiland om zijn werk teniet te doen door Hem

in diskrediet te brengen, waren tevergeefs. Alles wat Hij heeft gezegd en gedaan heeft de tand des tijds doorstaan en in het leven van miljoenen mensen goede vruchten voortgebracht.

Naast het verslag van de goede werken die de Heiland heeft verricht, is ons de persoonlijke bevestiging en het getuigenis van de Eeuwige Vader gegeven aangaande Jezus' goddelijke aard en roeping. Zij, die bij de doop van de Meester aanwezig waren, hoorden de stem van de Vader uit de hemel verklaren: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb“ (Matteüs 3:17). Vervolgens kregen de uitverkoren apostelen van de Heer deze bevestiging opnieuw te horen op de berg der verheerlijking: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb. Hoor naar Hem“ (Matteüs 17:5).

Zo hebben ook wij het getuigenis van de Heer zelf met betrekking tot de goddelijke roeping van Joseph Smith:

„Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden“ (Leer en Verbonden 1:17).

Ook: „Ik, de Here, ben God en heb deze dingen aan u, Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., gegeven en heb u geboden, dat gij als een getuige van deze dingen zoudt staan; . . .

Want hierna zult gij worden geordend en uitgaan en Mijn woorden tot de mensenkinderen verkondigen . . .

Doch dit geslacht zal Mijn woord door u ontvangen“ (Leer en Verbonden 5:2, 6, 10).

En: „De eindten der aarde zullen naar u naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u zeden;

Terwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugdzaam voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen van uit uw handen zullen zoeken.

En uw volk zal nimmer door het getuigenis van verraders tegen u worden gekeerd“ (Leer en Verbonden 122:1–3).

Joseph Smith maakte bekend dat zijn werk het werk van de Heer was. Zijn kwalificaties als profet van God worden niet voldoende getoetst door historische overblijfselen.

De vruchten van het herstelde evangelie van Jezus Christus vormen de ware toets van Joseph Smith en zijn werk.

Onder de vruchten die voorhanden zijn om in deze tijd te worden beoordeeld, zijn de Schriften die door zijn inspanningen tot stand zijn gekomen. Deze zijn, natuurlijk, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde, tastbare vruchten die ondanks al het commentaar van hen die eropuit zijn de geschiedenis te reconstrueren, niet verdronken kunnen worden. Zij bevatten openbaringen van

God. De waarde van de eeuwige beginselen die zij voorleggen, kan worden getoetst door dagelijkse toepassing.

Ja, dit is zelfs de enige ware toets, waartoe Alma de mensen in zijn onderdeel van het Boek van Mormon opwekt:

„Doch ziet, als gij uw talenten wilt opweken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen” (Alma 32:27).

Dit experiment vergelijkend met het zaaien van een zaadje, vervolgt Alma:

„Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongeloof uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te veruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen” (Alma 32:28).

Sinds de oprichting van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, meer dan 150 jaar lang dus, hebben miljoenen mensen het door Alma voorgestelde experiment met betrekking tot het door middel van Joseph Smith herstelde evangelie geprobeerd. Zij en een steeds groeiend aantal anderen over de gehele wereld, geven in deze tijd hun getuigenis van de goede vruchten die dat experiment heeft opgeleverd. Zij

hebben de zekere toets van de Heer toegepast.

In de context van dit toetsen, zoals dat is voorgeschreven door de Heer, ligt een uitdaging en waarschuwing besloten aan allen die het herstelde evangelie van Christus aanvaarden, die Joseph Smith als profeet van God accepteren en lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Deze uitdaging wordt door de Heiland gegeven in de bergrede:

„Gij zijt het zout der aarde . . .

Gij zijt het licht der wereld . . .

Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken” (Mattheüs 5:13–16).

Van hen die het evangelie aannemen wordt verwacht dat zij in hun leven blijf zullen geven van de vruchten, niet alleen ten bate van zichzelf, maar met het doel anderen tot de waarheid te trekken. Dat houdt niet in dat allen die gehoorzaam zijn aan de beginselen van de waarheid gevrijwaard zullen zijn van alle aardse zorgen, want allen worden beproefd. Maar zij die zich voegen naar het levensplan van de Heer zullen in staat zijn de beproevingen te weerstaan en niet overwonnen te worden. Zij zullen volharderen. De vruchten van het evangelie zullen op betekenisvolle wijze in hun leven zichtbaar zijn, waardoor zij een lichtend voorbeeld worden voor allen die zoekende zijn naar licht en waarheid.

Wanneer wij deze opdracht niet nakomen, zijn wij ontrouw aan de verbonden die wij gesloten hebben. Niet alleen lopen we dan zelf de zegeningen van het evangelie mis, maar worden we ook een struikelblok voor anderen. In zo’n geval vergaat het ons als de ongehoorzame zoon van Alma, die op zending was en bezweek voor de verleidingen van de wereld, en waarover Alma weeklaagde:

„O zie, mijn zoon, welke grote ongerechtigheid gij over de Zoramieten hebt gebracht: want toen zij uw gedrag zagen, wilden zij niet in mijn woorden geloven” (Alma 39:11).

De Heiland heeft hen die willens en wettens een andere koers volgen, als volgt gewaarschuwd:

„Indien nu het zout zijn kracht verliest . . . Het deugd nergrins meer toe dan om weggegoorpen en door de mensen vertreden te worden” (Mattheüs 5:13).

Het genieten van de vruchten van het evangelie hoort ons niet arrogant en afstandelijk te maken, maar hoort wel ons gedrag boven dat van de wereld te verheffen.

Het is wellicht goed om in deze tijd, waarin zoveel van de fundamentele waarheden van de herstelling en de waarachtigheid van het werk des Heren wordt aangevochten, onszelf af te vragen in hoeverre ons gedrag

ons inderdaad verheft en blijf geeft van de vruchten van het evangelie. Genieten wij thuis en in de verdere familie de liefde en steun van de familieleden en verdienen wij die ook? Zijn we bij onze zakelijke transacties altijd eerlijk en komen wij onze verplichtingen stipt na? Zijn wij op ons woord te vertrouwen? Zijn onze intiemste gedachten vrij van de verontreinigingen van de wereld? Weerspiegelen zij onze volkomen trouw aan hen aan wie wij eeuwige beloften hebben afgelegd? Voeden wij, door middel van gebed en regelmatige studie van de geopenbaarde waarheden des Heren, de geestelijke en zedelijke kracht die wij in de hedendaagse wereld niet ontberen kunnen? Houden wij onszelf in het vermaak en de ontspanning die wij nastreven onbesmet van de wereld en in harmonie met des Heren heilige sabbat? Zijn wij vrijgevig met onze middelen, zoeken wij naar wegen om anderen te dienen? Komen we voor onze fouten en tekortkomingen uit en vragen wij vergeving aan hen die wij gekwetst hebben of onrecht hebben aangedaan?

Laat mij nog eens herhalen dat zij die het werk des Heren doen dit laten blijken door de vruchten van hun inspanningen. Het analyseren en bekritisieren van anderen, of het nu uit een historisch perspectief is of aan de hand van wat wij zelf bij anderen waarnemen, zal van weinig belang zijn als het niet overeenkomt met het oordeel van de Heer. De apostel Paulus zei:

„Gij echter, wat oordeelt gij uw broeder? Of ook gij, wat minacht gij uw broeder? Want wij zullen allen gesteld worden voor de rechterstoel Gods . . .

Zo zal (dan) een ieder onzer voor zichzelf rekenschap geven (aan God).

Laten wij dan niet langer elkaar oordelen, maar komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aanstoot of ergernis te geven” (Romeinen 14:10, 12-13).

Ik getuig dat Joseph Smith een profeet van God was, door wie de Heer zijn ware kerk opnieuw op aarde heeft gesticht, alsmede het enige levensplan dat tot eeuwig geluk en verhoging kan voeren. Ik getuig verder dat zij die hem zijn opgevolgd als profeet van de kerk, tot aan de huidige tijd, mannen zijn geweest die gekozen en begiftigd zijn met macht en gezag om het werk des Heren tot stand te brengen.

In alle nederigheid erken ik dat ook ik de verantwoordelijkheid heb om de vruchten van het evangelie van Jezus Christus in mijn leven te laten blijken. En hen die de waarachtigheid van dit werk in twijfel trekken, wijs ik op de uitspraak van de Heer:

„Acht de boom goed, maar dan ook zijn vrucht, of acht de boom slecht, maar dan ook zijn vrucht, want aan zijn vrucht kent men de boom” (Mattheüs 12:33).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vrede – een overwinning van beginselen

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Alleen zij die vrede hebben, zijn in staat het hoofd te bieden aan beschuldigingen en laster. Innerlijke vrede is het kostbare bezit van Gods kloekmoedigen.”

Jaren geleden hoorde ik eens een verhaalje dat mij altijd is bijgebleven. Ik vertel het u vandaag ter ondersteuning van mijn pogen uw gedachten enige minuten te richten op het belangrijke woordje *vrede*. Een schattig klein meisje dat blind was, zat in een volle treincoupé bij haar vader op schoot. Een vriend die tegenover hem zat, zei tegen de vader: „Kom, laat mij je even ontlasten,” waarop hij voorover leunde en de kleine meid van hem overnam. Even later zei de vader tegen haar: „Weet je bij wie je op schoot zit?” „Nee,” antwoordde ze, „maar u wel.”

Sommigen zullen misschien reageren met de opmerking: „Wat had dat kind een volmaakte vrouwen in haar vader.” Anderen zullen zeggen: „Wat een geweldig voorbeeld van liefde!” En weer anderen zullen misschien zeggen: „Wat een prachtig voorbeeld van geloof.” Voor mij getuigt het van een verrukkelijke mengeling van al deze beginselen, die het kind een innerlijke vrede van onschatbare waarde bezorgde. Zij wist dat zij veilig was, omdat zij wist dat haar vader *wist* bij wie zij op schoot zat. Genegenheid, respect en zorg door de jaren heen

hadden een vrede in het hart van dit kleine meisje doen ontstaan die alle verstand te boven gaat. Zij had vrede omdat zij haar vader kende en vertrouwde.

In onze gebeden en gedachten smeken we om vrede. Waar vinden we vrede? Kunnen wij deze grote gave ooit genieten terwijl we omgeven worden door oorlogen, geruchten van oorlogen, onenigheid, kwaad en twist? Het antwoord is ja. Net zoals het kleine blinde meisje volmaakt tevreden bij de vreemde linge op schoot zat omdat het een bekende van haar vader was, zo kunnen ook wij onze Vader leren kennen en innerlijke vrede vinden naarmate wij zijn beginselen naleven.

Het is veelbetekend dat toen Jezus uit het graf te voorschijn kwam en aan zijn discipelen verscheen, zijn eerste begroeting „Vrede zij u!” (Lucas 24:36) was. Vrede – niet hartstocht, niet persoonlijk bezit, niet prestaties of geluk – is één van de grootste zegeningen die de mens ontvangen kan. Ons vertrouwen in en onze band met onze Hemelse Vader moet zijn zoals die van het kleine blinde meisje in en met haar aardse vader. Zou het, wanneer verdriet en hartzeer in ons leven toeslaan, niet een geweldige troost zijn als wij op de fluistering van God: „Weet je waarom dit je is overkomen?” de innerlijke vrede konden hebben om te antwoorden: „Nee, maar U wel?”

Vrede is stellig het tegenovergestelde van vrees. Vrede is een zegen die hun ten deel valt die op God vertrouwen. Zij komt tot stand door persoonlijke rechtvaardigheid. Ware innerlijke vrede is het gevolg van eeuwige waakzaamheid en voortdurende rechtvaardige inspanningen. Niemand kan vrede hebben die zijn betere ik ontrouw is. Niemand kan blijvende vrede hebben wiens leven een leugen is. Vrede kan nooit het deel zijn van een overtreder van de wet. Gods wetten toegedaan zijn is de basis voor vrede. Vrede is iets dat wij verdienen. Het is geen geschenk. Integendeel, het is een bezit dat verdiend wordt door hen die God liefhebben en werken voor de zegeningen van de

vrede. Het is geen diploma of attest. Het is iets dat van binnenuit moet komen.

De vallei van het Grote Zoutmeer werd ontgonnen door hen die onder uitermate barre omstandigheden de trek over de prairies hadden gemaakt om God in vrede te kunnen dienen. Achter hen lag Nauvoo, een verlaten stad, onthield door onwetende, verkeerd geïnformeerde, bitterbittere vijanden van de kerk. Vrede was ver te zoeken in de schone stad. Wat een prijs is er betaald door sommigen die ons zijn voorgegaan voor het voorrecht God in vrede te mogen vereren.

Nooit zullen vrede en haat in één en dezelfde ziel kunnen wonen. Blijvende vrede zal zich onttrekken aan die personen of groepen wier doel het is hen die er andere overtuigingen op na houden te veroordelen, in diskrediet te brengen, te beschimpen, of neer te halen. Die mensen teren op haat en willen anderen vernietigen voor zover dat in hun vermogen ligt. Ware christenen hebben geen tijd voor twist. Er kan geen blijvende vrede tot stand komen terwijl wij op anderen afgeven of hen verafschuwen. Zij die haat, hoon en leugens prediken, kunnen niet als vredestitelers worden aangemerkt. Totdat zij zich bekeren, zullen zij de oogst binnenhalen waar allen, die haat verspreiden, recht op hebben. Gevoelens van haat en wrok kunnen nooit gepaard gaan met gevoelens van vrede.

„De goddelozen zijn als de zee, zo opgezweept, dat zij niet tot rust kunnen komen, en wier wateren slijk en modder opwoelen.

De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede” (Jesaja 57:20–21).

Allen zij, echter, die vrede hebben, zijn in staat het hoofd te bieden aan beschuldigingen en laster. Innerlijke vrede is het kostbare bezit van Gods kloekmoedigen. In tijden van tegenspoed schenkt een getuigenis van de waarachtigheid van de leringen van onze Heiland ons vrede.

Er zijn er ook die ons valse voorstellingen van vrede voor de neus houden. Dat zijn zij die hebzuchtig zijn en naar macht streven. „Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten . . . Want wie op (de akker van) zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten” (Galaten 6:7–8). Innerlijke vrede ontgaat hun die deugd opofferen aan seksuele losbandigheid. Er zijn er die seksuele avonturen voorstaan en aanmoedigen onder het mom van „je spanningen kwijttraken”. Deze mensen zaaien alleen op de akker van hun vlees en sporen tot duivelse daden aan. Goddeloosheid, ongeacht welke naam eraan gegeven wordt of hoe zij wordt gecamoufleerd, zal uiteindelijk tot verdriet en hartzeer voeren en innerlijke vrede vernietigen.

Vrede zal nooit gevonden worden door hen die deelnemen aan laag-bij-de-grondse gesprekken en vulgair gedrag. Laten we

toch geen zaaiers zijn van giftig zaad, maar laat ons de wortels van de vrede voeden in de vruchtbare grond van rechtvaardige beginselen.

Het was Ralph Waldo Emerson die de machtige waarheid verkondigde: „Niets kan u vrede brengen dan uzelf. Niets kan u vrede brengen dan een overwinning van beginselen.“ („Self-Reliance,” *Ralph Waldo Emerson: Essays and Lectures* \$New York: The Library of America, 1983\$, blz. 282.)

Vrede hangt niet af van de ene aankoop. Vrede is niet wanneer de laatste termijn is betaald. Vrede is niet wanneer we eindelijk getrouwd zijn of wanneer alle kinderen op school zitten. Vrede is niet wanneer het laatste kind van zijn zending terugkomt. Vrede is niet wanneer er een erfenis ontvangen wordt. Vrede is niet wanneer de wonden van de dood beginnen te genezen.

Ware vrede mag niet afhankelijk zijn van omstandigheden of gebeurtenissen. Vrede moet voortspruiten uit een innerlijke tevredenheid, die gebaseerd is op vertrouwen, geloof en welwillendheid jegens God, onze medemensen en onszelf. Zij moet voortdurend worden gekoesterd door degene die stevig verankerd is in het evangelie van Je-

zus Christus. Slechts dan kan iemand beseffen dat de beproevingen van het dagelijks leven minder belangrijk zijn dan de totale goedheid van God.

Blijvende vrede is een eeuwig persoonlijk streven. Vrede vloeit voort uit gehoorzaamheid aan de wet. Vrede valt hun ten deel die karakter en vertrouwen ontwikkelen.

Wij hebben een kleinzoon die gek op turnen is. Hij maakt goede vooruitgang en vindt het heerlijk ons te laten zien waartoe hij in staat is. Terwijl hij deze vaardigheden ontwikkelt, neemt zijn lichaam toe in souplesse en kracht. Toen hij me onlangs vroeg zijn biceps te voelen, feliciteerde ik hem. Ik was trots op hem. En toen hij weer opsprong (het is alsof turners constant springen en opveren), trof mij de gedachte dat zijn ouders, grootouders, leerkrachten en anderen de plicht hebben hem één van de grote waarheden van het leven bij te brengen, en wel dat een slap karakter ons altijd meer zorg moet baren dan slappe spieren. Body-building en lichaamstraining zijn goede doelen, maar er is meer nodig voor het verwerven van werkelijke innerlijke vrede. Wij moeten evenwicht in ons leven zoeken en toenemen „in wijsheid en grootte en genade bij God en

mensen” (zie Lucas 2:52) om ons volledige potentieel te bereiken.

Geen vrede kan duurzaam zijn die niet is gebouwd op het vaste fundament van eeuwige beginselen zoals liefde voor God, liefde voor de naaste en liefde voor het eigen ik. Zij die hun naasten liefhebben kunnen velen vrede en geluk bezorgen. Liefde kan bruggen slaan naar begrip en muren van wantrouwen en haat neerhalen. Een liefde als die van Christus kan vrede in iedere buurt brengen. Met dat soort liefde kan ieder van ons bijdragen aan het oplossen van kleingeestige meningsverschillen, zij het in het gezin of in de omgeving.

Terwijl hij vlak voor het uitbreken van de tweede wereldoorlog in een ander land woonde, had een vooraanstaand lid van de regering er hard aan gewerkt om de vrede voor zijn land te bewaren. In zijn handen had hij zelfs een ondertekend document om de vrede te verzekeren. Nadat hij te goeder trouw onderhandeld had, scheen hij datgene te hebben bereikt waar miljoenen van zijn landgenoten op gehoopt en voor gebeden hadden. In het openbaar ontvingen wij van hem de verzekering dat er in onze tijd vrede zou zijn.

Het duurde echter niet lang voordat hij echter kwam dat hij misleid was. De mannen met wie hij onderhandeld had waren zelfzuchtig, hebzuchtig en vervuld van machtsbegeerte. Zij hadden alleen onderhandeld om tijd te winnen en hun positie te versterken. Er brak oorlog uit.

Wij hebben toen geleerd dat er nooit vrede tot stand kan komen wanneer wij te maken hebben met misleiders en mensen die zich niets aantrekken van de beginselen die onze Heiland onderwees.

Op zulke momenten maken de gebeurtenissen in de wereld het zelfs nog noodzakelijker naar innerlijke vrede te zoeken. Haar buiten onszelf te zoeken is namelijk zinloos.

Het was George C. Marshall die heel wijselijk heeft gezegd: „Wij moeten de volkeren der aarde nemen zoals ze zijn, rekening houden met de bestaande menselijke begeerten en vooroordelen en zo een manier vinden om een vredige wereld tot stand te brengen.”

Vrede moet een overwinning van beginnelen zijn. Zelfzucht en gebrek aan geduld schijnen een belemmering te vormen. Dringend smeken wij de Heer: „Heb erbarmen, o Here, met alle naties der aarde; heb erbarmen met de regeerders van ons land; mogen die beginselen, welke door onze vaders zo eervol en edelmoedig werden verdedigd – namelijk de Grondwet van ons land – voor eeuwig standhouden” (Leer en Verbonden 109:54). De zeer gerespecteerde Winston Churchill heeft eens gezegd: „De dag zal komen waarop . . . triomferende naties in gerechtigheid en vrijheid plannen zullen maken voor een huis met vele woningen, dat aan allen plaats zal bieden, en het zullen bouwen.”

Het is in deze tijd ons oprecht gebed dat alle leiders van naties, groot en klein, vrij of geknecht, zich van het volgende bewust zijn: „En bovenal, bekleedt zelf – als met een gewaad – met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is” (Leer en Verbonden 88:125).

God zij dank dat er vrede in Amerika heerst, ondanks moeilijkheden in verband met het terugdringen van tekorten op de federale begroting, met rellen en terrorisme, met het beheersen van de wapeningswedloop en de inflatie, en van het winnen van een grootscheepse strijd om belastinghervorming. God zij dank voor die andere naties die vrede onderwijzen en in vrede leven. God zij dank voor waardige mannen die eraan werken de zaken zo te handhaven. Onze verantwoordelijkheid als land en als volk is om voor te blijven gaan in het bevorderen van „vrede op aarde onder de mensen van goede wil” (zie Lucas 2:14). Aan alle mensen over de gehele wereld die zich willen beijveren voor blijvende vrede, maken wij bekend: „Maar weet, dat hij, die de wer-

ken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld” (Leer en Verbonden 59:23).

Het individu, het gezin, de kerk, de school en de overheid zijn de basis-instellingen waarvan blijvende vrede afhangen. Het hoofddoel van de school moet altijd zijn het ontwikkelen van karakter, van trouw aan de overheid, trouw aan het gezin en trouw aan de mens. Dat is waar ware vrede – de innerlijke en de uiterlijke – om draait. Geen enkele vrede, ook al is zij tijdelijk bereikt, zal stand kunnen houden als zij niet is gevestigd op het vaste fundament van eeuwige beginselen zoals liefde voor God, liefde voor de naaste en liefde voor het eigen ik. De meeste mensen hunkeren naar vrede, roepen om vrede, bidden om vrede en werken voor vrede, maar er zal geen blijvende vrede zijn totdat het mensdom het pad volgt dat hun gewezen en bewandeld is door de levende Christus. Er kan geen vrede gevonden worden in zonde en ongehoorzaamheid. Als ik geen persoonlijke vrede heb, zullen anderen om mij heen daaronder lijden.

God heeft diegenen van zijn kinderen die de vrede bevorderen en bepleiten bijzonder lief. Onze verantwoordelijkheid als leden van de kerk is een steeds toenemend aantal mensen te doordringen van het feit dat onze instelling en ons gedrag onze gekwelde wereld een mate van vrede kunnen bezorgen en ons een gevoel van stabiliteit kunnen geven in zorgwekkende tijden. Met vrede in ons hart kunnen we weten dat de tendensen van de wereld en de kritiek van mensen niets kunnen veranderen aan de waarheden van God.

Wanneer wij de ware beginselen van liefde, eerlijkheid, respect, karakter, geloof en

geduld op de juiste wijze in ons leven toepassen, zal vrede ons kostbare bezit worden. Vrede is een overwinning van juiste beginselen.

Net zoals het kleine meisje vredig bij een vreemdeling op schoot kon zitten omdat hij een bekende van haar vader was, zo kunnen ook wij vrede vinden wanneer wij onze Vader kennen en leren leven volgens zijn beginselen. Niemand van ons zal de stormen des levens kunnen vermijden. De wind en de golven zullen soms de koers die wij gekozen hebben in de weg staan. Maar de wetten van het evangelie kunnen ons helpen weer op koers te komen en ons naar rustig water voeren.

Daarvan geef ik u mijn bijzonder getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste presidium

Broeders en zusters, ik lees u nu de namen van de algemene leiding van de kerk ter steunverlening voor.

Voorgesteld wordt president Spencer W. Kimball steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hier voor is, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen is, door hetzelfde teken. Marion G. Romney als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Gordon B. Hinckley als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hier voor is, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen is, door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt ouderling Ezra Taft Benson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen, met als leden van dat quorum: Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks en M. Russell Ballard. Voorgesteld wordt de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeten, zieners en openbaarders. Wie hier

voor is, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen is, door hetzelfde teken.

Wij hebben ouderling J. Thomas Fyans, een uiterst bekwaam man met een groot geloof, gevraagd naar Buenos Aires te gaan als gebiedspresident van het Gebied Zuid-Amerika-Zuid. Hij en zijn vrouw zullen binnenkort daarheen afreizen. Ik zou willen opmerken dat er voor deze functie geen getrouwer en deskundiger man te vinden is dan hij. Een plezierige bijkomstigheid is dat hij Spaans spreekt.

Wij ontheffen ook ouderling M. Russell Ballard, die samen met ouderling Fyans werkzaam was als president in het Eerste Quorum der Zeventig. Allen die hun dank aan deze broeders willen kenbaar maken, die in deze hoedanigheid zo getrouw hebben gediend, kunnen dit doen door het opsteken van hun rechterhand.

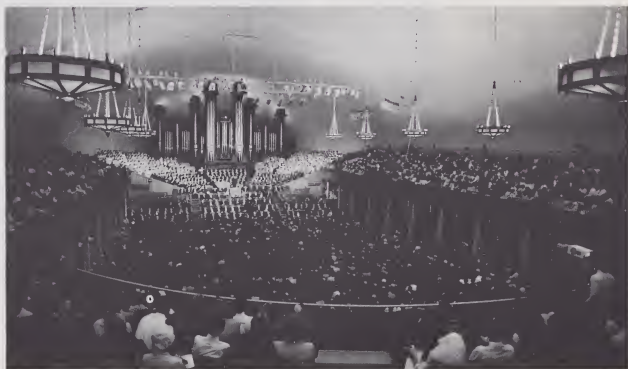
Wij stellen als presidium van het Eerste Quorum der Zeventig ter steunverlening aan u voor: Carlos E. Asay, Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks, William Grant Bangerter, Jack H. Goasland jr. en Robert L. Backman. Alle andere leden van het Eerste Quorum der Zeventig, de presideren-

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, leidt een conferentiebijeenkomst. Op de voorgrond de ouderlingen Carlos E. Asay en M. Russell Ballard.

de bisschop, de emeritus leden en alle andere algemene bestuurslichamen, zoals die nu samengesteld zijn. Wie hier voor is, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen is, door hetzelfde teken.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening unaniem is geweest. Dank u. □

De vastendag

Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Onszelf disciplineren door middel van het vasten brengt ons in harmonie met God, terwijl de vastendag ons ook in de gelegenheid stelt het aardse opzij te zetten, opdat wij van het hogere – het geestelijke – mogen genieten.”

Als het niet de algemene conferentie was, zouden wij vandaag de vasten- en getuigenisvergadering bijwonen in onze eigen wijk; het is vandaag immers de eerste zondag van de maand. Wij zouden niet alleen de vergadering bijwonen, maar ook vasten zoals dat de vaste gewoonte is onder de leden van de kerk. In dat opzicht is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uniek, hoewel het beginsel vasten door de hele kerkgeschiedenis heen is toegepast.

Het lijkt mij onmogelijk om van de verslagen, die te onzer beschikking staan, uit te maken onder welke omstandigheden het vasten in vroegere tijden voor het eerst werd ingesteld, of wat het doel ervan is geweest. Er zijn echter wel bewijzen dat het reeds in de allervroegste tijden gedaan werd om verdriet of emoties uit te drukken. Het stond in verband met oprecht, diepgevoeld verdriet om zonden, met tijden van rouw en sterke emoties.

De oude Israëlieten pasten het vasten toe, hoewel er weinig over geschreven is. Gewoonlijk wordt vasten vermeld bij bijzondere gelegenheden of wanneer ernaar gestreefd werd om openbaringen van God

te ontvangen, zoals het geval was met Mozes en Elia (zie Exodus 34:28; 1 Koningen 19:8).

Voor de tijd van de ballingschap zijn er weinig verslagen over het vasten van het volk van Israël als geheel, behalve bij bijzondere gelegenheden zoals de dood van Saul en Jonatan (zie 1 Samuël 31:13; 2 Samuël 1:12). Er zijn nog andere officiële vastendagen gehouden om goddelijke bijstand te verkrijgen voor oorlogen of veldslagen (zie Richteren 20:26; 1 Samuël 14:24; 2 Kronieken 20:3). Aangenomen kan worden dat Mozes vastte, want hij vermeldt vasten in zijn geschriften zonder echter bepaalde vastendagen aan te bevelen.

Na de ballingschap begonnen er echter zowel officiële als persoonlijke vastendagen gehouden te worden, soms vergezeld van geweeklaag en het zich in zak en as hullen. De belangrijkste vasten was de jaarlijkse Grote Verzoendag. Het werd ook gewoonte onder vrome joden om twee keer per week te vasten – op de tweede en de vijfde dag, de dagen waarop Mozes de berg Sinai beklom en weer afdaalde.

In de tijd vlak voor het christelijke tijdperk, zien we dat er zeer toegewijd wordt gevast onder de extreme groepen van de joden, vooral de Farizeeën, maar Jezus gaf zijn discipelen geen instructies in dit opzicht door bepaalde vereisten voor te schrijven aangaande de aard van het vasten of hoe dikwijls er gevast moest worden. In de bergrrede zei Hij slechts: „En wanneer gij vast, toont dan niet, zoals de huichelaars, een somber gelaat” (Matteüs 6:16). Dit houdt in dat wanneer er gevast wordt, het in oprechtheid gedaan behoort te worden. Zelf had hij veertig dagen en veertig nachten gevast (zie Matteüs 4:2).

Veel van de dingen die door de vroegere kerk werden ingesteld in Christus’ tijd werden veranderd na de dood van de laatste apostelen. Het vasten en bidden, dat een persoonlijke en vrijwillige zaak was geweest, werd tenslotte onderworpen aan kerkelijke voorschriften en regels, die alle belij-

dende leden verwacht werden na te volgen op straffe van excommunicatie in geval van ongehoorzaamheid.

Toen de eerste kolonisten zich aan de oostkust van dit werelddeel vestigden, hielden zij niet langer de gebruikelijke vastendagen aan van de kerken waartoe zij hadden behoord. Zij stelden hun eigen vastendagen in, waarvan er vele nog worden nageleefd in onze tijd. Sommige van die vastendagen werden gesteund door wettelijke instellingen.

Veel van de eerste leden van deze kerk kwamen uit Nieuw-Engeland of hadden een aan deze kolonisten gelijksoortige godsdienstige achtergrond, en vasten was een onderdeel van hun godsdienst. Het is mogelijk dat zij vanwege deze achtergrond de behoefte voelden aan een nauwe gemeenschap met hun Hemelse Vader. Zij volgden de leringen van de Heer op en vastten in het geheim (zie Matteüs 6:17–18), maar in de geschiedenis van het begin van de kerk wordt er niets over vermeld.

In de moderne openbaring, zoals vervat in de Leer en Verbonden, staat weinig over vasten en er worden evenmin voorschriften dienaangaande gegeven. Anderhalf jaar nadat de kerk georganiseerd werd, ontving de profeet Joseph Smith een openbaring over het heiligen van de dag des Heren, waarin terloops over vasten wordt gesproken, zonder verder commentaar. Het desbetreffende gedeelte luidt als volgt:

„En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakt zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij.

Voorwaar, dit is vasten en gebed, of met andere woorden, verheuging en gebed” (Leer en Verbonden 59:13–14).

Dit is een echo uit oudtestamentische tij-

Ouderling James M. Paramore van het Eerste Quorum der Zeventig.

den; hiermee wordt het beginsel van vasten in de geest van het gebed bevestigd.

Het jaar daarop werd er een meer concrete openbaring ontvangen over dit onderwerp, die luidde: „Ik geef u eveneens een gebod, dat gij van nu af aan in gebed en vasten moet voortgaan“ (Leer en Verbonden 88:76).

Voor die tijd werden er in de kerk geen regelmatige vastendagen gehouden. De beoordeling van deze openbaring: „dat gij van nu af aan in gebed en vasten moet voortgaan“, zou het instellen van de vastenvergaderingen kunnen doen veronderstellen, maar blijkbaar werden deze pas gehouden nadat de Kirtland-tempel was gebouwd in 1836.

De enige andere melding van vasten in moderne openbaring wordt gevonden in de openbaring over de bouw van de Kirtland-tempelen in het inwijdingsgebed, waarin de tempel „een huis des gebeds, een huis van vasten“ genoemd (Leer en Verbonden 88:119; 95:7, 16; 109:8, 16). In het Boek van Mormon wordt er dikwijls over vasten gesproken, maar dit zijn oude geschriften, evenals die van de Bijbel. De geschriften van deze bedeling geven ons er weinig informatie over.

Wij weten niet wanneer het vasten in de kerk werd aangenomen als een vaste instelling, maar er zijn verslagen die aangeven dat er een aantal vastenvergaderingen plaats hebben gevonden in de Kirtland-tempel op de eerste donderdag van elke maand in het jaar 1836. Er zijn geen aanwijzingen dat deze vastendagen iets te maken hadden met giften aan de armen, behalve een opmerking van Brigham Young meer dan dertig jaar later in de oude tabernakel in Salt Lake City, toen hij zei:

„U weet dat wij iedere eerste donderdag van de maand een vastendag houden. Hoevelen van u kennen de oorsprong van deze gewoonte? Voordat er tiende betaald werd, werden de armen ondersteund uit gaven.

Toen zij de profeet Joseph Smith in Kirtland om hulp vroegen, zei hij dat er een vastendag gehouden moest worden, waartoe metterdaad besloten werd. De vastendag moest een keer in de maand gehouden worden, zoals nu ook het geval is, en alles wat er op die dag aan meel, vlees, boter en vruchten of wat dan ook gegeten zou zijn, moest naar de vastenvergadering meegenomen worden en overhandigd aan iemand die de opdracht had ervoor te zorgen en het te verdelen onder de armen“ (*Journal of Discourses*, deel 12, blz. 115).

Hoewel Brigham Young hier zegt dat deze beslissing genomen was, zijn er geen bewijzen dat deze ooit uitgevoerd werd.

Er werd zo nu en dan gevast in Nauvoo met een bepaald doel voor ogen, maar er waren geen regelmatige vastendagen. Pas in 1845 werd er eens gevast voor de armen. In de opgetekende geschiedenis van de kerk vinden wij deze aantekening van Brigham Young:

„Donderdag, 15 . . . Vastendag: Al het werk werd opgezet. Er zijn vergaderingen gehouden in de verschillende wijken en er zijn giften gegeven aan de bisschoppen ten behoeve van de armen; er is genoeg bijgedragen om in de behoeften van de armen te voorzien tot de oogst“ (*History of the Church*, deel 7, blz. 411).

Bijzondere vastendagen voor allerlei doeleinden werden gehouden tijdens de uittocht uit Nauvoo, en nadat de heiligen in de Vallei van het Grote Zoutmeer waren aangekomen. Enkele van die vastendagen werden op de eerste donderdag van de maand gehouden. Het is niet met zekerheid na te gaan wanneer de vastendag op een regelmatige basis werd ingesteld, maar in de moeilijke jaren van 1855 en 1856, verkeerden vele heiligen in bijna hopeloze omstandigheden vanwege de aanhoudende droogte en hongersnood, de buitengewoon strenge winter en de sprinkhanenplaag. Dit is wat Brigham R. Roberts erover zei:

„Onze vastendag is tot stand gekomen om aan de grote vraag naar liefdadigheid onder de heiligen der laatste dagen in deze komervolle jaren te kunnen voldoen. De dienstknechten des Heren stelden de eerste donderdag van iedere maand in als vastendag, met de bedoeling hetgeen door dit offer uitgespaard werd te geven aan hen die anders in nood zouden verkeren. Dit plan om aan die noodtoestand tegemoet te komen werd een vaste instelling“ (*Conference Report* van april 1913, blz. 120).

Voor die tijd werden de armen onderhouden door giften, maar nu werd de zorg voor hen in verband gebracht met de vastendag en werd de bijdrage de vastengave genoemd, die naar de vastenvergadering werden meegebracht. Vanaf die eerste tijd dat de heiligen naar de valleien in de bergen

kwamen, tot 1896, werd er een regelmatige vastendag gehouden op de eerste donderdag van de maand. De vastengaven waren grotendeel in natura.

In de eerste tijd, toen het ledental van de kerk nog klein was, was het houden van een vastendag op donderdag geen probleem, maar naarmate de tijd vorderde moesten er werknemers vrijaf gaan nemen van hun werk om naar de vastenvergadering te kunnen gaan, kooplieden moesten hun zaak sluiten, en er ontstonden vele andere problemen vanwege deze vastendag op een doordeeweekse dag. Er werd dus door het Eerste Presidium en de Twaalf besloten dat de maandelijkse vastendag voortaan de eerste zondag van de maand gehouden zou worden. De eerste zondag van december 1896 was de datum waarop de verandering zou plaatsvinden. Vanaf die tijd tot nu toe – bijna een eeuw lang – is de vastendag in de meeste gevallen inderdaad op de eerste zondag van de maand gehouden.

De kerkleden mogen te allen tijde vasten als zij daar behoefte aan hebben, maar het vasten op de officiële vastendag houdt volgens de woorden van president Joseph F. Smith in dat „er geen voedsel of drinken tot zich genomen wordt gedurende vierentwintig uur, van de avond tot de avond“. Van avond tot avond betekent dat men twee maaltijden overslaat, van de avondmaaltijd op de vorige avond tot de avondmaaltijd op de vastendag. President Smith zei verder:

„Bovendien is het voornaamste doel van de instelling van het vasten onder de heiligen der laatste dagen, de armen van voedsel en andere behoeften te voorzien. Het is daarom de plicht van iedere heilige der laatste dagen om op de vastendag het voedsel dat hij of zijn gezin op die dag genuttigt zou hebben aan zijn bisschop te geven, opdat het aan de armen gegeven kan worden; in plaats van voedsel kan de tegenwaarde aan geld gegeven worden of, als de betrokken persoon in goede doen is, een royale gave, die dan voor de armen gereserveerd kan worden“ (*Improvement Era* van december 1902, blz. 148).

Zijn wij niet rijk als de Heer ons gezegend heeft met iets dat wij met anderen kunnen delen?

Onszelf disciplineren door middel van het vasten brengt ons in harmonie met God, terwijl de vastendag ons ook in de gelegenheid stelt het aardse opzij te zetten, opdat wij van het hogere – het geestelijke – mogen genieten. Al vastende op die dag, leren wij de noden van hen die minder bezitten dan wij beter te begrijpen.

Moge de Heer ons zegenen naarmate wij zijn geboden naleven en van onze overvloed delen met onze broeders en zusters, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het evangelie

Ouderling Hartman Rector
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Het evangelie is de weg tot zaligheid, en er is stellig geen andere. Stervelingen zullen dat doel bereiken door het evangelie van Jezus Christus. Een andere manier om zalig te worden, ofwel het eeuwige leven te verkrijgen, is er niet.”

Mijn broeders en zusters, ik zou enkele ogenblikken willen besteden aan het bespreken van de macht Gods tot zaligheid ofwel het evangelie van Jezus Christus. Voor ons is het evangelie de weg tot zaligheid, en er is stellig geen andere. Stervelingen zullen dat doel bereiken door het evangelie van Jezus Christus. Een andere manier om zalig te worden, ofwel het eeuwige leven te verkrijgen, is er niet.

Het woord *evangelie* betekent letterlijk „de blijde boodschap” of „goed nieuws”. Als u het bericht ontving dat een bloedverwant, waarvan u nog nooit gehoord had, gestorven was en u een miljoen had nagelaten, zou dat misschien onder de noemer goed nieuws vallen, maar het zou niet het evangelie zijn. Het evangelie is dus een bepaald soort goed nieuws. Het is het goede nieuws over Jezus Christus en zijn zoonoffer voor onze zonden en voor de oorspronkelijke overtreding in de hof van Eden.

Als wij op zoek gaan naar de beste definitie van wat het evangelie van Jezus Christus inhoudt, kunnen wij nauwelijks iets beters doen, dan de Heer Jezus Christus' eigen definitie raadplegen. In 3 Nephi 2, te beginnen met vers 13, lezen wij: „Ziet, Ik heb u Mijn evangelie gegeven, en dit is het evan-

gelie, dat Ik u heb gegeven, dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden.” Ik neem aan dat wij, u en ik, ook in deze wereld gekomen zijn om de wil van de Vader te doen, daar onze Vader ook ons heeft gezonden. Wij zijn niet naar de aarde gekomen om precies hetzelfde te doen als Jezus Christus, maar het is van het aller-grootste belang dat ook wij de wil van de Vader doen.

Jezus vertelt ons verder precies waarvoor Hij gezonden werd: „En Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, en opdat Ik, nadat Ik aan het kruis was verheven, alle mensen tot Mij mocht trekken . . . om voor Mij te staan en volgens hun werken te worden geoordeeld, hetzij die goed of kwaad zijn.”

Jezus kwam op aarde om zijn leven te geven aan het kruis ter verlossing van de gehele mensheid, op voorwaarde van hun aanvaarding van hetgeen Hij had gedaan. Wij zouden de vraag kunnen stellen: Zocht Hij de dood aan het kruis op? Ik denk van niet; waarom zou Hij anders gebeden hebben: „Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiedde!” (Lucas 22:42.) Blijkbaar wilde Hij dus niet aan het kruis sterven, maar Hij wilde wel de wil van zijn Vader doen.

Ik leerde deze les van mijn vader toen ik nog maar heel jong was. Mijn vader was slimmer dan ik in zijn zevende levensjaar. Natuurlijk was ik slimmer dan hij toen ik zeventien was, maar daar kwam ook weer verandering in. Hij zei eens tegen mij: „Je bent nog niet groot genoeg om de koeien te melken.” Nou wist ik dat ik het wel kon. Ik was zeven en ik wist dat ik kon melken en dat liet ik hem ook zien. Mijn vader zei: „Weet je, ik geloof dat je nog gelijk hebt ook. Jij mag voortaan melken.”

De volgende tien jaar molk ik 's ochtends 's avonds acht à tien koeien. U kunt ervan verzekerd zijn dat ik het koeien melken op een gegeven ogenblik zat was en op een keer tegen mijn vader zei: „Pa, ik heb er geen zin

meer in.” Hij zei: „Dat is best jongen. Je hoeft er geen zin in te hebben, als je het maar doet.” Dat lijkt op wat de Heer tegen ons zegt als het allemaal niet zo vlot gaat en denken: „Eigenlijk heb ik er geen zin naar de tempel te gaan”, of „Het komt mij niet zo goed uit om mijn tiende te betalen”, of „Ik heb geen zin om op huisonderwijs te gaan”. Ik weet zeker dat Jona had geen zin om op zending te gaan. Maar hij ging wel.

Jezus werd aan het kruis verheven opdat Hij alle mensen tot zich mocht trekken. Men zou zich kunnen afvragen: „Hoe is het mogelijk dat Hij alle mensen tot zich trok door aan het kruis verheven te worden? Vele mensen zijn gekruisigd zonder alle mensen tot zich te trekken.” Om dat te begrijpen is het nodig te weten wie Hij was en wat Hij op aarde deed. Hij was de zondeloze Zoon van God, Die naar de aarde gezonden was om de prijs van de zonde te betalen (zie 1 Korintiërs 6:20). Hij betaalde voor zowel de oorspronkelijke overtreding in de hof van Eden als voor onze persoonlijke zonden. De overtreding in de hof van Eden bracht de dood in de wereld – de tijdelijke dood – de scheiding van lichaam en geest – en de geestelijke dood – de scheiding van de geest van de tegenwoordigheid van God. Door verzoening te doen voor de oorspronkelijke overtreding bracht Hij de opstanding teweeg – de hereniging van de geest met het lichaam voor de gehele mensheid. Door de prijs te betalen voor de persoonlijke zonden van de mensen opende Hij de deur naar het eeuwige leven, zodat allen in de tegenwoordigheid van God kunnen terugkeren en de geestelijke dood teniet wordt gedaan. De mens kon dit niet voor zichzelf doen. Alleen Jezus kon de weg en de middelen bereiden om de gevallen mensheid te redden. Hij deed het omdat Hij de mensen liefhad. Hij zei: „Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden” (Johannes 15:13).

Wanneer wij dit begrijpen is het gemakkelijk om onze Heiland en Verlosser lief te hebben. Zijn offer aan het kruis bewijst hoe onbegrijpelijk Hij ons liefheeft, en dit wettelijke lief in ons op voor Hem die zijn leven gaf voor ons allen. „Er was geen ander goed genoeg, de losprijs te voldoen” (*Heilige lofzangen* 215). Zoals Hij aan het kruis werd verheven (gekrusigd) door de mensen, en de opstanding tot stand bracht, zullen alle mensen (ongeacht of zij goed of slecht zijn) worden opgewekt door de Vader. De opstanding is een vrije gift van Jezus Christus. Wij hoeven er niets voor te doen, behalve hier op aarde geboren te worden. Maar zij die onrein zijn, zullen in de opstanding nog steeds; en zij die rechtvaardig zijn zullen nog steeds rechtvaardig zijn.

De opstanding zal volgens de Meester plaatsvinden opdat wij geoordeeld kunnen worden. Hieruit blijkt dat het oordeel vereist

dat de geest en het lichaam onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn om een volheid van vreugde, ofwel verhoging, of verdoenis te ontvangen. En waar zal het oordeel op gebaseerd worden? Wij zullen geoordeeld worden naar onze daden in het vlees. Niet naar hetgeen wij deden voordat wij geboren werden, noch naar hetgeen wij deden na onze dood, maar naar hetgeen wij doen terwijl we hier in de sterfelijkheid verkeren (zie Alma 5:15). Allen zijn wij geboren en wij zullen allen sterven. Het woord des Heren luidt dus: „Dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen... Want wanneer gij in die bedenkelijke toestand zijt gekomen, kunt gij niet zeggen: Ik zal mij bekeren. Neen, gij kunt dit dan niet zeggen; want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten.” (Alma 34:32).

Het schijnt dat wij met ons sterven niet veranderen, hetgeen betekent dat als wij in dit leven verslaafd zijn aan verdovende middelen, slechte gewoonten en lage begeerten, wij diezelfde neigingen vermoedelijk houden in de geestenwereld. Bekingering en vergeving dus, die onder de noemer vallen van God vrezen en zijn geboden onderhouden, is de ganse plicht van de mens hier in de sterfelijkheid (zie Prediker 12:13). De sterfelijkheid is in feite een hele korte tijd. Het is letterlijk maar een oogwenk vergeleken met de eeuwigheid. Het is zo kort dat wij kunnen overwinnen. Als je weet dat het maar heel even zal duren, kun je wel verdragen dat je voet in een bankschroef geklemd zit. Pas wanneer er geen verlichting in zicht is, wordt het ondraaglijk. Inderdaad, onze aardse beproeving is maar kort vergeleken met de eeuwigheid, maar er hangt zo ontzettend veel af van de manier waarop wij de beproevingen en verleidingen van het vlees verdragen. Het is zoals de Heer tegen de profeet Joseph Smith zei: „Uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn; En dan, indien gij het goed verdraagt, zal uw God u voor eeuwig bijstaan.” (Zie Leer en Verbonden 121:7-8).

Het schijnt dus dat een van de redenen voor ons opgewekt worden is om ons oordeel mogelijk te maken. De Meester heeft gezegd: „En hiertoe werd Ik verheven; daarom zal Ik, volgens de macht van de Vader, alle mensen tot Mij trekken, opdat zij volgens hun werken mogen worden geoordeeld” (3 Nephi 27:15). De werken waarnaar de Meester hier verwijst zijn de werken waartoe Hij ons inspireert door middel van de Heilige Geest. Paulus, sprekende over hen die door middel van het evangelie het verbond hadden gesloten om de wil van Je-

Ouderling M. Russell Ballard (links), het nieuwe lid van het Quorum der Twaalf, wordt gefeliciteerd door ouderling Yoshihiko Kikuchi van het Eerste Quorum der Zeventig.

zus te doen, schreef: „Want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt” (Filippenzen 2:13). Verder zei Paulus eens: „Hiervoor span ik mij ook in, onder zware strijd, naar zijn werking, die in mij werkt met kracht” (Kolossenzen 1:29).

De werken die wij uit onszelf doen, zijn niet voldoende om ons te verhogen. Uit de woorden van koning Benjamin: „Ik zeg, indien gij Hem zoudt dienen met geheel uw ziel, gij nog onnutte dienstknechten zoudt zijn” (Mosiah 2:21), zou men kunnen afleiden dat u en ik uit onszelf weinig kunnen doen, maar door Christus zijn wij tot alles in staat (zie Filippenzen 4:13). Daarom, als wij iets goeds tot stand brengen, ontvangen wij de beloning voor zijn werken. Om het met de woorden van Nephi te zeggen: „Wij verlaten ons geheel en al 'op de verdiensten van Hem, Die machtig is om te behouden'” (2 Nephi 31:19). Moroni behandelt hetzelfde onderwerp als hij zegt dat de mensen van de kerk alleen vertrouwen „op de verdiensten van Christus, Die de Bron en Voleinder van hun geloof was” (Moroni 6:4).

Dan vertelt de Meester ons hoe wij zijn zoenoffer werkzaam in ons leven kunnen laten zijn en hoe wij de vruchten kunnen plukken van zijn werken van gerechtigheid: „En het zal geschieden, dat een ieder, die zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt, (met de Heilige Geest) zal worden vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal Ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen” (3 Nephi 27:16). Dus u en ik moeten ten laatste dan geschuldeld

zijn, maar als zondaars zou dat onmogelijk zijn als Christus niet voor onze zonden betaald had en wij zijn offer niet aanvaardden door ons eigen geloof, bekingering en doop.

De Meester vervolgt: „En ook hij, die niet tot het einde toe volhardt, wordt neergehouden en in het vuur geworpen, waaruit men wegens de rechtvaardigheid van de Vader niet kan terugkeren” (3 Nephi 27:17). Maar al te vaak wordt er een beetje over Gods gerechtigheid heen gepraat, terwijl zijn barmhartigheid de meeste aandacht krijgt. Vermoedelijk is dat omdat wij allemaal hopen op zijn barmhartigheid en proberen, als het maar even kan, aan zijn gerechtigheid te ontkomen. Maar het is een feit dat God rechtvaardig is, en dat barmhartigheid de gerechtigheid niet kan beroven. De gerechtigheid zal krijgen wat haar toekomt. Het is ook een feit, dat hoewel barmhartigheid de gerechtigheid niet kan beroven, zij in één geval, en slechts in dat ene, aan de eisen van de gerechtigheid kan voldoen. Dit is prachtig verwoord door Amulek:

„En ziet, dit is de ganse betekenis der wet, in alle opzichten wijzende op die grote en laatste offerande; en die grote en laatste offerande zal de Zoon van God zijn, eindeloos en eeuwig.

„En aldus zal Hij zaligheid brengen aan allen, die in Zijn naam zullen geloven; het doel van deze laatste offerande is de barmhartigheid teweeg te brengen, die de rechtvaardigheid te boven zal gaan en de mensen in de gelegenheid stelt om geloof tot bekingering te kunnen hebben.

„En aldus kan de barmhartigheid de eisen der rechtvaardigheid bevredigen en geeft ze

hun veilige waarborgen, terwijl hij, die geen geloof tot bekering oefent, aan de ganse wet van de *eisen* der rechtvaardigheid is blootgesteld; daarom is alleen voor hem, die geloof tot bekering heeft, het grote en eeuwige verlossingsplan van kracht" (Alma 34:14–16; cursivering toegevoegd).

Barmhartigheid kan dus aan de eisen van de gerechtigheid voldoen, maar alleen als wij geloof tot bekering hebben in Jezus Christus.

De Meester heeft tegen de Nephieten gezegd: „En dit is het woord, dat Hij aan de kinderen der mensen heeft gegeven. En om deze reden vervult Hij de woorden, die Hij heeft gegeven, en Hij liegt niet, maar vervult al Zijn woorden" (3 Nephi 27:18). Omdat de Heer het gezegd heeft, kunt u het geloven. Hij is een God van waarheid en kan niet liegen. De Meester heeft verder gezegd: „En niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde" (3 Nephi 27:19).

De Meester besluit dan zijn verklaring met de volgende woorden: „Welnu, dit is het gebod: *Bekeert u*, al gij eindent der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, opdat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan. Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie" (3 Nephi 27:20–21).

Ik wil besluiten met de woorden van koning Benjamin: „Er zal geen andere naam worden gegeven, noch enige andere wijze, noch enig ander middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here" (Mosiiah 3:17). Hier- van geef ik u mijn getuigenis in Jezus' naam. Amen. □

Ouderling M. Russell Ballard, die zopas geroepen is tot het Quorum der Twaalf (links), wordt begroet door quorumpresident Ezra Taft Benson, terwijl quorumlid Russell M. Nelson toekijkt.

Reactie op de roeping

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Ieder van ons heeft geleerd gehoorzaam te zijn en gehoor te geven aan een roeping en er zijn beste krachten aan te wijden, zij het als huisonderwijzer, als ringpresident of als algemene autoriteit.”

Broeders en zusters, het vertrouwen van de Heer en mijn broeders heeft mij een gevoel van diepe ootmoed gegeven en ik beloof u plechtig dat ik mijn uiterste best zal doen. De laatste negeneneenhalf jaar, gedurende welke ik de hele wereld heb rondgereisd in dienst van de Heer, hebben mij geleerd dat deze kerk vele rechtvaardige, goede, toegewijde mannen telt. Ieder van ons heeft geleerd gehoorzaam te zijn en gehoor te geven aan een roeping en er zijn beste krachten aan te wijden, zij het als huisonderwijzer, als ringpresident of als algemene autoriteit.

Ik begrijp de oorsprong van de roeping. Ik heb in de laatste negeneneenhalf jaar geleerd dat dit de kerk is van onze Hemelse Vader. Het werk dat ik gezonden werd in de naam des Heren te doen, stelt mij in staat omheden tot u te getuigen dat ik weet, zoals ik weet dat ik hier voor u sta, dat Jezus de Christus is, en dat Hij leeft. Hij staat heel dicht bij dit werk en heel dicht bij een ieder van ons die geroepen is waar ook ter wereld in zijn naam het werk te doen.

Ik zou ook mijn getuigenis willen geven van het feit dat in mijn geval de sluier tussen deze wereld en het hiernamaals erg dun is. Ik erken dat het een grote zegen in mijn leven is geweest uit eerzame ouders, grootou-

ders en overgrootouders te zijn geboren, die alles gegeven hebben wat hun gevraagd werd voor de opbouw van het koninkrijk Gods op aarde.

Broeders en zusters, ik zou u willen vragen mij in uw gebeden te gedenken. Ik wil mijn genegenheid betuigen voor mijn vrouw en kinderen, die mij steunen in alles wat de Heer van mij vraagt. Ik ben dankbaar voor deze grote zegen en bid nederig dat ik u, de leden van de kerk, mag dienen, op een wijze die onze Hemelse Vader behaagt en voor Hem aanvaardbaar is, en dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De profeet Joseph Smith

Ouderling Rex C. Reeve
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Joseph Smith werd door de Heer voor zijn geboorte gekozen om deze zeer belangrijke taak, het herstellen van het evangelie van Jezus Christus, te vervullen. De oude profeten wisten dat hij zou komen en profeteerden over hem.”

Ik heb het als een groot voorrecht ervaren om met u deze grootse conferentie bij te mogen wonen, ongeacht of deze zaken via een satelliet of thuis tot u komen, of u ze later op de video zult zien. Ik ben ontroerd door de nieuwe aanstellingen die hier vandaag bekendgemaakt zijn en ik ondersteun de broeders van ganser harte. Ik ben dankbaar dat ik deel uit mag maken van het werk des Heren.

De Heer heeft gezegd:

„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, evenals Ik Mijn discipelen zeide: Waar twee of drie aangaande iets in Mijn naam zijn vergaderd, daar zal Ik in hun midden zijn – aldus ben Ik ook in uw midden” (Leer en Verbonden 6:32).

Het is een zegen dat deze belofte ook op deze conferentie in vervulling is gegaan.

Alle waarheid en alle hoop is gevestigd in en op de Heer Jezus Christus. De Schriften definiëren het evangelie in twee korte verzen:

„En dit is het evangelie, de blijde boodschap, waarvan de stem uit de hemelen ons getuigenis gaf, dat Hij, namelijk Christus, in de wereld kwam om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te

dragen, en om de wereld te heiligen en van alle ongerechtigheid te reinigen” (Leer en Verbonden 76:40–41).

In onze tijd heeft Hij het evangelie aan de aarde teruggegeven, alsook zijn gezag om de verlossende verordeningen ervan te verkondigen en te bedienen.

De profeet Joseph Smith was het uitverkoren werktuig waardoor deze herstelling plaatsvond. Hij werd vóór zijn geboorte door de Heer gekozen om deze zeer belangrijke taak te vervullen. De oude profeten wisten dat hij zou komen en profeteerden over hem.

Jozef, die naar Egypte verkocht werd, sprak over hem – hij kende zelfs zijn naam en de naam van zijn vader.

„Want Jozef getuigde waarlijk als volgt: Een ziener zal de Here mijn God verwekken, ...

Ziet, die ziener zal door de Here worden gezegend; ...

En zijn naam zal naar de mijne worden genoemd, en deze zal als die van zijn vader zijn. En hij zal zijn als ik, want wat de Heer door zijn hand tot stand zal brengen, door des Heren macht, zal mijn volk redding brengen” (2 Nephi 3:6, 14–15).

Wanneer de Heer de wereld wil veranderen, stuurt Hij er geen legers of machtige groeperingen op af.

Toen het tijd was om de kinderen Israëls uit Egypte te leiden, zond de Heer geen leger; Hij zond een baby naar een Levitisch gezin. Die baby zou later bekend worden als Mozes, de grote wetgever en de man die de kinderen Israëls uit hun slavernij verlost.

In het midden des tijds zond de Vader zijn eigen Zoon om geboren te worden uit een maagd in een nederige stal. De hele wereld werd geraakt door zijn korte levenstaak, en Hij blijft de enige hoop van het mensdom, hier en in het hiernamaals.

Toen het tijd werd het evangelie te herstellen om de wereld voor te bereiden op de wederkomst van zijn Zoon, zond Hij opnieuw een baby naar het huis van rechtvaardige ouders. Op 23 december 1805 werd er een jon-

getje geboren bij Joseph en Lucy Mack Smith.

Hij werd geboren uit eerzame, godvrezen- de ouders die de Heer liefhadden. Zijn grootvader aan vaders kant, Asael Smith, verklaarde jaren voordat Joseph geboren werd:

„Mij is ingegeven dat een van mijn nakomelingen een werk zal ondernemen dat een ommekeer teweeg zal brengen in de godsdienstige wereld” (*Essentials in Church History*, blz. 25).

Joseph Smith heeft gezegd: „Een ieder die een roeping heeft om tot de inwoners der aarde te prediken, werd tot dit doel reeds bestemd in de grote raadsvergadering in de hemel, voor deze wereld bestond. Ik veronderstel, dat ik in die grote raadsvergadering voor het ambt werd geroepen, dat ik thans bekleed” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 372).

Ik getuig tot u dat hij een profeet van God was en is en dat hij het evangelie van Jezus Christus in onze tijd heeft hersteld, te zamen met de macht en de sleutels van het gezag om de verordeningen te bedienen.

Mijn opdrachten hebben mij naar het gebied gebracht waar hij geboren werd, waar hij woonde en diende en waar hij als martelaar stierf.

Bij South Royalton in Vermont staat een granieten obelisk, 12 meter hoog en 50 ton zwaar (uit één stuk graniet gehouwen), om zijn geboorteplaats aan te duiden. Ik kan u zeggen dat er een bijzondere sfeer heerst.

Ik vond het interessant om uit de geschiedenis van die streek te vernemen dat er drie winters achter elkaar bijzonder veel sneeuw was gevallen, met het gevolg dat het boeren er erg moeilijk werd en bijna niets opbracht, waardoor de familie Smith besloot naar het westen te trekken, naar de staat New York in de buurt van Manchester en Palmyra, waar zij hoopten gunstigere omstandigheden te vinden. Dit bracht Joseph in de omgeving van de heuvel Cumorah, waar hij moest zijn.

Geleid door zijn verlangen te weten bij welke kerk hij zich moest aansluiten, las hij de Bijbel en vond deze woorden in Jakobus:

„Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden” (Jakobus 1:5).

In het heilige bos waar hij heenging om te bidden, zag en hoorde hij God de Vader en zijn Zoon, Jezus de Christus. In antwoord op zijn vraag bij welke kerk hij zich moest aansluiten, kreeg hij te horen (en ik haal zijn eigen woorden aan):

„Ik kreeg ten antwoord dat ik mij bij geen ervan moest aansluiten, want ze hadden alle ongelijk; ... „Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van

Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van" (Joseph Smith – Geschiedenis 19).

Er is iets bijzonders aan dit heilige bos. De sfeer, de geest is er anders. Er gaat een heilige eerbied vanuit.

Niet ver van het heilige bos ligt de heuvel Cumorah, waar de engel Moroni, een Amerikaanse profeet uit vroeger tijden, in een stenen doos de gouden platen had gelegd, die een samenvatting bevatten van de kroniek van 's Heren omgang met een volk dat jaren geleden in Amerika had geleefd.

Door de gave en de macht Gods vertaalde Joseph de op deze platen opgetekende kroniek en gaf een heilig boek uit, het Boek van Mormon, dat een tweede getuige is van Jezus Christus.

Dit boek werd door E.B. Grandin in Palmyra (New York) uitgegeven. Het gebouw van de firma Grandin is nu een bezoekerscentrum waar de geschiedenis van het Boek van Mormon wordt verteld. Sindsdien is het Boek van Mormon vertaald in 70 talen, waardoor 73 procent van de mensheid het tot zijn beschikking heeft.

Het is een heilig verslag, vertaald door de gave en de macht Gods. Het voorwoord, dat door openbaring is ontvangen, geeft het doel van het Boek van Mormon aan: „Tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is, de eeuwige God." Het getuigt van Jezus Christus en bevat een volheid van zijn evangelie.

Joseph Smith zei het volgende erover: „Ik vertelde de broeders dat het Boek van Mormon het meest juiste boek op aarde was, de sluitsteen van onze godsdienst, en dat een mens dichter bij God zou komen door zich aan de voorschriften ervan te houden, dan door enig ander boek" (*History of the Church*, deel 4, blz. 461).

De Heer gebod de heiligen naar Ohio te gaan. Ik citeer zijn woorden: „Om deze reden gaf Ik u daarom het gebod, dat gij naar de Ohio-vallei moest gaan; en aldaar zal Ik u Mijn wet geven; en aldaar zult gij met macht van omhoog worden begiftigd" (Leer en Verboden 38:32).

Er zijn inderdaad vele wonderbaarlijke dingen gebeurd in Ohio. Bijvoorbeeld het voorval bij de winkel van Whitney, toen de profeet en Emma voor het eerst in een slede bij de winkel aankwamen. De profeet stapte uit begroette Newell K. Whitney, de eigenaar van de winkel, met deze woorden:

„Newell K. Whitney, u bent de man. . . . U hebt mij hierheen geboden, dan wat wilt u van mij?" (*History of the Church*, deel 1, blz. 146.)

De kamer boven die winkel werd de vergaderplaats van de eerste school der profeten; de openbaring van het woord van wijsheid

werd daar, naast vele andere openbaringen, ontvangen.

De Kirtland-tempel werd door de heiligen gebouwd ondanks hun grote armoede. De bouw ervan vergde belangrijke offers. Joseph Smith zelf werkte in de steengroeve. De boorgaten waar de stenen werden gehouwen zijn nog te zien.

Na de inwijding van deze eerste tempel, een heerlijke gebeurtenis, verscheen de opgestane Christus aan Joseph Smith en Oliver Cowdery toen zij in gebed waren neergebogen. Ik citeer hun woorden:

„De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend.

Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich plaveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

Zijn ogen waren als een vurige vlam; zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader. . . .

Laat het hart uwer broeders zich verheugen, en laat het hart van Mijn ganse volk zich verheugen, dat met zijn macht dit huis ter ere van Mijn naam heeft gebouwd.

Want ziet, Ik heb dit huis aangenomen, en Mijn naam zal hier zijn; en Ik zal Mij in dit huis in barmhartigheid aan Mijn volk openbaren. . . .

En de faam van dit huis zal zich naar vreemde landen verspreiden; dit is het begin van de zegen, die op het hoofd van Mijn volk zal worden uitgestort. Zo zij het. Amen" (Leer en Verboden 110:1-4, 6-7, 10).

Na dit visioen verschenen Mozes, Elias en Elia om de sleutels van het priesterschap aan de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery te overhandigen, sleutels die van zoveel waarde zijn voor ons en de gehele mensheid.

De heiligen werden gedwongen Ohio en hun tempel te verlaten, die zij met zoveel offers en kosten hadden gebouwd. Zij verhuisden naar Missouri en moesten ook daar weer veel leed ondergaan. Sommigen kwamen om.

Anderen vonden een schuilplaats in Commerce (Illinois), een moerassig gebied aan de oever van de Mississippi, waar zij dank zij hun ijver en geloof de prachtige stad Nauvoo bouwden en een nieuwe tempel voor hun God oprichtten. Nauvoo werd de grootste stad in de staat Illinois.

Maar zij zouden ook daar geen rust vinden. Zij werden opnieuw gedwongen Nauvoo en hun tempel te verlaten en een nieuwe

plaats op te zoeken waar niemand anders wilde wonen.

Het kleine jongetje uit Vermont naderde nu het einde van zijn werk. Hij had het Boek van Mormon vertaald, had de sleutels en het gezag van God ontvangen en had De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd.

Het aardse bestaan van de profeet Joseph Smith en van Hyrum Smith kwam tot een einde in Carthage (Illinois).

Na de valse belofte te hebben ontvangen van de gouverneur van de staat Illinois dat zij beschermd zouden worden, stelden zij zich ter beschikking van het gerecht. Die bescherming kregen zij echter niet. Daarkwam hun aardse leven tot een einde onder de handen van het woeste gepeupel. Zij stierven als martelaars en verzegelden hun getuigenis met hun eigen bloed.

Het is moeilijk om de gevoelens uit te spreken die men heeft als men op die heilige plaats staat.

De gouverneur van Illinois, Thomas B. Ford, die Joseph Smith bescherming had beloofd, zei na zijn dood (en ik citeer): „Zo is Joseph Smith gevallen, de meest geslaagde bedrieger in deze tijd" (*History of the Church*, deel 7, blz. 35).

Van de zomer, toen wij de inwijding van de tweede tempel die er in Illinois gebouwd is, bijwoonden en hoorden dat meer dan honderduizend van onze vrienden deze prachtige Chicago-tempel voorafgaande aan de inwijding hadden bezocht, kregen deze profetische woorden van Joseph Smith een nieuwe betekenis:

„Geen onheilige hand kan verhinderen dat dit werk voorgang zal vinden; vervolgelingen kunnen weeten, gepeupel kan samenspannen, legers kunnen zich verzamelen, laster kan grieven, maar Gods waarheid zal voortgaan, vrijmoedig, edel en onafhankelijk, totdat zij in ieder werelddeel is doorgedrongen, ieder klimaat heeft bezocht, alle landen heeft doorkruist, en in ieder oord heeft geklonken, totdat de doeleinden Gods volbracht zijn en de grote Jehova zal zeggen dat het werk is volbracht" (*History of the Church*, deel 4, blz. 540).

Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De enige ware kerk

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Het is onvermijdelijk (en dat is juist ook), dat de leer dat onze kerk de enige ware kerk is, al gauw ter sprake komt in een serieus gesprek over het evangelie; want er is geen beter punt om met zo'n bespreking te beginnen dan bij het eerste visioen.”

Wij geloven dat men om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet (niet kan, of mag, maar moet) worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten" (Artikelen des Geloofs 5). Zo krijgen wij onze opdracht om voortwaarts te gaan.

Wij hebben vandaag onze steun toegezegd aan ouderling M. Russell Ballard als nieuw lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Ik ben ervan overtuigd dat broeder McConkie, die dagelijks met broeder Ballard heeft samengewerkt, zich verheugt in wat er vandaag plaatsgevonden heeft.

Ik geloof dat de wereld weinig begrip heeft van de betekenis van dit heilige priesterschap, en ik sluit mij aan bij mijn broeders, broeder Ballard, om u welkom te heten in deze heilige broederschap.

In het verleden waren het Petrus, Jakobus, Johannes, Andreas, Filippus, Bartolomeüs en anderen. Nu zijn het Spencer, Marion en Gordon en Ezra en Howard en Thomas en de anderen die in onze tijd op dezelfde manier hetzelfde ambt, dezelfde roeping hebben ontvangen, die dezelfde heilige relatie met de Heer hebben, dezelfde verplichtin-

gen, dezelfde ondersteunende macht om dit werk voortwaarts te doen gaan.

Het verootmoedigt mij, dat ik het voorrecht heb gehad om mijn hand ter ondersteuning op te mogen steken. De paar minuten die mij toegewezen zijn, wil ik gebruiken om hen moed in te praten die zich onbekwaam voelen als iemand de een of andere fundamentele leerstelling van het evangelie verwerpt.

De Heer heeft gezegd dat „ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld (mag) spreken" (Leer en Verbonden 1:20). Nederige mannen en vrouwen, en zelfs jonge mensen, die niet speciaal getraind zijn voor de bediening van het woord, doen het werk van de Heer – velen van ons met niet veel meer dan de geestelijke overtuiging dat het waar is.

Het is wel zeker dat wij soms erg ondeskundig schijnen in vergelijking met de beroepsgeestelijken van andere kerken.

Er is een leerstelling die bijzonder uitdaging is. Het is onze vaste overtuiging dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zoals de openbaringen ook verklaren, „de enige ware en levende kerk op de ganse aardebodem" is (Leer en Verbonden 1:30). Deze leer schept dikwijls verstand en stoot de oppervlakkige onderzoeker af. Sommige mensen hebben gezegd: „Wij willen niets te maken hebben met iemand die zo iets aanmatigends durft te zeggen.”

De heiligen der laatste dagen uit vroegere tijden werden verschrikkelijk vervolgd omdat zij zich aan deze leer hielden. Zij werden het mikpunt van heel wat knappe verhalen. Wij maken dat natuurlijk heden ten dage nog altijd mee.

Zouden wij ons dan niet moeten aanpassen en deze leerstelling opzij zetten? Zou het niet beter zijn als er meer aanvaardden wat er dan nog overgebleven is van het evangelie, dan de betrekkelijk weinigen die nu bekeerd worden?

Onze zendingen schiften duizenden om één bekeering te vinden. Onze oogst lijkt misschien indrukwekkend, maar wij zijn

niet meer dan arenlezers. Zoals de Schriften hebben voorspeld vergaderen wij er „één uit een stad en twee uit een geslacht" (Jeremia 3:14).

Sommigen hebben aangeraden dat wij ons moesten beperken tot de bewijzen van het evangelie, gelukkig gezinsleven en een matige levenswijze.

Zouden wij de woorden beter of best niet kunnen gebruiken? Het woord uitsluitend is nou niet de aantrekkelijkste manier om een gesprek over het evangelie te beginnen.

Als wij er alleen maar aan denken om diplomatisch te werk te gaan, om populair te zijn, zouden wij onze koers moeten ombuigen. Maar wij moeten eraan vasthouden, zelfs als enkelen zich afkeren.

Het is geen wonder dat men zendingelingen soms aanmatigend vindt, zelfs al zijn ze erg hoffelijk. Als ons grootste verlangen is dat wij door anderen aanvaard worden en dat wij hun goedkeuring hebben, dan zullen wij ons zeker niet op ons gemak voelen als zij het evangelie verwerpen.

Ik herinner mij een gebeurtenis tijdens mijn opleiding als piloot in de tweede wereldoorlog. De luchtmachtkadetten ondergingen eerst een theoretische grondtraining. Wij werden naar de Washington State University in Pullman gestuurd. Met zijn achten kregen wij een kamer. Wij hadden elkaar nog nooit eerder ontmoet en op die eerste avond stelden wij ons aan elkaar voor. De eerste kwam uit een rijk gezin in het oosten. Hij vertelde over de particuliere scholen waar hij op geweest was. Hij zei dat zijn familie iedere zomer naar het continent ging. Ik had geen idee dat hij bedoelde dat zij ieder jaar naar Europa gingen.

De vader van de volgende was gouverneur van Ohio geweest en maakte nu deel uit van de ministerraad van de president. En zo ging het ook. Ik was jonger dan de meesten en ik was nog nooit van huis geweest. Zij waren allemaal al naar de universiteit geweest. Ik niet. In feite was er niets waardoor ik uit zou kunnen blinken.

Toen ik eindelijk de moed kreeg om te spreken zei ik: „Ik kom van een klein stadje in Utah, waar jullie nog nooit van gehoord hebben. Ik kom uit een groot gezin van elf kinderen. Mijn vader is automonteur en heeft een kleine garage." Ik zei dat mijn overgrootvader lid geworden was van de kerk en naar het westen getrokken was met de pioniers.

Tot mijn verbazing en opluchting werd ik aanvaard. Mijn geloof en mijn nederige afkomst waren geen bezwaar.

Van toen af aan tot nu toe heb ik mij nooit slecht op mijn gemak gevoeld tussen mensen die rijk waren of veel aanzien genoten. Ook heb ik mij nooit geschaamd voor mijn erfdel of de kerk en ik heb er nooit behoefte aan gehad om mijn verontschuldigheden

aan te bieden voor sommige van haar leerstellingen; ook niet voor die welke ik niet tot ieders tevredenheid kon verdedigen.

Het is onvermijdelijk (en dat is juist ook), dat de leer dat onze kerk de enige ware kerk is, al gauw ter sprake komt in een serieus gesprek over het evangelie; want er is geen beter punt om met zo'n bespreking te beginnen dan bij het eerste visioen. En daar in dat allereerste gesprek met iemand in deze bedeling, zei de Heer het met onmiskenbare duidelijkheid.

Joseph Smith zocht een antwoord op de vraag: Welke van alle sekten was de juiste en bij welke moest hij zich aansluiten. Hij veronderstelde natuurlijk dat de ware kerk wel ergens te vinden zou zijn. Een eenvoudige aanwijzing zou zijn zoeken beëindigen. Hij zou dan lid kunnen worden, de leerstellingen naleven, en dat zou het dan zijn.

Maar zo was het niet. In antwoord op zijn nederig gebed verschenen de Vader en de Zoon aan hem. Toen hij zijn zelfbeheersing terug had en in staat was om te spreken, vroeg hij welke van alle sekten gelijk had, bij welke hij zich moest aansluiten.

In zijn verslag over deze gebeurtenis staat dan het volgende:

„Ik kreeg ten antwoord dat ik mij bij geen ervan moest aansluiten, want ze hadden alle ongelijk; en de Persoon Die tot mij sprak, zei dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren, dat die belijders allen verdorven waren: 'Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van' (Joseph Smith – Geschiedenis 19–20).

Dat is krasse taal. Geen wonder dat toen hij dit herhaalde de problemen begonnen.

Als hij misschien geneigd was geweest deze woorden te vergeten, maar hij kreeg er niet de kans toe, omdat zij in latere openbaringen herhaald werden. Iets meer dan een jaar nadat de kerk georganiseerd was, werd de eerste afdeling van de Leer en Verbonden geopenbaard. Daarin zei de Heer dat het Boek van Mormon gegeven was opdat zijn dienstknechten „macht zouden hebben om het fundament van deze kerk te leggen en haar uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen, *de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem*, waarin Ik, de Here, welbehagen heb, tot de kerk als een geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk” (Leer en Verbonden 1:30; cursivering toegevoegd).

Nadat Hij duidelijk had gemaakt dat Hij tot de kerk als geheel sprak en niet tot individuele leden, waarschuwde de Heer: „Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen” (Leer en Verbonden 1:31).

Wij weten dat er goede, eerbare, nederige mensen zijn in vele kerken, in christelijke en andere geloven. Daarentegen zijn er zogenaamde heiligen der laatste dagen die niet waardig zijn omdat zij zich niet aan hun verbonden houden. Maar het is geen kwestie van de individuele leden te vergelijken. Wij worden niet collectief gedoopt, noch zullen wij collectief geoordeeld worden.

Een goed gedrag zonder de verordeningen van het evangelie zal de mensheid noch verlossen noch verheerlijken; verbonden en de verordeningen zijn absoluut noodzakelijk. Van ons wordt verlangd dat wij de leerstellingen onderwijzen, ook de minder populaire.

Wijk hiervan af en u kunt de herstelling niet rechtvaardigen. De leerstelling is waar; zij is logisch.

Enkele weken geleden kwam ik met president Hinckley terug uit het oosten. Wij hadden een gesprek met een medereiziger die van mening was dat alle kerken tot de hemel leiden. Hoe dikwijls hebt u dat niet gehoord, de filosofie van de parallelweg naar de hemel. Zij beweren dat de ene kerk niet echt beter is dan de andere. Alleen maar anders. Uiteindelijk zullen de paden te zamen komen. Men is dus even veilig in de ene kerk als in de andere.

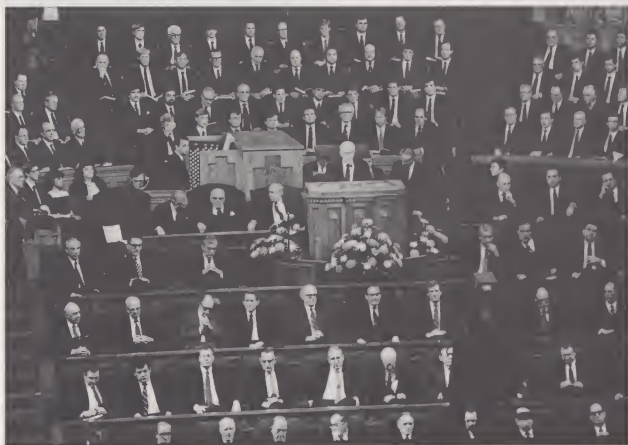
Hoewel dit erg edelmoedig lijkt, is het gewoon niet waar. Ik vind het interessant dat zij die ons veroordelen, de parallelwegfilosofie verwerpen als het gaat om niet-christelijke godsdiensten. Want als zij dat niet doen, hebben wij geen reden om de Heer als onze Verlosser aan te nemen of de verzoening als absoluut noodzakelijk te beschouwen. En wat zouden zij kunnen doen met deze verklaring: „Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie

niet gelooft, zal veroordeeld worden” (Marcus 16:16).

Hoewel het idee van de samenkomende paden erg aantrekkelijk is, is het in feite niet redelijk. Stel u voor dat deze filosofie in scholen werd toegepast, ieder vak met een afzonderlijk pad zou naar hetzelfde diploma leiden, of je nu gestudeerd hebt of niet, tentamen hebt gedaan of niet; allen krijgen het diploma van hun keuze. Zonder daarvoor echt gestudeerd te hebben zou men een diploma als advocaat, ingenieur of dokter kunnen krijgen. U zou zich toch zeker niet laten opereren door een chirurg van die school?

Maar zo werkt het niet. Zo kan het niet

werken, niet in het onderwijs en ook niet in geestelijk opzicht. Er zijn voorgeschreven verordeningen evenals vakken op de scholen. Er zijn voorgeschreven normen. Als wij ze bestrijden, vermijden of ze nalaten zullen wij niet ingaan met hen die de cursus hebben afgemaakt.

Realiseert u zich dat het idee dat alle kerken gelijk zijn, vooronderstelt dat de ware kerk van Jezus Christus niet echt bestaat? Anderen zullen misschien volhouden dat dit niet de ware kerk is. Dat is hun recht. Maar te beweren dat zij nergens bestaat, dat het zelfs niet nodig is dat zij bestaat, is de Schriften negeren.

Het Nieuwe Testament spreekt over „één Here, één geloof, één doop“ (Efeziërs 4:5, 13) en over „de eenheid des geloofs“ en over de „wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher“ (Handelingen 3:21).

Wij hebben de leerstelling van de enige ware kerk niet uitgevonden. Deze komt van de Heer. Hoe de anderen ons ook mogen zien, hoe aanmatigend wij ook lijken, wat voor kritiek ook op ons gericht zal zijn, wij moeten dit onderwijzen aan allen die willen luisteren.

De Heer gebod de heiligen der laatste dagen dat „ondanks de moeilijkheden die over u zullen komen, de kerk onafhankelijk (moet) staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld“ (Leer en Verbonden 78:14).

Gehoorzaam blijven wij onafhankelijk. Hoewel wij met anderen samenwerken om gemeenschappelijke doelen te bereiken, doen wij dat op onze eigen manier. Wij er-

kennen de verordeningen in andere kerken niet. Wij erkennen de doop in andere kerken niet, hoewel die gebruikelijk is geworden in andere kerken. Wij worden geen lid van verenigingen van geestelijken of raden van kerken. Wij houden ons op een afstand van de oecumenische gebeurtenissen. Het herstel- de evangelie is het middel waardoor de christenen uiteindelijk zullen moeten worden verenigd.

Wij beweren niet dat anderen geen waarheid hebben. De Heer beschreef hun leringen als volgt: „Hebbende een gedaante van godzaligheid.“ Bekeerlingen tot de kerk mogen alle waarheden die zij bezitten met zich meebrengen en daar zal dan aan toegevoegd worden.

Wij hebben het recht niet om deze fundamentele leerstelling van het evangelie te veranderen, zelfs niet als wij geconfronteerd worden met de moeilijkheden waarover gesproken wordt in de openbaring van Leer en Verbonden 78. Populariteit en de goedkeuring van de wereld zullen wel nooit ons deel worden.

Enkele jaren geleden werd ik uitgenodigd om op de Harvard University te spreken. In die tijd voerde een lid van de kerk een campagne voor een belangrijke positie in de regering en dit wekte belangstelling. Er zouden zowel leden van het onderwijzend personeel als studenten aanwezig zijn. Ik hoop- te natuurlijk dat de evangelieboodschap aangenomen zou worden en dat de vergadering in goede harmonie zou eindigen.

Toen ik bad of dit zo zou mogen zijn, kreeg ik sterk de indruk dat dit gebed niet verhoord zou worden. Ik besloot dat, hoe belachelijk het praten over engelen en gouden

platen en herstelling voor hen ook zou moge zijn, ik ze met rustig vertrouwen de waarheid zou vertellen, want ik heb een getuigenis van de waarheid. Als er mensen verward en verontrust de vergadering zouden vertellen, dan zou het zeker niet ik zijn. Laat zij maar verward raken als zij dat willen.

Het was zoals de Geest had voorspeld. Enkelen schudden in verbazing hun hoofd, er was cynisch vermaak, dat wie dan ook zulke dingen kon geloven. Maar ik voelde mij gerust. Ik had de waarheid onderwezen en zij konden het aanvaarden of verwerpen zoals zij dat zelf verkozen.

Er was nog altijd de hoop, en dikwijls is dit waar, dat een van hen met een ontvankelijke geest misschien gedacht kan hebben: „Zou het mogelijk kunnen zijn?“ Die gedachte en oprecht gebed kan weer een ziel in een eigen heilig bosje brengen om het antwoord te vinden op de vraag: Welke van al die kerken is waar, en waar moet ik lid van worden?

Naarmate ik ouder word en meer ervaring opdoe, maak ik mij minder zorgen over de vraag of anderen het met ons eens zijn. Ik maak mij wel steeds meer zorgen over de vraag of zij ons begrijpen. Als zij ons begrijpen, zij hebben hun vrije wil en kunnen het evangelie aannemen of verwerpen zoals ze zelf believen.

Het is niet gemakkelijk voor ons om een positie te verdedigen waar anderen zoveel bezwaar tegen hebben. Maar broeders en zusters, schaaam u nooit voor het evangelie van Jezus Christus. Verontschuldigd u nooit voor de heilige leerstellingen van het evangelie. Voel u nooit te kort geschoten of in de war gebracht als u ze niet iedereen tot zijn bevrediging kunt antwoorden. Voel u niet slecht op uw gemak omdat u maar weinig meer dan uw overtuiging kunt uitdrukken. Wees er zeker van dat als u uitlegt wat u weet en getuigt van wat u voelt, u misschien een zaad zaait dat eenmaal zal groeien en zich zal ontwikkelen tot een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus.

Ik geef u mijn getuigenis dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zoals de Heer zelf heeft verklaard, de enige ware en levende kerk op de aarde is; dat Hij welbehagen in haar heeft, als een geheel gezien en dat de leden individueel bij nederigheid en getrouwheid, zijn goedkeuring wegdragen.

Als wij op kunnen staan zonder schaamte, zonder aarzeling, zonder verlegenheid, zonder voorbehoud kunnen getuigen dat het evangelie is hersteld, dat er profeten en apostelen op deze wereld zijn, dat de waarheid ter beschikking is van het hele mensdom, dan zal de Geest des Heren met ons zijn. En die zekerheid kan bevestigd worden aan anderen. Ik geef u mijn getuigenis hier- van in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

„Laten wij dit werk voortgang doen vinden”

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Laten wij nu vastbeslotener dan ooit naar huis gaan om het evangelie ten volle na te leven. De Heer verwacht van ons niets wat wij niet kunnen. Aan zijn eisen is zo gemakkelijk te voldoen.”

Mijn broeders en zusters, we zijn nu aan het einde gekomen van de 155ste halfjaarlijkse algemene conferentie. Wij hebben genoten van twee rijke en opbouwende dagen. Zij die tot ons gesproken hebben zijn ons tot licht en zegen geweest. De prachtige muziek die ten gehore werd gebracht was verheffend. De geboden zijn inspirerend en opbouwend geweest.

Wij allen hebben de aanwezigheid van president Kimball op alle vier de conferentiezittingen op prijs gesteld. Hoewel hij niet tot ons heeft kunnen spreken, hebben wij zijn gezicht kunnen zien en dat was bezielend. Wij weten dat hij in onze tijd nog steeds de profeet van de Heer is.

Ik bid dat wij nu weer huiswaarts gaan, wij dit zullen doen, vastbeslotener dan ooit, om het evangelie na te leven en om onze kinderen dit door voorbeeld en voorschrift te leren ook te doen. Nephi's prachtige woorden tot zijn vader, toen hij en zijn broers werden gevraagd naar Jeruzalem terug te keren om de verslagen van hun voorouders te halen, worden dikwijls door ons aangehaald. U kent ze allen; maar ik wil ze toch nog eens

herhalen en ik zou willen dat wij allen naar huis terugkeren met deze woorden als motto voor de komende maanden:

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt” (1 Nephi 3:7).

De laatste twee dagen heeft men ons dikwijls herinnerd aan de geboden des Heren. Wij hebben de raadgevingen van zijn profeten aangehoord. Al deze raadgevingen zijn tevergeefs geweest als zij onder ons die ze gehoord hebben, niet voorwaarts gaan met een sterker voornemen in het hart om de wil van de Heer te gehoorzamen.

Ik weet dat het vaak moeilijk is om tegemoet te komen aan wat er van ons verwacht wordt. Velen denken dat zij dat niet kunnen. Wij hebben een beetje meer geloof nodig. Wij zouden moeten weten dat de Heer ons geen geboden geeft die onze macht te boven gaat. Hij zal ons niet vragen dingen te doen waartoe wij niet in staat zijn. Ons probleem ligt in onze angst en begeerten.

Wij zullen binnenkort zestig of meer mannen roepen om zendingsgebieden te gaan presideren. Wij zullen ze meer tijd geven dan de broeders zendingspresidenten vele jaren geleden gaven. Zij met wie wij in de komende twee of drie maanden zullen spreken, zullen niet vóór volgend jaar juli vertrekken. Wij leven in een zeer ingewikkelde maatschappij, en wij begrijpen dat men een zekere tijd nodig heeft om zijn zaken te regelen.

In de afgelopen jaren is het mijn verantwoordelijkheid geweest om tal van mannen, hun vrouw en gezin te roepen om alles achter te laten en op zending te gaan. Zij met wie wij in de komende maanden zullen spreken zullen op dezelfde wijze reageren als zij die in het verleden geroepen zijn. Zij zullen in feite zeggen: „Natuurlijk ben ik bereid om te gaan waar en wanneer de Heer roept.”

Met hun vrouw zullen zij hun kinderen bij

elkaar roepen. Er zullen tranen vloeien als de kinderen begrijpen dat zij hun school en hun vrienden zullen moeten verlaten. Het gezin zal te zamen neerknielen om te bidden en wanneer zij opstaan zullen zij, met tranen in de ogen, eenparig zeggen: „Wij zullen daarheen gaan, Heer, waar U wilt dat wij heengaan; wij zullen doen wat U wilt dat wij doen.”

Ik moet bekennen dat ik soms aarzel mensen te vragen iets te doen in de kerk, omdat ik weet dat zij zonder aanzien zullen toestemmen. En ik weet ook dat er dan grote offers gebracht zullen moeten worden. Maar dit weet ik ook: wat zendingspresidenten en hun gezin betreft, zullen er meer tranen vloeien wanneer zij het zendingsveld verlaten om weer naar huis terug te keren dan toen zij van huis op zending gingen. En zo is het ook met tempelpresidenten en de vele anderen, die door de kerk geroepen worden om hun huis te verlaten en ergens in de wereld in het zendingsveld te gaan werken.

Ik heb nog nooit meegemaakt dat iemand zo'n roeping weigerde. Het is een paar maal voorgekomen dat wij van mening geweest zijn dat zij niet geroepen moesten worden nadat wij naar hun omstandigheden hadden geïnformeerd, in alle geval niet op dat tijdstip. Maar zelfs in die gevallen gebeurt er iets vreemds. Wanneer er eenmaal met iemand gesproken is over zo'n roeping, zelfs al werd hij uiteindelijk niet geroepen, schijnt hij het nooit te kunnen vergeten. Het duurt nooit lang voordat hij een brief schrijft of opbelt om te zeggen dat hij klaar is om te gaan.

Het gebeurt wel eens dat iemand zegt dat er vroeger zoveel offers gebracht moesten worden in de kerk, en dat dit tegenwoordig niet meer het geval is. In de dagen van de pioniers, zegt men dan, waren de mensen bereid een fortuin of zelfs hun leven op het altaar te leggen. „Wat is er gebeurd met onze toewijding?” vragen ze dan. Ik zou erg nadrukkelijk willen stellen dat er nog volop toewijding onder ons is. Ik heb ontdekt dat geen offer te groot is onder getrouwe heiligen der laatste dagen.

Nog geen week geleden werd er iemand aanbevolen voor een verantwoordelijke positie in een ver land. Nadat ik zijn waardigheid en zijn kwaliteiten had geverifieerd, belde ik hem op om eens met hem te praten. Ik wilde weten hoe zijn levensomstandigheden waren. Ik vroeg hem wanneer hij met pensioen zou gaan. Over vijf jaar, vertelde hij. Ik vroeg hem wat er met zijn pensioen zou gebeuren als hij nu zijn ontslag nam. Hij zei dat het aanzienlijk verlaagd zou worden. Na dit en andere zaken te hebben nagegaan besloot ik dat hij niet geroepen moest worden.

Hij belde de volgende morgen op. Hij had het met zijn vrouw besproken en zij waren bereid op elk gewenst tijdstip te vertrekken.

Hij zei dat zij zich geen zorgen over de toekomst gingen maken, dat zij erop vertrouwden dat aan hun behoeften in de toekomst zou worden voorzien als zij bereid waren te doen wat de Heer van hun vroeg. Hij zei verder dat de Heer zo goed voor hen en hun kinderen was geweest, dat zij bereid waren om alles te doen om hun dankbaarheid te tonen. In de ogen van de wereld waren zij niet erg rijk, maar zij hadden genoeg om aan de fundamentele behoeften te voldoen, en wat veel belangrijker was, zij hadden het evangelie van Jezus Christus en alle zegeningen die daaruit voortvloeiden.

Wel, broeders en zusters, de meesten onder u zullen niet gevraagd worden dergelijke offers te brengen of dergelijke roepingen te aanvaarden. Maar wat u van dag tot dag met uw leven doet is niet minder belangrijk.

Laten wij nu naar huis gaan vastbeslotener dan ooit om het evangelie ten volle na te leven. De Heer verwacht van ons niets wat wij niet kunnen doen. Aan zijn eisen is zo gemakkelijk te voldoen. Hij zei bijvoorbeeld over het woord van wijsheid dat het een beginsel is „met een belofte, aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen, die heiligen zijn of kunnen worden genoemd“ (Leer en Verbonden 89:3).

Wij kunnen het woord van wijsheid naleven. Wij krijgen talrijke brieven waarin ons gevraagd wordt of bepaalde dingen verboden zijn door het woord van wijsheid. Als wij die dingen die er specifiek in genoemd zijn vermijden en dan verder de geest van die grote openbaring naleven, zal het geen last zijn. Het zal eerder een zegen zijn. Verget niet dat het de Heer is die ons de belofte heeft gegeven.

Wij kunnen onze tiende betalen. Het is niet zozeer een kwestie van geld als van geloof. Ik moet nog de trouwe tiendebetaler vinden die niet kan getuigen dat de venste-

ren des hemels niet op een letterlijke en wonderbaarlijke wijze geopend werden om zegeningen op hem of haar uit te storten.

Ik dring er bij u op aan, broeders en zusters, om de Heer in deze belangrijke kwestie aan zijn woord te houden. Hij is het die het gebod gegeven heeft en de belofte gedaan heeft. Ik ga weer terug naar Nephi, die in die zorgelijke tijd tegen zijn broers zei: „Laat ons . . . getrouw zijn in het onderhouden van de geboden des Heren; want ziet, Hij is machtiger dan de gehele aarde“ (1 Nephi 4:1).

Het is geen opgave om zich van twee maanden per maand te onthouden en de waarde ervan te geven ten behoeve van de armen. Het is eerder een zegen. Er zijn niet alleen lichamelijke zegeningen aan dit beginsel verbonden, maar ook geestelijke. Ons programma van de vastendag en de vastengedag is zo eenvoudig en zo prachtig, dat ik maar niet begrijp waarom andere mensen het niet overnemen. In het congres van de Verenigde Staten is onlangs een voorstel behandeld om de president te vragen een vastendag aan te bevelen om geld te verzamelen voor de Afrikaanse volken die honger lijden. Dit voorjaar hebben wij dat ook gedaan en het ging allemaal zo gemakkelijk en er is zoveel geld opgebracht dat wij duizenden tot zegen hebben kunnen zijn zonder dat wij er maar in het minst voor geleden hebben.

Wij kunnen onze avondmaalsvergaderingen bijwonen, om daar deel te nemen aan de symbolen van het offer van onze Heiland. Wanneer wij dit doen vernieuwen wij onze verbonden en worden wij herinnerd aan de heilige verplichtingen die wij op ons namen toen wij de naam van de Heer op ons namen. In die vergaderingen zullen wij ook raadgevingen ontvangen die ons ten zege zullen zijn.

Wij kunnen onze naasten en vrienden in

het evangelie daar ontmoeten, en is dat niet een geweldige iets?

Wij kunnen de Schriften lezen, over de betekenis ervan nadenken en vertrouwd met ze worden, wat ons voor eeuwig tot zegen zal zijn. Wij kunnen dit doen op onze gezinsavond, en als wij dat doen, zal er in onze kinderen liefde voor de Heer en zijn heilig woord groeien.

Wij kunnen ons best doen en elkaar als buren en medewerkers helpen, ook al zijn zij geen broeders en zusters in de kerk, en ze bijstaan als ze moeilijkheden hebben, waar ze zich ook bevinden. Er is zoveel verdriet in de wereld. Er is zoveel eenzaamheid en angst. Er is zoveel haat en bitterheid, zoveel onmenselijkheid. Laten wij als heiligen der laatste dagen een geest van broederschap ontwikkelen in onze omgang met alle mensen. Laten wij barmhartiger zijn in ons oordeel, meer medeleven en begrip tonen voor hen die dwalen, vergevingsgezinder zijn tegenover hen die ons kwaad gedaan hebben, Laten wij niet toevoegen aan de golf van haat die de wereld zo nu en dan teistert. Laten wij hartelijk zijn tegenover alle mensen, zelfs tegen hen die kwaad van ons spreken en die ons, als zij het zouden kunnen, kwaad zouden doen.

Kortom, laten wij het evangelie van de Meester beter naleven. Wij hebben zijn naam op ons genomen. Laten wij dit werk voortgang doen vinden; laten wij zo leven, dat ons voorbeeld waardig is nageleefd te worden.

Tot besluit, en aan het eind van deze conferentie, denk ik aan de woorden van de stervende koning David aan zijn zoon Salomo: „ . . . Wees gij nu sterk en toon u een man; en neem uw plicht jegens de Here, uw God, in acht; wandel op zijn wegen en onderhoud zijn inzettingen, geboden, verordeningen en getuigenissen, zoals geschreven staat in de wet van Mozes, opdat gij voorspoedig volvoeren moogt alles wat gij doet en alles wat gij onderneemt, opdat de Here het woord gestand moge doen, dat Hij aangaande mij gesproken heeft: Indien uw zonen op hun weg acht geven en in trouw, met hun gehele hart en met hun gehele ziel, voor mijn aangezicht wandelen, dan zal het u niet ontbreken aan een man op de troon van Israël“ (1 Koningen 2:2-4).

Als wij ons, als heiligen der laatste dagen, zo gedragen, zal dit werk nooit falen, noch vertraagd worden. Het zal voortwaarts gaan naar de bestemming die ons door Hem, wiens naam wij dragen, is voorgeschreven. Onze Vader zal met een glimlach op ons neerzien en wij zullen tot Hem opkijken en leven.

Om deze grote zegeningen bid ik en tevens spreek ik mijn waardering, mijn liefde en mijn dankbaarheid voor u uit, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President
Marion G. Romney
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President
Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Carlos E. Aay

Dean L. Larsen

Richard G. Scott

Marion D. Hanks

Wm. Grant Bangerter

Jack H. Cassind, Jr.

Robert L. Backman

Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Herman Reedcr, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Fiegler

J. Thomas Flynn

Aubrey Y. Konatsu

Joseph B. Wirthin

Gene R. Cook

Charles Olsen

William H. Bradford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacobus Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Demick

Robert E. Wells

James M. Parramore

Hugh W. Pincock

F. Enzo Busche

Yoshikazu Kouchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Cumbert

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Ted E. Brewerton

Angel Alesia

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Habermason

Deane Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

F. Arthur Kay

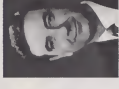
Keith W. Wisco

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

J. Richard Clarke

Hans B. Ringler

Waldo P. Call

Helio R. Carmago

Presiderende Bisschop

Henry B. Eyring

Robert D. Hales

Glenn B. Pace

Patriarch

Eldred G. Smith

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Brodusack

James A. Culmore

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

O. Leslie Stone

Emeritus algemene autoriteiten

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Gordon B. Hinckley

Ezra Taft Benson

Thomas S. Monson

Het nieuwe Eerste Presidium

President Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en lid van dat quorum sinds 1943, is op 10 november jongstleden in een buitengewone vergadering van de Twaalf in de Salt Lake-tempel aangesteld als president van de kerk. Hij koos ouderling Gordon B. Hinckley als zijn eerste raadgever en ouderling Thomas S. Monson als tweede raadgever. President Hinckley was voorheen tweede raadgever van president Kimball. President Monson is sinds 1963 lid van het Quorum der Twaalf.

President Marion G. Romney, voormalig eerste raadgever van president Kimball en nu de senior-apostel in het Quorum der Twaalf is benoemd tot president van de Twaalf. Wegens president Romneys slechte gezondheid is ouderling Howard W. Hunter, die tweede in anciënniteit in het quorum is, geroepen en aangesteld als waarnemend president van de Twaalf.

Marion G. Romney

Howard W. Hunter

